

NE VORBEŞTE PĂRINTELE CLEOPA

3

NE VORBEŞTE

PĂRINTELE CLEOPA

3

Cu binecuvântarea P.S.

EFTIMIE

Episcopul Romanului

Ediţie îngrijită de

Arhimandrit Ioanichie Bălan

Ediţia a II-a

MĂNĂSTIREA SIHĂSTRIA

2004

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CLEOPA ILIE, ARHIMANDRIT
Ne vorbeşte Părintele Cleopa / Arhim. Cleopa Ilie. - Ed. a 2-a. - Vânători-Neamţ : Mănăstirea Sihăstria, 2001
13 vol.
ISBN 973-86836-2-9
Vol. 3. – 2004. – ISBN 973-86895-9-7

281.95(047.53)

CUVÂNT ÎNAINTE

Cu harul şi binecuvântarea Bunului Dumnezeu, prin osteneala Prea Cuviosului Arhimandrit Ioanichie Bălan, se oferă marelui public şi în special preoţilor şi credincioşilor ortodocşi, cel de al treilea volum **Ne vorbeşte Părintele Cleopa.**

Crescând în duh de sihăstrie, înzestrat cu inteligenţă şi memorie iluminată de Duhul Sfânt, Părintele Cleopa constituie un izvor care, mai bine de jumătate de veac, a adăpat sufletele însetate după Dumnezeu, cu slovele Sfintei Scripturi, cu învăţături din scrierile Sfinţilor Părinţi, cu sfaturi şi îndemnuri părinteşti, fiind cel mai mare duhovnic al timpului nostru, care, asemenea unei pietre preţioase, străluceşte în cununa de glorie a Bisericii Ortodoxe Române.

Părintele Cleopa a păşit, a îngenunchiat, s-a rugat şi a sărutat urmele paşilor Mântuitorului de la Locurile Sfinte; s-a desăvârşit în duhovnicie şi în viaţa de sihăstrie, culegând cele mai frumoase flori ale spiritualităţii şi trăirii ortodoxe de pe Muntele Athos; a dialogat şi a oferit sfaturi duhovniceşti, ierarhilor şi preoţilor, marilor teologi ortodocşi şi celor ce aparţineau diferitelor culte, pelerinilor din toate colţurile lumii şi, mai ales, mulţimilor de credincioşi adunaţi zi de zi de pe toate plaiurile pământului nostru românesc, la Mănăstirea Sihăstria.

Părintele Arhimandrit Cleopa Ilie are un orizont larg şi variat de cunoştinţe, aşa cum sunt reflectate în

acest volum în care tratează teme dogmatice: despre credință și dragostea de Dumnezeu, despre cinstirea Maicii Domnului și succesiunea apostolică.

Ca mare duhovnic, Cuvioșia Sa oferă cititorilor sfaturi și istorioare diferite, precum și îndrumări privind postul și spovedania.

Autorul este un iscusit apologet și un mare luptător pentru apărarea credinței ortodoxe, fapt consemnat în această lucrare prin dialogul purtat cu adepți ai sectei „Martorii lui Iehova", cu cei ai cultului penticostal și ai diferitelor culte neoprotestante, reliefând cu competență și autoritate diferențele dintre învățătura Bisericii Ortodoxe și cea Romano-Catolică. Încoronarea acestei lucrări o constituie îndrumarea de modul cum trebuie să citim și să interpretăm Sfânta Scriptură, izvor al relevației dumnezeiești.

Cititorii adresează prin noi un cuvânt de mulțumire și aleasă recunoștință atât autorului, cât și ostenitorului în persoana Prea Cuviosului Arhimandrit Ioanichie Bălan, care a strâns aceste comori în dialog cu octogenarul Părinte Cleopa în cele trei volume, le-a sintetizat și s-a îngrijit de tipărirea lor, oferind marelui public acest tezaur al spiritualității și trăirii noastre ortodoxe.

Binecuvântăm cu arhierească binecuvântare atât autorii, cât și cititorii acestei lucrări.

20 iulie 1996

IOACHIM

EPISCOP AL EPARHIEI HUȘILOR

DESPRE CREDINȚĂ

Noi, dintru începutul plămădirii acestui neam, așa ne știm, români și creștini ortodocși. Așa ne-am născut și avem datoria să păstrăm curat și deplin ce am moștenit de la străbuni, ca de la Dumnezeu. Dar noi, obște ortodoxă română, să nu uităm niciodată evlavia, râvna și jertfa domnitorilor, strămoșilor și părinților noștri, cu care ei au apărat de-a lungul aproape a două mii de ani, patria și această credință care le-au fost date drept sfântă moștenire de la Domnul nostru Iisus Hristos, prin Duhul Sfânt, în Biserica Sa dreptmăritoare.

Nu vrem să stricăm liniștea nimănui în cele ale conștiinței, dar nici nu vrem a ne departa și a părăsi moștenirea străbună în care noi simțim că stă unitatea adâncă a neamului nostru.

Pentru noi, patria și Ortodoxia sunt „grădina Raiului" dată nouă de Dumnezeu, ca să „lucrăm în ea și să o păzim" (Facere 2, 15) cu sfințenie.

Să știți că nu toată credința în Dumnezeu este bună. Auzi ce spune marele Apostol Pavel: *Fiule Timotei, sfătuiește pe creștini să fie sănătoși în credință.* Poate să creadă cineva în Dumnezeu și credința lui să nu-i aducă nici un folos, dacă nu crede cum mărturisește Biserica, adică credința adevărată ortodoxă. Și dracii cred în Dumnezeu! Nu spune Apostolul Iacob (cap. 2, 19) *că și demonii cred și se cutremură?* Dar ce le folosește diavolilor credința, dacă ei nu fac voia lui Dumnezeu?

Primul fel de credinţă este **credinţa dreaptă**, adică **ortodoxă**, singura care este lucrătoare şi mântuitoare.

Apoi este **credinţa schismatică**. Schismatici sunt acei cu stilul vechi de la noi. Ei au credinţă ortodoxă, exact ca noi, dar, fiindcă nu ascultă de Biserică, se numesc dezbinaţi de Biserică. Sunt afurisiţi de Biserică până vin şi se întorc înapoi, să asculte de Sfântul Sinod.

Credinţă schismatică este şi **credinţa catolică**, care înseamnă universală, dar nu mai este dreaptă, adică ortodoxă, căci au schimbat unele dogme stabilite de Sfinţii Apostoli şi Sfinţii Părinţi la cele şapte Sinoade Ecumenice. Din această cauză ei s-au rupt de credinţa şi crezul ortodox şi cred în papa.

Apoi este **credinţa eretică**. Şi sectarii cred, dar asta este credinţă eretică. Dacă cineva strâmbă credinţa ortodoxă, ea nu mai este dreaptă şi nu-i plăcută lui Dumnezeu. Că marele Apostol Pavel spune aşa: *Pace peste cei ce vor umbla cu dreptarul acesta* – adică cu dreapta credinţă – *şi peste toţi aleşii lui Dumnezeu.* Şi iar zice: *Fiule Timotei, luptă-te ca un bun ostaş al lui Iisus Hristos, că cine nu se luptă după lege, nu se încununează* (II Timotei 2, 5).

Deci este o luptă şi o credinţă lucrătoare, când se face după legea lui Dumnezeu. Aceasta este credinţa dreaptă. Iar dacă nu-i credinţa dreaptă, aceea este credinţă eretică sau schismatică sau strâmbă, adică cu abatere de la dreapta credinţă, ortodoxă.

Protestanţii zic „Sola Fide", mântuirea numai prin credinţă. „Omul se mântuieşte numai prin credinţă, fără fapte", zic ei. Oare nu auzi ce spune Apostolul Iacob? *Credinţa fără fapte este moartă,* (cap. 2, 20), *precum şi faptele fără credinţă.* Deci credinţa care nu este unită cu faptele bune nu este mântuitoare; că şi diavolii cred, dar nu fac voia lui Dumnezeu.

Aţi auzit ce spune marele Apostol Pavel? **Acea credinţă este mântuitoare, care se lucrează prin dragoste. Credinţă cunoscătoare au şi dracii, iar credinţa lucrătoare o au numai creştinii cei buni.** Credinţa care este împodobită şi îmbrăcată cu faptele bune este credinţă lucrătoare, care aduce mântuire sufletului. Numai credinţa care se lucrează prin dragoste, numită credinţă ortodoxă lucrătoare, îl poate mântui pe om.

Deci să nu vă înşelaţi cu ideile sectarilor, care vin din sânul Bisericii Protestante, care zic că numai credinţa, adică „Sola Fide", ajunge pentru mântuire, şi că pot să-şi facă de cap, că n-au nevoie de sfat. Sau „Sola Graţia", care înseamnă mântuirea prin har. Nu este adevărat!

A zis Apostolul: *În dar suntem mântuiţi.* Da. Dar acelaşi Apostol care a zis aceasta, a spus şi: *Toţi vom sta înaintea divanului lui Iisus Hristos, ca să luăm fiecare după cum a lucrat, după faptele lui.* Ai auzit că cere fapte?

Şi Mântuitorul spune în Evanghelie: *Când va şedea Fiul Omului pe scaunul slavei Sale... şi va răsplăti fiecăruia după faptele lui;* şi în psalmul 61 zice: *Că Tu vei răsplăti fiecăruia după faptele lui.* Auzi ce le spune lor Hristos? *Toată fapta bună sau*

rea o va trage Dumnezeu la judecată. Şi în multe părţi ale Scripturii veţi găsi aceasta. Deci numai credinţa dreaptă este mântuitoare, dacă este unită cu faptele.

Auzi ce spune Sfântul Apostol Iacob: *Dacă ar veni cineva la voi şi ar fi goi şi lipsiţi de hrana cea de toate zilele şi v-ar cere ajutor, şi le-ai zice: Du-te, frate! Mergi în pace! Dumnezeu să te hrănească; Dumnezeu să te facă sănătos, Dumnezeu să te primească, dar nu i-ai dat nimic, care ar fi folosul?* (Iacob 2, 14-17). Ferească Dumnezeu! Dumnezeu putea să-l miluiască fără să-l trimită la tine. Dar l-a trimis la tine să vadă dragostea ta; să vadă credinţa ta, că tu vrei să-l ajuţi, să-l hrăneşti, să-l primeşti ca pe un străin în casa ta şi să-l adapi.

Deci credinţa ortodoxă unită cu fapta bună este credinţă mântuitoare. Iar acea credinţă în care nu-ţi pasă de durerea aproapelui tău, este credinţă stearpă, nelucrătoare şi nu aduce mântuire, căci *credinţa fără fapte este moartă.*

Credinţa mozaică este credinţa evreilor primită prin proorocul Moise. Ei nu cred în Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, refuzând Legea Nouă adusă de El şi de aceea prigonesc pe creştini.

Altă credinţă este **credinţa păgână**, a celor ce nu cred în adevăratul Dumnezeu. Cele mai mari religii păgâne sunt: mahomedanismul, budismul, brahmanismul, parsismul, hinduismul, şintoismul etc. Ei se închină la alţi dumnezei, care sunt idoli sau diavoli. Ce zice psalmistul David? *Idolii păgânilor sunt argint şi aur, lucruri făcute de mâini omeneşti; gură au şi nu vor grăi...* şi celelalte. Deci cine crede în alţi dumnezei şi nu se închină Dumnezeului Celui în Treime, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, Dumnezeu Care a făcut cerul şi pământul, acela are credinţă păgână.

Credinţa creştină poate fi uneori superstiţioasă, alteori fanatică. Oamenii care cred în vrăjitorii, în descântece, în vise, în vedenii şi alte năluciri, aceştia sunt oameni superstiţioşi şi au credinţă bolnavă sau stricată.

N-ai văzut ce spune la Cartea înţelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah, la capitolul 34? *Precum este cel ce aleargă după vânt şi vrea să prindă umbra sa, aşa este omul care crede în vise. Că pe mulţi visele i-au înşelat şi au căzut cei care au nădăjduit în vise.* Cel ce crede în vise este asemenea celui ce merge la vrăjitori.

Credinţa fanatică. Dar ce este credinţa fanatică? Este credinţa care urăşte pe alţii în numele lui Dumnezeu şi nu are la bază dreapta socoteală. Are un elan în toate: posteşte prea mult, se nevoieşte prea mult, o ia straşnic cu postul, cu milostenia, cu lepădarea de sine, cu metaniile şi n-are un bilanţ, n-are o dreaptă socoteală. Vorba proverbului: „N-o lua lată, că rămâne negrăpată!"

Credinţa fanatică ştii cum este? Cum ai încărca o maşină cu fel de fel de bunătăţi şi pe urmă i-ai da drumul la o vale mare fără frână. Se duce şi unde ajunge se răstoarnă. Gata! Aşa-i credinţa fanatică.

Nu aşa! Toată fapta bună trebuie s-o conducă dreapta credinţă în Iisus Hristos şi dreapta socoteală

sau cumpăna dreaptă. Dumnezeiasca Scriptură zice: „Nu te abate nici la dreapta, nici la stânga. Calea de mijloc este cale împărătească". Deci este o credinţă care nu are echilibru; o credinţă fără dreaptă socoteală se numeşte fanatică. O ia într-o parte şi mai încolo se răstoarnă.

ISTORIOARĂ DESPRE CREDINŢA LUCRĂTOARE

Acum, după ce-am vorbit de felul credinţelor, credinţa dreaptă şi lucrătoare, credinţa păgână, credinţa eretică, credinţa bigotă – adică bolnavă – şi la urmă despre credinţa fanatică, am să vă vorbesc despre dovada unei credinţe lucrătoare.

Era un argintar în Constantinopol, care făcea ceasuri, inele, brăţări şi lucruri la sfânta biserică: potire, Evanghelii, discuri, vase pentru Sfânta Masă, orice. Şi era foarte credincios. El avea o vorbă: „Mare-i Dumnezeu!" Dar femeia lui îl ocăra că prea des zicea aşa. El, la orice cuvânt, zicea: „Mare-i Dumnezeu!" Unul dacă îi spunea ceva, el zicea: „Da, măi creştine, că mare-i Dumnezeu!" Altul îi spunea că o să păţească ceva, el zicea: „Nu-i nimic, că mare-i Dumnezeu!" Unul îl lăuda, iar el zicea: „Mare-i Dumnezeu!" Altul îl ocăra, iar el zicea: „Nu-i nimic, că mare-i Dumnezeu!" Atât de des zicea cuvântul acesta, încât toţi ziceau: „Hai la argintarul cela care zice că mare-i Dumnezeu". Şi veneau foarte mulţi la el.

„Frate, să-mi faci un inel". „Fac, frate, că mare-i Dumnezeu!" „Îmi spoieşti un potir?" „Spoiesc, că mare-i Dumnezeu!" „Ai să-mi îmbraci o Evanghelie?", „Îmbrac, că mare-i Dumnezeu!"; „Îmi faci o brăţară?", „Fac, frate, că mare-i Dumnezeu!"

A auzit şi împăratul Leon cel înţelept – că era pe timpul lui – că este un argintar care la tot cuvântul zice: „Mare-i Dumnezeu". Şi a zis: „Am să-l ispitesc eu, să vedem dacă zice din credinţă sau s-a obişnuit să zică aşa!" Împăratul s-a deghizat, s-a îmbrăcat civil şi s-a dus la acest argintar cu un inel foarte scump. La inel avea o piatră, care se cheamă „piatra ostrelului", cea mai scumpă piatră, care foarte greu se găseşte. Este un peştişor mititel care stă lipit de fundul oceanului şi are un singur ochi în spate.

Cât de greu se găseşte acest peştişor! Dar în el se găseşte această piatră numită „ostrel". Cât îl caută scafandrii şi marinarii! „Măi, dacă găsim o piatră de ostrel, cumpărăm atâtea palate!" Atât este de scumpă. Ei, un împărat merita să aibă o piatră de ostrel. De unde o fi primit-o el moştenire! Şi piatra era mărişoară şi pusă la inel.

Se duce împăratul deghizat la acest argintar:

– Bună ziua, meştere!

– Bună ziua, frate, că mare-i Dumnezeu!

– Poţi să-mi repari un inel?

– Repar, domnule, că mare-i Dumnezeu! Unde-i inelul?

– Uite, este împachetat aici!

– Pune-l acolo, domnule, pe raft, că mai sunt nişte inele!

– Bagă de seamă, că inelul meu are o piatră scumpă!

Dar împăratul luase piatra.

– Lasă-l, domnule, că mare-i Dumnezeu! Pune-l în cutia aceea!

Nici nu s-a uitat la el, că era foarte ocupat.

– Măi, dar ia seama, să nu lipsească piatra mea! Am o piatră scumpă.

Dar nu i-a spus ce fel de piatră are.

– Frate, nu lipsește, că mare-i Dumnezeu!

– Când să vin? Când este gata inelul?

– Să vii după opt zile! Că mai am de lucru niște Sfinte Vase și am să curăț și inelele acelea, că sunt mai multe adunate.

– Dar atunci este gata?

– Gata, domnule, că mare-i Dumnezeu!

– Bună ziua!

– Bună ziua, că mare-i Dumnezeu!

Dar împăratul luase piatra de la inel și, cum Constantinopolul era pe malul mării, a aruncat piatra în mare. Ce-a zis: „O pierd! Dar să vedem, aceluia care zice că mare-i Dumnezeu, i-o scoate Dumnezeu din mare?" Și a azvârlit-o în mare.

După opt zile vine la dânsul împăratul, tot deghizat.

– Mă cunoști, frate?

– Te cunosc, domnule, că mare-i Dumnezeu! Mi-ai dat un inel la reparat.

– Dar l-ai reparat?

– Da!

– Dar piatra o mai are?

– Domnule, zice argintarul, eu am reparat inelul, dar n-am găsit piatră la el!

– Oho! Tu știi cu cine vorbești? Eu sunt împăratul Leon!

Și-a dat la o parte hainele și îi arată insignele împărătești.

– Și ce dacă ești împăratul?

– Dacă nu-mi dai piatra, capul jos!

– Nu-i nimica, măria ta, că mare-i Dumnezeu!

– Nu că mare-i Dumnezeu! Ți-arăt eu ție cât este de mare! Dacă nu-mi pui piatra la inel în trei zile, te execut.

– Măria ta, dacă mă lași trei zile, mare-i Dumnezeu, cred că ți-o pun!

Dar de unde să pui tu o piatră ca aceea? Te văd eu! Uite ai trei zile și în trei zile pui înapoi piatra!

Dar femeia a început a plânge:

– Vai de mine, ai pierdut piatra de la inelul împăratului!

– Măi, femeie, taci din gură, că mare-i Dumnezeu!

– Măi, omule, zice ea, păi împăratul peste trei zile îți taie capul! Dar îmi va tăia și mie capul și la toți! Auzi că a avut o piatră scumpă, de ostrel.

– Femeie, taci din gură, că mare-i Dumnezeu!

– Ia uite-l, măi, ce spune!

Și a început a-l ocărî, dar el avea credință în Dumnezeu. Femeia fiind amărâtă în ziua aceea, s-a dus și ea la piață să cumpere niște pește și se gândea: „Vai de mine, de-acum îi taie capul! Dacă a fost

împăratul! Și auzi ce piatră scumpă a avut?" Copiii tot la fel ziceau:

– Vai de noi, tăticule!

– Măi băieți, mare-i Dumnezeu! Vedeți-vă de treabă.

Când vine femeia acasă – avea pești mari, a cumpărat din piață – și când junghie primul pește, în stomacul lui găsește o pietricică, dar ea nu cunoștea. Frumoasă, foarte tare strălucea.

– Ia vezi, măi bărbate, ce-i asta? Când am tăiat peștele am găsit-o aici.

Se uită el la ea.

– Ei, femeie, asta-i piatra de la inelul împăratului! Ți-am spus eu că mare-i Dumnezeu!

– Ce vorbești?

– Ia să ți-o spăl eu acum. Și când o pus-o, s-a potrivit de minune. Ehei, lasă că i-o curăț eu bine și i-o pun! Taci din gură! Vezi că-i mare Dumnezeu?

El ia inelul, îl curăță bine, curăță și piatra și i-o pune la loc. Împăratul vine la trei zile, de data asta îmbrăcat în uniformă.

– Mă cunoști?

– Te cunosc, măria ta, că mare-i Dumnezeu!

– Gata-i inelul?

– Gata, măria ta, că mare-i Dumnezeu!

– Piatra ai pus-o?

– Am pus-o, măria ta, că mare-i Dumnezeu!

– Te văd eu cât îi de mare! Adu inelul încoace!

Vine împăratul și când se uită la inel, se uită bine, îl întoarce pe toate fețele și zice:

– Măi omule, dacă piatra asta am scos-o eu de aici și am aruncat-o în mare și o văd aici înapoi, cu adevărat zic și eu că mare-i Dumnezeu! Cum ai găsit-o? Cine ți-a adus-o? Unde s-a putut găsi o piatră de asta, cât o împărăție de scumpă?

– Măria ta, mare-i Dumnezeu! Uite femeia a adus pește de la piață și a găsit-o în stomacul unui pește.

Atunci împăratul a zis:

– De azi înainte ești sfetnicul meu și te țin lângă mine toată viața, că am cunoscut că tu nu zici „mare-i Dumnezeu" numai din gură. Tu, când zici cuvântul acesta, îl zici din adâncul inimii și ai credință cu adevărat lucrătoare în Dumnezeu, credință statornică și neclintită în puterea lui Dumnezeu. Tu ai o credință așa de tare, încât la toate reușești că Dumnezeu este cu tine, că tu nu zici numai cu limba, ci crezi din inimă. Ești adevărat credincios.

Din ziua aceea l-a luat sfetnic la palat. Și așa, acel argintar, cu credința lui că „mare-i Dumnezeu", l-a făcut Dumnezeu mare pe pământ și sigur că și în cer, după moartea lui.

DESPRE DRAGOSTEA DE DUMNEZEU

Înțelepciunea are două capete, după Sfinții Părinți. La capătul de jos stă frica de Dumnezeu, iar la capătul de sus stă dragostea de Dumnezeu. Toată fapta bună se începe cu frica de Dumnezeu și se

termină în dragostea de Dumnezeu, că dragostea este legătura desăvârşirii, treapta cea mai înaltă a virtuţii.

În drumul acesta, de la frica de Dumnezeu până la dragostea de Dumnezeu, multe ispite şi scârbe avem în lumea asta. Dar, având frică de Dumnezeu, ne păzim de păcate, ne păzim cu limba şi cu mintea de gânduri şi înaintăm mereu cu frica de Dumnezeu, lucrând faptele bune. Însă înaintăm cu osteneală.

Ca să postesc, trebuie să mă lupt; ca să dorm puţin, trebuie să mă lupt; ca să rabd un necaz, trebuie să mă lupt; ca să rabd o ocară, o batjocură de la cineva, trebuie să mă lupt; ca să rabd o boală, trebuie să mă lupt; ca să rabd sărăcia, trebuie să mă lupt. Ca să rabd o asuprire din partea cuiva, o nedreptate, o durere, la toate trebuie răbdare multă, cum zice Apostolul Pavel: *În lupta aceasta grea şi mare, avem nevoie de răbdare.*

Câtă vreme ne însoţeşte frica de Dumnezeu, noi facem fapte bune, dar nu fără osteneală. Cu multă răbdare lucrând la poruncile lui Hristos, ne trebuie răbdare; iar când a câştigat omul dragostea lui Hristos nu mai suferă osteneală. Nu mai ştie ce este aceea osteneală, cum zice Sfântul Apostol Pavel: *Ştiu şi a flămânzi, ştiu şi a mă sătura.*

Când a câştigat omul dragostea desăvârşită în Dumnezeu, este ceea ce spune Apostolul: *Roada Duhului este: dragostea, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, blândeţea* şi celelalte. Are roadele Duhului Sfânt şi, având dragostea de Dumnezeu, pe toate le are uşoare. Şi a posti, posteşte uşor; şi a răbda ocara; şi a răbda mucenicia; şi a răbda chinuri şi sărăcie; şi a

răbda orice greutate în lumea aceasta, lui îi vine uşor; că dragostea nu ştie de osteneală, că dragostea niciodată nu cade, cum zice Apostolul.

O mică scânteie din dragostea lui Dumnezeu îl face pe om să călătorească în lumea aceasta foarte uşor şi să dobândească toate virtuţile. După ce a câştigat dragostea lui Dumnezeu, nu ştie osteneală şi nu ştie ce-i acela necaz. Toate le rabdă, toate le suferă, la toate are nădejde, toate le crede foarte uşor. Dar până câştigă dragostea, se luptă cu frica lui Dumnezeu.

Din început face fapta bună din frică de Dumnezeu şi la sfârşit, spre desăvârşire, face fapta bună din dragoste de Dumnezeu. Auzi ce spune Sfântul Maxim Mărturisitorul în Filocalie: **Cel ce a ajuns să fie desăvârşit în iubire, a ajuns culmea nepătimirii**. Cine s-a atins de dragostea lui Dumnezeu desăvârşit, a ajuns la culmea nepătimirii; a ajuns cel mai desăvârşit om din lume.

Dar Bunul Dumnezeu ne însoţeşte cu dragostea Lui şi pe drumul acesta al mântuirii, când călătorim cu frica Lui. El ne lasă dragostea Lui în inima noastră puţin. Acum îl iubim pe Dumnezeu, apoi mai puţin, apoi deloc, acum iubim lumea, acum iubim trupul, acum iubim slava veacului de acum. Ai văzut, *pofta inimii, pofta ochilor şi trufia vieţii,* cum spune Sfântul Ioan Evanghelistul.

Când se biruieşte omul din parte, fiind în luptă continuu, biruinţele şi căderile se repetă mereu în viaţa noastră, câtă vreme călătorim cu frica lui Dumnezeu. Iar când a ajuns omul la dragostea lui Dumnezeu şi este totdeauna pe poziţia faptei bune, o

face ușor, nu știe osteneală, nu știe îndoială, nu știe nimic. Ajunge ca marele Apostol Pavel, care zice: *Ce ne va despărți pe noi de dragostea lui Dumnezeu? Necazul sau supărarea sau răbdarea sau mucenicia. Că sunt încredințat că nici veacul de acum, nici stăpâniile, nici puterile, nici domniile, nici nimic nu ne va despărți pe noi de dragostea lui Dumnezeu.*

Acum trăia Hristos în el și era încredințat că nimic nu-l desparte de dragostea lui Dumnezeu. Și spunea el: *Acum nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și toate le biruiesc prin Hristos, Cel ce mă întărește.* Ba încă a îndrăznit să zică și mai mult: *Așadar, noi avem mintea lui Hristos.* Cum să nu aibă mintea lui Hristos, dacă trăia Hristos în el? Când ajunge omul într-o așa treaptă a desăvârșirii, nu mai trăiește el, ci Hristos trăiește în el.

DESPRE VISE ȘI VEDENII FALSE

Dacă vei crede într-o vedenie falsă, apoi diavolul în vis te va învăța „proorocii". Diavolii spun lucruri care o să se întâmple peste o lună, peste două sau peste trei luni. Sunt draci care ghicesc viitorul. Și tu spui: „Măi, sunt adevărate! Păi, ce-am visat eu săptămâna trecută, s-a adeverit acum!" Aceștia sunt draci vrăjitorești, care știu viitorul.

Dar ai să-mi spui: „Părinte, dar în Scriptură spune că a visat Iosif, a visat Daniil, a visat cutare...". Da. Sunt și vise de la Dumnezeu. Dar acestea sunt foarte rare în viața omului și nu le poate înțelege

omul, dacă nu vine lângă el unul care are darul deslușirii duhurilor. Duhul este unul, cum spune marele Apostol Pavel la I Corinteni 12, însă darurile sunt împărțite.

Ați auzit că este: *Duhul înțelepciunii, duhul cunoștinței, duhul temerii de Dumnezeu, duhul înțelegerii....* Auzi ce spune darul deslușirii duhurilor. Și Sfântul Ioan Evanghelistul spune: *Fiule, ispitiți duhurile, că nu toate sunt de la Dumnezeu.*

Dacă marele prooroc Daniil, bărbatul doririlor, nu înțelegea vedeniile, auzi ce spune Scriptura: A dat ordin Dumnezeu Arhanghelului Gavriil, zicând: *Gavriile, fă în somnul lui Daniil să înțeleagă vedenia.* Le vedea și nu înțelegea. Deci de aici să ținem minte, că nu tot cel ce vede o vedenie sau un vis îl înțelege, până nu are darul deslușirii.

Sunt și vise de la draci numiți arhiconi. Aceștia știu pe de rost toată Sfânta Scriptură. Îți spun proorocii pe care le găsești în Biblie. Pe urmă sunt draci care se cheamă vrăjitori. Aceștia ajută la vrăjitori, la fermecători, la descântători și amăgesc pe om, să i se pară că s-a făcut sănătos de acolo. De aceea Sfântul Ioan Scărarul zice: *Cela ce tuturor vedeniilor și tuturor viselor nu crede, filosof duhovnicesc este.*

Să nu credeți în vise! Să nu credeți în vedenii! Dacă crezi în vise și ai venit la mine să te spovedesc, eu te opresc direct trei ani de Sfânta Împărtășanie. Cine ți-a spus ție să crezi în vise? Nu auzi ce spune Sfânta Scriptură? Ia caută în Cartea Înțelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah, la capitolul 34: *Precum este cel ce*

aleargă după vânt şi vrea să prindă umbra sa, aşa este omul care crede în vise. Că pe mulţi visele i-au înşelat şi au căzut cei care au nădăjduit în vise.

Eu am o carte scrisă despre vise şi vedenii. Să vedeţi acolo cum te înşeală diavolul prin vise.

Sufletul nostru are trei părţi:

– *partea raţională,* este deasupra sânului stâng până la furca pieptului;

– *partea mânioasă,* este în mijlocul inimii, şi

– *partea poftitoare,* care este din mijlocul inimii până la buric.

Toate aceste trei părţi ale sufletului nostru au virtuţile lor, patimile lor şi visele lor. Trebuie să le cunoşti care sunt din partea raţională, care din partea mânioasă sau din partea poftitoare.

Apoi sunt vise de la natură, de la tunete, de la fulgere, de la huietul apelor, de la vânturi. Voi dacă nu ştiţi, vă poate înşela în tot chipul. Uşor te înşală. De aceea este oprit să nu creadă nimeni în vise, *că pe cei slabi* – cum zice Scriptura –, *pe mulţi visele i-au dus la pierzare.* Sunt vedenii şi de la diavoli.

Şi diavolul este putere nălucitoare. El se face în chipul lui Hristos, de străluceşte ca soarele; în chipul Maicii Domnului, în chip de îngeri, în chip de sfinţi, în tot chipul. Numai te-a prăpădit, dacă ai crezut. N-aţi auzit ce spune Apostolul Pavel? *Nu-i de mirare că şi satana se face în chip de înger de lumină; şi slujitorii nedreptăţii se fac în chip de slujitori ai dreptăţii.* Deci bagă de seamă! Nu primi nici un fel de arătare, nici un fel de vedenie.

Sfinţii Părinţi ai Patericului, marii sihaştri care trăiau numai cu rădăcini în pustie, aveau adesea luptă cu diavolii.

La unul a venit diavolul în chipul lui Hristos şi el îşi căuta de lucru, că lucra la coşniţe. Acela strălucea ca soarele, iar bătrânul închidea ochii. Şi a strigat diavolul:

– Bătrânule, da uită-te la mine!

– Dar cine eşti tu?

– Dar nu vezi că eu sunt „Hristos"?

Şi acela închidea ochii mai tare:

– Eu sunt păcătos, a zis el, şi nu sunt vrednic să văd pe Hristos.

– Ei, bătrânule blestemat, m-ai cunoscut! Şi a şi fugit, că a văzut că l-a cunoscut.

*

Alt bătrân sihastru mergea prin pădure. Iată un „arhanghel" strălucea ca soarele şi avea o stâlpare de finic şi un crin în mână, cum a venit la „Buna Vestire". El mergea ca să-l ajungă pe bătrân pe alăturea, dar bătrânul tot se uita în altă parte:

– Bătrânule, uită-te la mine!

Dar bătrânul s-a întors cu spatele şi a zis:

– Dar cine eşti tu?

– Eu sunt „arhanghelul Gavriil!" Pentru viaţa ta cea sfântă, pentru nevoinţa ta, pentru rugăciunile tale şi pentru toată osteneala ta, am venit să-ţi aduc o veste bună din cer, de la Maica Domnului.

– Ia seama că ai fost trimis la altul! Ai greşit adresa. Eu sunt om păcătos şi nu sunt vrednic să văd pe Arhanghelul Gavriil!

– Ticălosule bătrân! Nu vă putem înşela, că nu vă închinaţi nouă.

– Să se închine vouă cel care vă slujeşte vouă, că eu mă închin lui Hristos şi n-am nevoie de voi!

*

Aşa fugeau sfinţii de vedenii. Dar ai să mă întrebi: „Părinte, poate a vrut Dumnezeu în viaţa mea să-mi arate o vedenie ceva, un vis, n-ar fi păcat că eu nu am crezut? Poate să fie ceva adevărat. Oare nu-i păcat că eu refuz un semn de la Dumnezeu?"

Nu-i păcat, Doamne fereşte! Dumnezeu, Care fericeşte pe cei smeriţi, niciodată nu se supără când ei fac lucruri din smerenie, că nu se socotesc vrednici de a vedea îngeri. Ai văzut Sfântul Isaac Sirul ce spune? **Mai de folos îţi este de mii de ori, omule, să-ţi vezi păcatele tale, decât să vezi îngeri**. Şi mai departe: **Mai de folos îţi este ţie să plângi un ceas pentru păcatele tale, decât să vezi îngeri şi să învii morţii cu rugăciunea, sau să faci minuni!**

Să avem smerenia aceea de care zicea marele Prooroc David: *Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.* Să ne vedem păcatele şi să le plângem! Asta-i poziţia care nu te duce la cădere niciodată. Iar cei ce-au văzut îngeri, i-au înşelat diavolii, i-au dus în pierzare.

Sfântul Ioan Scărarul spune aşa în cuvântul trei din „Scară": **Dracii slavei deşarte, pe cei slabi de minte, i-au făcut prooroci** – că el o să se laude că este prooroc, că a văzut vedenii –, **iar cela ce tuturor visurilor şi vedeniilor nu crede, filosof duhovnicesc este.**

SĂ NE PĂZIM DE VEDENII

Dar poate ai să-mi spui: „Părinte, dar dacă este o veste ceva, şi poate Dumnezeu vrea să mă încredinţeze?"

Am să vă arăt ce zice Sfântul Diadoh al Foticeii, cât de mult iubeşte Dumnezeu pe cel care nu crede în vedenii şi vise, şi cât de mult îl laudă. Aşa spune într-o istorioară:

Un boier mare avea palate, moşii şi averi multe, şi avea o slugă foarte credincioasă, Ion, la care îi încredinţa cheia de la casă, toate, toate. Odată boierul acesta a plecat de acasă cu soţia şi copiii, şi i-a dat cheile de la palat, cheile de la poartă şi i-a spus aşa:

– Băiete, rămâi stăpân pe toată averea mea. Bagă de seamă! Chiar eu dacă am să vin, şi dacă vin noaptea, să nu mă recunoşti! Eu dacă vin, numai ziua am să vin; dacă nu, nu da drumul la poartă! Cheile sunt la tine. Nu recunoşti pe nimeni până nu vin eu, ca nu cumva să recunoşti pe altcineva noaptea şi să vină să prade casa.

Acela pune mâna pe chei şi zice:

– Da, stăpâne, aşa fac!

Ce s-a întâmplat? Tocmai el a fost vinovat, că în loc să vină ziua a ajuns noaptea acasă. Bate în poartă. Vine sluga.

– Măi, Ioane, dă drumul!

– Fugi de-acolo, tiranule, vrăjmaşule!

– Eu sunt, măi, stăpânul.

– Nu te cunosc! Eu am poruncă de la domnul meu. Tu ai luat glasul stăpânului meu, te-ai făcut lup şi vii ca păstor. Nu te cunosc!

– Eu sunt, măi băiete! Da nu cunoşti căruţa, caii şi pe mine nu mă cunoşti?

– Niciodată, noaptea nu te cunosc! Vino mâine! N-ai spus că vii ziua? Să te văd eu la ochi dacă eşti tu. Câţi nu pot vorbi ca stăpânul meu?

Şi n-a dat drumul boierului. Şi a stat boierul toată noaptea la poartă, până s-a ridicat soarele.

– Dumneata eşti?

– Da.

– Poftim! Aşa am primit poruncă, noaptea să nu primesc pe nimeni.

Na! Şi nu numai că nu s-a supărat boierul:

– Bravo, măi! Ia asta este slugă credincioasă. Am venit eu cu soţia şi copiii şi n-a dat drumul. „Nu te cunosc noaptea!"

*

Aşa este cel care nu crede în vedenii şi în vise. Ferice de el. Ce spune Apostolul? *Noapte este veacul de acum.* În veacul de acum să nu dorim să vedem îngeri! Auzi ce spune un sfânt părinte? **Dacă vrei să ajungi la nebunie şi la ieşirea din minţi, primeşte arătările cereşti în veacul de acum!**

Deci, nu numai că nu se supără Dumnezeu când nu credem noi în vise şi vedenii care se arată nouă ca lumină sau foc sau stele sau îngeri sau sfinţi sau prooroci sau hristoşi sau în chipul Maicii Domnului, ci, foarte mult ne iubeşte. Aici să ştii că veacul de acum este ca o noapte, că dracii se pot preface în

îngeri de lumină. Cel ce nu crede în vise şi vedenii este un adevărat credincios. Deci să nu crezi vreodată că se supără Dumnezeu când tu nu vei crede în acestea! Că dacă ar fi adevărate, Dumnezeu ţi le lămureşte ţie acestea, nu prin tine, ci prin alţii care au darul desluşirii duhurilor. Iar când sunt multe mărturii că un vis sau o vedenie a fost de la Dumnezeu, întreabă pe alţii mai înţelepţi decât tine.

Vine o bătrână şi-mi spune: „Părinte, am visat asta, am visat asta; o să fie rău!" „Cine ţi-a spus, mamă?" „Am visat eu astă noapte". „Te-a amăgit diavolul. Ţi-a spus ce-a vrut el şi tu vii tulburată de vise la mine". Voi n-aţi auzit ce spune Apostolul Pavel? *Prin credinţă umblăm, nu prin vedere.* N-aţi auzit ce spune Hristos în fericirea a zecea, după înviere? *Ferice de cel n-a văzut şi a crezut.* Deci n-am nevoie să văd ca să cred. Că dacă eu cred după ce văd, nu mai am credinţă.

Ce este credinţa? Auzi ce spune Apostolul: *Credinţa este dovedirea lucrurilor celor nevăzute şi adeverirea lucrurilor celor nădăjduite.* Auzi care-i credinţa? Să dovedeşti prin credinţă cele ce nu ai văzut şi să adevereşti prin credinţă ceea ce nădăjduieşti. Asta este credinţa cea adevărată. Că dacă am văzut, nu mai este credinţă. Iar dacă n-am văzut şi am crezut, atunci mă fericeşte Hristos ca pe cei pe care i-a fericit în Evanghelie.

*

Frate, să nu doreşti să vezi îngeri! Că aşa te poate înşela satana cât vrea. Iată ce trebuie să vedem noi. Păcatele noastre! Să ne mărturisim, să ne căim, să

ne pocăim pentru ele. *Că nimic necurat nu poate intra în Împărăţia Cerurilor.*

Auzi ce spune Sfântul Efrem Sirul în rugăciunea sobornicească, care se spune în Postul Mare: „Aşa Doamne, Împărate, dăruieşte-mi ca să-mi văd păcatele mele şi să nu osândesc pe fratele meu (să nu judec pe altul), că binecuvântat eşti în veci. Amin".

Iar Sfântul Isaac Sirul zice: **Mai înainte intră întru împărăţia lui Dumnezeu cel ce-şi vede păcatele sale, decât cel ce vede îngeri.**

Asta să vedem. Să nu ne socotim noi vrednici să vorbim cu sfinţii şi cu Maica Domnului! Totul este mândrie!

Să ne vedem păcatele noastre şi să le plângem! Asta-i cea mai înaltă filosofie sub cer. Nu credeţi în vise sau în vedenii! Că or să iasă vedenişti de tot felul, de ar să umple lumea, că toţi sunt înaintemergătorii lui Antihrist.

O ISTORIOARĂ CU O VEDENIE FALSĂ

La un călugăr, seara, când voia să se culce, intra în chilie un înger atât de strălucitor, încât îi lua ochii. Şi când intra el, venea şi cu mireasmă bună, ca să zică că este de la Duhul Sfânt. Nu-l îndemna la rău, ci atât îi spunea: „Scoală-te, robul lui Dumnezeu, la rugăciunea şi pravila ta!" Iar el spunea: „Eu mi-am făcut rugăciunea". Dar îngerul spunea: „Nu. Mai roagă-te". „Dar eu mi-am făcut pravila". Dar îngerul

repeta: „Nu ştii ce spune Apostolul Pavel: *Neîncetat vă rugaţi?*" Şi când voia să se culce, iar îl scula. Omul, dacă nu doarme, se tulbură. Nu-l lăsa îngerul să se odihnească. Şi l-a sculat aşa timp de vreo trei luni. Iar călugărul zicea: „Cum să nu mă rog, dacă vine îngerul Domnului, că aşa zice Sfântul Apostol Pavel!"

Tulburându-se el aşa, a slăbit şi s-a îmbolnăvit. Şi se întâlneşte cu un sihastru bătrân, că în pustia Egiptului erau mii de pustnici, ucenici ai Sfântului Antonie cel Mare. Bătrânul îl vede aşa slab şi tulburat şi-i zice:

– Ce ai frate? Cum o mai duci?

– Părinte, bine o duc.

Era un cuvânt de mândrie. Însă omul trebuie să zică cu smerenie că nu face nimic bun.

– Cum bine? zice părintele.

– Părinte, cu ajutorul lui Dumnezeu, de trei luni mă scoală îngerul la rugăciune!

– Şi cum te scoală?

– Când mă culc, vine lângă mine, mă scoală la rugăciune şi se roagă şi el cu mine!

– Ia aminte, frate, că acela nu este îngerul Domnului. Acela este satana, care te pândeşte pe tine!

– Dar ce să fac, părinte? Eu văd că de când mă scol sunt bolnav şi tulburat şi niciodată n-am umilinţă, că mă împietresc la inimă...

– Uite aşa să faci. Când va veni să te scoale la rugăciune, să zici: „Eu nu vreau să mă scol acum, ci când va veni vremea, la miezul nopţii. Atunci o să mă scol. Nu mă scula tu pe mine".

Dacă îţi va spune că este îngerul Domnului, să-i spui: „Eu sunt om păcătos şi nu-s vrednic să mă scoale pe mine îngerii!" Diavolul, când aude de smerenie, fuge. El nu vrea să spui că eşti om păcătos niciodată, că el a căzut din mândrie. Deci aşa să-i spui: „Eu sunt om păcătos, nevrednic să mă scoale îngerii. Când voi vrea mă voi scula; când nu, voi dormi. Tu să nu mai vii la mine!"

S-a dus călugărul seara acasă şi, cum a ajuns, s-a culcat. Şi a venit îngerul acela şi i-a zis:

– Scoală-te, robul lui Dumnezeu, la rugăciunea şi pravila ta!

– Nu mă scol!

– Păi de ce?

– Când voi vrea eu o să mă scol, nu când vrei tu!

– Blestematule călugăr, te-ai dus la bătrânul acela, care este un călugăr mincinos şi făţarnic. El te-a învăţat să nu mai asculţi de mine! Dar călugărul acela este iubitor de argint. Că a venit la el un om sărac şi i-a cerut un ban, iar el a zis că n-are. Şi totuşi are trei arginţi pe un geam. Are trei bani şi-i ţine într-o carte pe geam. Şi a zis către sărac că n-are bani.

Apoi s-a făcut nevăzut. Dar călugărul a zis:

– Blestematule diavole, eu văd acum că eşti tatăl minciunii!

Apoi bătrânul s-a întâlnit cu călugărul. El era înainte-văzător. Şi i-a zis călugărului: „Nu-i aşa că ţi-a zis că am trei bani pe geam? Am, dar a venit un beţivan, care face numai rău; l-am văzut beat şi ştiam că o să vină o femeie săracă a doua zi şi am ţinut banii

să-i dau la acea necăjită, nu la beţivan. Dar tu ia aminte, frate, că eu ştiu ce ţi-a spus despre mine, că sunt iubitor de argint, făţarnic şi mincinos. Deci să nu-l mai asculţi că te duce la pieire, măcar că te scoală la rugăciune".

Din ziua aceea n-a mai venit îngerul iadului, că a văzut că s-a supărat călugărul pe dânsul.

*

Să ştiţi că diavolul se arată în chip de înger, sau în alt chip, sau în chipul lui Hristos, sau în chip de arhanghel, de sfinţi, de ierarhi sau de cuvioşi. El întâi te învaţă de bine, până te închini lui. Iar după ce te închini lui, te duce la pierzare. Nu venea diavolul la un călugăr timp de 30 de ani şi-i spunea taine mari? Adică: „Părinte, eu sunt îngerul Domnului. Ia seama că peste 7-8 zile or să-l prade pe călugărul cutare. O să-i ia lucrurile lui şi o să le ascundă în cutare peşteră. Ţine minte, să le iei de acolo şi să le aduci călugărului înapoi". Apoi i-a îndemnat diavolul pe aceia să fure, şi le-a arătat că este înger.

Se duce „îngerul" acela în chip de călugăr şi zice: „Vai de mine, m-au prădat hoţii, mi-au luat tot!" Iar călugărul cel amăgit i-a zis: „Hai că-ţi spun eu unde sunt lucrurile tale. A fost îngerul Domnului şi mi-a spus unde sunt. Sunt în cutare peşteră". Le-a găsit acolo. Şi a zis: „Măi, chiar că a fost îngerul Domnului, din moment ce a ştiut unde au fost puse lucrurile mele".

Aude un bătrân de acestea şi le spune că aceia sunt diavoli, şi cel care i-a pus să fure şi cel care se

arată în chip de înger, ca să creadă în minciunile lui şi să-i ducă la pierzare pe toţi. Atunci a întrebat: „De unde ştii, părinte, că ei spun adevărul? Aceştia sunt draci pitoniceşti care spun viitorul, cunosc viitorul şi spun ce-o să fie peste o săptămână, peste o lună, ca să crezi lor şi apoi să te prăpădeşti".

DESPRE VRĂJITORI ŞI GHICITORI

– Părinte, sunt creştini ortodocşi care aleargă la vrăjitori şi la cei care deschid pravila. Se poate aşa ceva?

– Cei care deschid pravila, călugări sau preoţi de mir sau maici, au căzut din dreapta credinţă. Aceia se cheamă ghitii, adică vrăjitori cu lucruri sfinte. Cine se duce la cei care deschid pravila, 10 ani nu se pot împărtăşi. Iar cel care deschide pravila, dacă-i preot sau călugăr, este anatema şi este despărţit de Biserică, pentru că face vrăji cu lucruri sfinte.

Ai văzut că vine câte o babă ca să te înşele şi să te ducă în iad: „Hai să-ţi descânte baba!" Cu ghiocul, cu cărţi, să-ţi facă de „ursită"; că ai să te măriţi, că are să te ia cutare, cutare. N-aţi păţit de acestea?

Şi numai vezi că baba face cruce la descântece şi o auzi că zice „Tatăl nostru" şi apoi descântă. Iar la urmă zice: „Descântecul de la mine, leacul de la Maica Domnului!" Auzi ce zice sluga diavolului? Auzi satana cum amestecă otrava cu mierea, ca să te ducă în fundul iadului? Dar ce legătură are Maica

Domnului cu descântecul babei? Biserica condamnă pe descântători: „Cei ce caută în bobi, cei ce caută în cafea, cei ce caută în cărţi, cei ce sting cărbuni, cei ce caută în palme – chiromanţia –, sunt opriţi 7 ani de la Sfânta Împărtăşanie".

Cei care sunt vrăjitori, care fac de ursită, care umblă să ia mana de la animale, aceia sunt opriţi 12 ani, iar fermecătorii, 25 de ani. Sunt 13 feluri de vrăjitorii şi toate sunt date anatema de Biserică.

Voi când veţi auzi că unul deschide cartea, să fugiţi ca de satana de el, că acela-i ghitiu, vrăjitor cu lucruri sfinte. Şi baba care face cruce la descântece este tot ghitie, tot diavolul o ţine, ca să te înşele pe tine. „Măi, dar n-a fi păcat! N-a fi păcat, că baba a zis *Tatăl nostru* şi a făcut cruce!"

Auzi cum amestecă diavolul otrava cu mierea şi lumina cu întunericul, ca să te ducă în iad? Ce legătură are Crucea sau Maica Domnului cu vrăjitorii? Să nu vă duceţi la cei care deschid cărţile, că vă duceţi în fundul iadului! Descântătorii, vrăjitorii şi fermecătorii toţi sunt anatema, despărţiţi de Trupul lui Hristos, care este Biserica!

De asemenea, sunt anatema cei care fac descântece cu tunete, cei care vrăjesc cu stelele, alungătorii de nori, vrăjitorii de maţe, cei care vrăjesc cu păsările. Noi le avem toate în rânduielile Sfântului Ioan Gură de Aur.

Toţi sunt fermecători, care iau mana la vaci şi la câmp cu puterea drăcească. La aceştia slujesc anumiţi diavoli, numiţi pitoniceşti, care ghicesc viitorul, şi diavoli arhiconi, care ştiu Scripturile. Iar cei ce

deschid cărţile se cheamă „ghitii", vrăjitori cu lucruri sfinte, pe limba grecească. Grecii au esenţa Ortodoxiei. De la greci au luat credinţa ortodoxă atâtea ţări şi ruşii, care în anul 1988 au făcut mileniul de la încreştinare.

De aceea vă spun să nu primiţi în casa voastră vrăjitori, ţigănci cu ghiocul, cu cărţile de joc; să nu-ţi vină să-ţi ghicească şi să te înşele. Ia un ciomag şi zi: „Fugi, diavole! Pleacă din jurul casei mele!"

Să nu vă înşelaţi, că nici o legătură nu are lumina cu întunericul.

Ai văzut pe marele Apostol Pavel, când a intrat în oraşul Filipi. Conducătorul oraşului Filipi avea o vrăjitoare „ghitie". Ştiţi voi ce înseamnă ghitii? Sunt diavoli pitoniceşti şi spun ce are să fie mâine, poimâine; ei ghicesc viitorul.

Era o fată fecioară în Filipi şi a intrat un diavol în inima ei. Când intra în inima ei diavolul pitonicesc, care ghiceşte viitorul, ea făcea mare venit stăpânilor săi.

Iar când a intrat Apostolul Pavel cu Sila în oraşul Filipi, satana a cunoscut că sunt apostoli şi a început să strige prin fata asta: „Aceşti oameni sunt de la Dumnezeu şi ne vestesc nouă calea mântuirii!" Auzi cum a spus adevărul?

Şi cum făcea această fiică stăpânită de diavoli? Avea un scaun cu trei picioare şi stătea pe el; pe dedesupt intra diavolul şi ea stătea până se umplea de duh pitonicesc şi spunea cele viitoare – adică ce o să fie peste un an, peste o lună – şi câştiga pentru stăpâni, că era slujnică la stăpâni, şi făcea mare câştig domnilor ei.

Dar Pavel Apostolul a spus: *În numele lui Iisus Hristos îţi spun: Taci şi ieşi dintr-însa!* Nu-i nevoie să ne vestească pe noi diavolul.

Ea a căzut pe spate şi a rămas ca moartă. Şi a ieşit dracul acela din fiică şi a rămas bolnavă şi a vindecat-o Pavel. S-au dus repede slugile la mai marele oraşului din Filipi: „Uite, au venit doi din aceia de-ai lui Hristos Cel răstignit şi, gata, fata dumneavoastră a murit şi nu mai poate spune vrăjile şi ghiciturile ei!" Dar ea nu murise, ci numai a ieşit dracul pitonicesc din ea.

Atunci s-au mâniat stăpânii şi au prins pe Pavel şi pe Sila şi i-au băgat legaţi cu lanţuri în temniţă, cu picioarele în butuci, şi i-au bătut. Iar Pavel şi Sila la miezul nopţii s-au sculat la rugăciune, cum puteau aşa legaţi, şi se închinau. Când se închinau ei, s-a cutremurat temniţa, s-au deschis toate uşile şi au căzut toate lanţurile de pe ei; iar cei care păzeau temniţa au scos sabia să se junghie. Şi Pavel a spus: *Nimeni să nu plece! Nu vă faceţi seama! Toţi suntem aici*; şi au căzut lanţurile de pe toţi deţinuţii. Voi nu citiţi Faptele Apostolilor?

Atunci mai-marele temnicerilor din oraşul Filipi, a venit şi-a spus: „Domnule, acei doi care i-aţi băgat în temniţă, care au scos diavolul din fiica dumneavoastră, s-au rugat şi s-a cutremurat temniţa şi s-au dezlegat toţi care erau închişi în temniţă. Noi era să ne omorâm, crezând că au scăpat. Iată, am văzut şi pe îngerul Domnului care a venit la cei doi Apostoli la miezul nopţii şi s-a cutremurat temniţa din temelii."

Şi a venit mai-marele temniţei. Când a văzut pe toţi dezlegaţi, a întrebat:

– Oameni buni, cine sunteţi?

– Noi suntem apostolii lui Iisus Hristos! Noi am scos diavolul din vrăjitoarea aceea care ghicea la oameni, că înşela toată lumea, pentru că avea duh pitonicesc într-însa.

Apoi temnicerul a spus către Pavel: *Ia şi mă botează şi pe mine că şi eu cred în Dumnezeul vostru!* Atunci a crezut în Hristos mai-marele temniţei cu soţia lui şi l-a botezat pe el şi casa lui. Şi au dat drumul la apostoli să predice Evanghelia în toate părţile.

Dar pentru ce i-a băgat pe ei în temniţă? Pentru fiica aceea din care a scos demonul cu care ghicea viitorul. Că diavolii sunt de mai multe feluri: unii sunt vrăjitori, care ajută la vrăjitorii; alţii sunt pitoniceşti, care ghicesc viitorul, şi alţii sunt arhiconi, care ştiu Scriptura pe de rost. Aceştia se bagă în oamenii eretici şi la sectari şi-i fac să înţeleagă Scriptura pe dos, nu aşa cum trebuie.

Voi ştiţi că acum la sfârşitul lumii o să iasă înaintemergătorii lui Antihrist şi au să facă minuni şi semne mari?

Dacă tu acum crezi în aceşti nebuni şi îndrăciţi, ce-o să faci când ai să vezi că vine înaintea ta şi din paie uscate are să-ţi facă pâine caldă; şi din viţă uscată o să facă să curgă vinul cel mai bun şi ai să vezi munţii că pleacă?

Vezi sectarii? Sunt înaintemergătorii lui Antihrist, că strâmbă credinţa. Aceştia care strâmbă dreapta credinţă sunt înaintemergătorii lui Antihrist, orice sectă ar fi. Păziţi-vă de aceştia ca de foc, ca de lucrurile întunericului!

DREAPTA CREDINŢĂ A NEAMULUI ROMÂNESC

Să ştiţi că rădăcina şi viaţa poporului nostru, înaintea lui Dumnezeu, este credinţa cea dreaptă în Hristos, adică Ortodoxia. Noi ne-am încreştinat de aproape două mii de ani, din timpul Sfântului Apostol Andrei.

Coloniştii romani, cărora le-au predicat Sfinţii Apostoli Petru şi Pavel la Roma, şi cei din Grecia, când au venit aici cu legiunile romane, au adus credinţa ortodoxă. Eram daci pe atunci; strămoşii noştri sunt dacii şi romanii, de la care am rămas noi, românii. De atunci, de când am primit sfânta şi dreapta credinţă în Dumnezeu, poporul nostru a avut viaţă. Până atunci a fost mort; numai cu trupul era viu, iar cu sufletul era mort. Viaţa poporului român este dreapta credinţă în Iisus Hristos. Băgaţi de seamă! Ca popor creştin de două mii de ani de când suntem noi, am avut toată administraţia noastră şi toată tradiţia noastră sfântă. Să ţinem cu tărie la credinţa ortodoxă.

Aţi văzut dumneavoastră, de la primii voievozi creştini ai românilor, de când sunt cele trei Ţări Române, Moldova, Muntenia şi Ardealul, toţi au fost creştini ortodocşi.

Aţi văzut pe Mihai Viteazul? Mama lui a fost călugăriţă. Du-te la Mănăstirea Cozia şi vei vedea,

lângă Mircea cel Bătrân, care a întemeiat această mănăstire şi-i înmormântat acolo, o lespede de piatră pe care scrie: „Aici odihneşte Monahia Teofana, mama lui Mihai Viteazul". Ai auzit? El domn peste trei principate şi mama lui călugăriţă. Apoi şi Ştefan cel Mare. Du-te la Mănăstirea Probota, unde este îngropat Petru Rareş, făcută de el. Vei vedea lângă dânsul scris: „Aici odihneşte roaba lui Dumnezeu, Monahia Maria Oltea, mama lui Ştefan cel Mare". Ei domni şi mamele lor călugăriţe! Vedeţi voi câtă unire era între credinţă şi conducere atunci? Cel ce conducea ţara avea mamă călugăriţă şi frate călugăr. Aşa trebuie să murim!

Au cunoscut că totul este deşertăciune. Da, erau adevăraţi domni: „Oricât ar fi, viaţa asta este umbră şi vis! Este o scurtă trecere! Dar eu când mor, mă duc la o viaţă care nu are sfârşit. Cine are să se roage pentru mine?" Aşa cugetau înaintaşii.

Ai văzut că toţi îşi făceau câte o mănăstire şi mormânt în mănăstire? Fericiţi şi de trei ori fericiţi au fost domnii noştri ortodocşi: Ştefan cel Mare şi Sfânt, la Putna; Ieremia Movilă şi Gheorghe Movilă, la Suceviţa; Petru Rareş, la Probota; Lăpuşneanu, la Slatina; Alexandru cel Bun, la Bistriţa; Mircea cel Bătrân, la Cozia. Ai auzit unde era inima lor? *Unde este inima ta, acolo va fi şi comoara ta.* Pentru aceea au făcut ei mănăstiri, ca să fie pomeniţi sute de ani la Sfânta Liturghie.

Ştefan cel Mare n-a fost baptist! Mircea cel Bătrân n-a fost evanghelist sau adventist! Alexandru cel Bun n-a fost martorul lui Iehova, ca nebunii ăştia

care au ieşit acum. Nici o sectă nu exista în ţara noastră pe atunci. Aceştia vin din străinătate, plătiţi de masoni, să ne strice dreapta credinţă şi originea noastră şi rădăcina noastră de popor ortodox.

Ce spune Sfântul Efrem Sirul? „Cu omul eretic să nu vorbeşti, în casă să nu-l primeşti, la masă să nu stai cu dânsul, bună ziua să nu-i dai". Aceştia sunt înaintemergătorii lui Antihrist. Că Mântuitorul a spus la Efeseni, prin Apostolul Pavel: *Biserica este Trupul lui Hristos, iar cap al Bisericii este Hristos.* Fiecare sectar care s-a despărţit de Biserică, s-a despărţit de Hristos. Este om al satanei.

Evanghelia spune: *În vremea de apoi vor ieşi hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi şi pe mulţi vor înşela.* Păziţi-vă de sectari care dau broşuri prin trenuri, prin gări şi prin cutiile de poştă şi unde văd oameni, dau gratuit otrava lor. Când vei vedea o carte că nu are aprobarea Sfântului Sinod şi nu are cruce pe ea, dă-o pe foc, chiar Biblie dacă este! Dacă-i sectară şi scrie să nu vă închinaţi la icoane, dă-o pe foc! Nici un păcat nu ai! Aceasta este otrava semănată de înaintemergătorii lui Antihrist. Toate sunt otravă.

Să ţineţi credinţa care aţi supt-o de la piepturile maicilor voastre! Să ţineţi credinţa care o avem de două mii de ani! Nu vă luaţi după slugile satanei, care vin din Apus cu milioane de dolari. Ei cumpără pe cei proşti şi nelămuriţi în credinţă, ca să rupă unitatea şi sufletul poporului român şi vor să facă cele mai mari erezii şi nebunii în ţara asta.

Păziţi-vă de nebunii aceştia! Au case de rugăciuni, dar acolo-i casa satanei. Unde nu sunt

preoţi şi arhierei, nu este Hristos. Că Mântuitorul a spus aşa la Apostoli: *Luaţi Duh Sfânt! Cărora veţi ierta păcatele, iertate vor fi. Iar cărora le veţi ţine, ţinute vor fi.* Nu la sectari le-a spus aceasta, ci la Apostoli, la episcopi şi la preoţi. Căci Apostolii, prin punerea mâinilor şi prin succesiunea apostolică, au dat darul Duhului Sfânt la toţi preoţii din lume, prin hirotonii.

Deci băgaţi de seamă că sectarii nu au ierarhie canonică; n-au pe Duhul Sfânt în ei; n-au cele şapte Sfinte Taine, nu cinstesc pe Maica Domnului şi Sfânta Cruce şi nu au mântuire. De aceea feriţi-vă de sectanţi. Auzi ce spune Apostolul Pavel? *Luaţi aminte de voi şi de turma voastră, întru care v-a pus pe voi Duhul Sfânt păstori*, zice la preoţi şi la arhierei.

Celor doisprezece Apostoli, pe care i-a ales Hristos când S-a înălţat la cer, le-a spus: *Staţi în Ierusalim până vă veţi îmbrăca cu putere de sus!* Şi la Duminica Mare, după zece zile, a venit peste ei Duhul Sfânt de sus, în chip de limbi de foc. Pe urmă, vorbeau toate limbile de sub cer. Şi după ce i-a îmbrăcat cu putere de sus, i-a trimis, zicând: *Mergând, propovăduiţi Evanghelia la toată lumea, botezându-i pe ei în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Cel ce va crede şi se va boteza, se va mântui, iar cine nu. se va osândi.* Deci Biserica lui Hristos are ierarhie canonică, Duhul Sfânt este în Biserică şi cap al Bisericii este Hristos. Toţi sectarii, care s-au rupt de Hristos şi nu merg la Biserică, sunt fiii lui Antihrist şi înaintemergători ai satanei. Să nu vă luaţi după ei! Să nu spuneţi că nu v-am arătat adevărul!

Să ţinem credinţa noastră pe care au ţinut-o toţi voievozii noştri şi toţi protopărinţii noştri şi toţi românii cei adevăraţi. Dacă vrei să fii fiu adevărat al lui Hristos şi al Ţării Româneşti, să ţii credinţa cea dreaptă, ortodoxă, care o ţinem de două mii de ani. Dacă nu, nu eşti fiu al lui Hristos şi al Bisericii, şi eşti străin de neamul românesc. Nu poţi fi cetăţean creştin şi român, dacă nu ai dreapta credinţă în Hristos. Eşti străin. Nu eşti fiu al ţării. Că fiu adevărat al României este cel care-i ortodox, pentru că Biserica Ortodoxă predomină în ţara noastră de două mii de ani. Iar pe cei care-s sectari să nu-i primim în casele noastre.

Iar cei care au confesiuni aprobate de stat, cum sunt catolicii şi lipovenii, treaba lor. Aceia sunt cu credinţa lor. Dar aceştia care s-au rupt din Biserica Ortodoxă şi s-au făcut sectari, nu sunt fii adevăraţi ai ţării noastre, nici ai Bisericii, ci sunt înaintemergători ai satanei. Aşa să ştiţi. Sunt prooroci mincinoşi care vor să vă rupă credinţa şi să ducă la pierzare poporul nostru blând. Ţineţi dreapta credinţă şi nu ascultaţi de ei!

Ţara noastră românească a fost ortodoxă din totdeauna şi trebuie să ţină linia Ortodoxiei. Ortodocşi suntem de la origine, de la colonizarea Daciei, ortodocşi am trăit timp de două mii de ani şi ortodocşi trebuie să stăm până la moarte. Asta este adevărata credinţă ortodoxă a României. Nu primiţi nimic din afară, că toţi vor să ne strice unitatea neamului, a credinţei şi a Bisericii. Toţi aceştia sunt vrăjmaşii Crucii lui Hristos.

CUM CITIM ÎN SFÂNTA SCRIPTURĂ

Cine vrea să se mântuiască, cu întrebarea să călătorească. La un copil de clasa întâi, dacă i s-ar preda un lucru de academie, ce ştie acela? El de-abia învaţă câteva cuvinte: uşă, ac, rac şi cutare. De-abia învaţă cum să facă un cârlig, să scrie litera a, b, c şi dacă-i spui lucruri mari nu înţelege nimic. Aşa şi în Sfânta Scriptură. Dacă mă apuc să spun lucruri adânci din Sfânta Scriptură, ori adormiţi cu toţii, ori plecaţi. Vă plictisesc, pentru că vă dau hrană prea tare.

Nu auziţi ce spune Apostolul Pavel? *Cât aţi fost prunci în Domnul nostru Iisus Hristos, v-am hrănit cu laptele cel cuvântător al Evangheliei, că nu eraţi în stare să mâncaţi hrană vârtoasă.* Aşa se întâmplă în Scriptură. Sunt cuvinte tari şi hrană tare în Scriptură, pentru cei desăvârşiţi, nu pentru poporul de la ţară. Dacă unui copil care suge la pieptul mamei lui, i-aş da să mănânce carne, îl hrănesc sau îl omor? Îl omor. De ce? Pentru că are dinţi de lapte, moi. Aşa păţeşte cel ce se bagă în Sfânta Scriptură cu dinţii înţelegerii de lapte. De aceea spune Sfântul Grigorie de Nyssa: „Nu spargeţi oasele Scripturii, având dinţii înţelegerii voastre de lapte, ca să nu pieriţi".

Deci Sfânta Scriptură este aşa cum ai merge mata pe o câmpie şi găseşti o fântână cu ciutură. Şi dacă eşti însetat, doar n-o să bei toată fântâna, când ţie sete. Dar ce faci? Din fântână scoţi apă cu ciutura, din ciutură pui în căldare, din căldare în cană şi din cană

pui în pahar. Din pahar bei cât îţi trebuie şi fântâna rămâne curată şi tu ţi-ai potolit setea.

Aşa să faci şi cu citirea Sfintei Scripturi. De aici s-au făcut sectele. S-au băgat în Sfânta Scriptură după capul lor. Sfânta Scriptură este foarte adâncă şi cine o citeşte fără tălmaci, fără să ştie cum o explică Sfinţii Părinţi, se prăpădeşte. Dar nu-i de vină Sfânta Scriptură, că apa-i cuvântul lui Dumnezeu. Îi de vină omul care se bagă în Sfânta Scriptură nepregătit şi fără să înţeleagă lucrurile.

Nu vă luaţi după sectari, care răstălmăcesc Scriptura, că vă prăpădiţi. Auzi ce spune Sfântul Apostol Petru despre scrierile Sfântului Apostol Pavel: *În toate epistolele sale, în care sunt unele lucruri cu anevoie de înţeles, pe care cei neştiutori şi neîntăriţi le răstălmăcesc, ca şi celelalte Scripturi, spre a lor pierzare.*

Vă dau un exemplu: *Ridicat-ai la mare caii Tăi, tulburând ape multe.* Tu acolo crezi că este vorba de mare şi de cai şi de ape. Când colo, marea-i toată lumea, caii sunt apostolii care au alergat să predice în toată lumea cuvântul lui Dumnezeu, apele multe sunt toate popoarele păgâne, care au fost tulburate de predicarea Evangheliei şi de dărâmarea capiştilor idoleşti. Iată cum se citeşte în Sfânta Scriptură şi cum înţelegem noi.

Nu poate un copil mic să ştie cele preaînalte. Aşa şi omul care-i simplu, de la ţară. Te duci şi-i arăţi acolo: „Nu te închina la icoane, că este chip cioplit". Dar ce legătură are idolul cu sfintele icoane? La porunca a doua din Decalog zice: *Să nu-ţi faci ţie chip*

cioplit, nici asemănarea vreunui lucru din câte sunt în cer sus, pe pământ jos, în apă şi sub pământ. Să nu te închini lor, nici să le slujeşti. Aici de idoli vorbeşte. Porunca a doua. Dar dă câteva file mai înainte, la Facere şi la Ieşire, şi-ţi spune acolo: *Şi a spus Dumnezeu lui Moise, să facă cortul mărturiei cioplit din lemn de salcâm; şi să facă sicriul Legii Domnului, îmbrăcat cu aur şi doi heruvimi de aur deasupra lui, şi să se facă perdeaua care stă înaintea sfintelor, de in mohorât răsucit, cu heruvimi cusuţi* şi cutare.

Uite, acolo în Decalog spune Dumnezeu să nu faci chip cioplit şi dincoace spune să faci chip cioplit: *Vei face doi heruvimi de măslin, de şase coţi înălţime şi vei face chipuri de heruvimi.* Icoane, nu?

Iată Dumnezeu acolo se pare că spune să nu faci icoane, dincoace spune să faci icoane. Şi un sectar te duce pe tine, care nu ştii, şi-ţi arată numai acolo, dar dincoace nu-ţi arată. Şi tot Dumnezeu a spus să facă icoane. Nu-i prost sectarul să-ţi arate şi arma care-i împotriva lui.

De aceea vă spun să vă ţineţi de preot şi de Biserică! Sfântul şi dumnezeiescul Părinte Efrem Sirul spune aşa: „Dacă citim noi în Sfânta Scriptură şi ajungem la un loc unde nu înţelegem, să nu o luăm după mintea noastră şi zicem că aici este un loc răzvrătit sau nedrept. Să-i spui dracului acestuia, al iscodirii, care te duce la erezie şi la sectarism: „Ia ascultă, diavole! Ce-mi spui tu mie, că aici în Sfânta Scriptură este ceva nedrept? Eu am auzit pe Duhul Sfânt, Care spune aşa: *Credincios este Domnul întru toate cuvintele Sale, şi cuvios întru toate lucrurile Sale*”.

Deci clar că Dumnezeu este credincios întru cuvintele Sale. Dacă îţi mai pune la îndoială cutare lucru din Scriptură, zi către demonul acesta: „Ia ascultă, diavole – să-i spui în gând –, eu am auzit pe Duhul Sfânt zicând aşa: *Cuvintele Domnului. cuvinte curate, argint cu foc lămurit, şi ispitit şi curăţit de şapte ori*. Ai auzit cuvintele Domnului? Sunt cuvinte curate; argint cu foc lămurit şi ispitit de şapte ori. Deci clar!"

Deci asta am vrut să vă spun, pentru că aveţi sectari. Să nu vă luaţi după ei. Aveţi păstori; aveţi biserica voastră istorică de sute de ani acolo. Biserica noastră-i de două mii de ani, iar sectele astea ştii cum au apărut? Ca ciupercile după ploaie; ca neghina prin grâu. Nişte buruieni crescute la umbra Bisericii.

Aceştia sunt cei de care spune Mântuitorul în Evanghelie: *În vremea de apoi mulţi prooroci mincinoşi se vor arăta şi pe mulţi vor înşela.* Sectarii schimbă adevărul Scripturii şi sucesc înţelesul Scripturii după capul lor, se rătăcesc şi ei şi rătăcesc şi pe cei care îi ascultă.

Deci acesta mi-a fost scopul cuvântului de astăzi, să nu daţi crezării cuvintelor sectarilor, cum zice şi Sfântul Ioan Evanghelistul: *Fiilor, nu daţi crezare oricărui duh. Cercaţi, că nu toate duhurile sunt de la Dumnezeu.* Cine te învaţă să nu te închini la sfintele icoane, sau să nu asculţi de preoţi, sau să nu mergi la biserică, sau să nu faci Sfânta Cruce, sau să nu te închini la Sfintele Moaşte, sau să nu ţii Duminica, sau altceva rău de te învaţă, fugi de el că acela-i pecetluit de Antihrist.

DIALOG CU UN SECTANT

Un moşneag, care până mai ieri nu credea deloc în Dumnezeu şi femeia lui se chinuia să-l tragă la biserică, fusese convins de un sectar să se ducă la adunările lor şi să se lepede de credinţa ortodoxă. Şi vine într-o zi la mine, la stăruinţa femeii lui, care voia să-şi aducă bărbatul înapoi la dreapta credinţă, cu predicatorul care îl convinsese să treacă la secta lor, vrând să mă convingă pe mine că ei au adevărul. După discuţia pe care am avut-o cu predicatorul, prin darul lui Hristos, bătrânul s-a întors la dreapta credinţă, pe când predicatorul a preferat să rămână în rătăcirea lui.

– Bună ziua!

– Doamne ajută! Dar de ce aţi venit la noi?

– Am venit să vă arătăm adevărul! a răspuns sectantul.

Eu i-am zis un cuvânt mai puţin politicos:

– Mi se pare că ai venit să înveţi pe popa carte!

– Da!

– Bine. Să vedem! Dar care adevăr să-mi arăţi mie, dacă adevărul este la noi? De unde mai scoţi dumneata un alt adevăr, că unul este adevărul? Adevărul este o singură linie. Ce zice Hristos? *Eu sunt calea, adevărul şi viaţa!*

– Dumneavoastră staţi aici în mănăstire şi nu ştiţi nimic. Eu am studii în Anglia, în Elveţia, am cutare, cutare...

– Da? Cine te-a adus aici? Tu ai auzit că aici este o stână? Şi eu sunt ciobanul; dar şi câinii stau de pază la aripă. La stână mai sunt şi câini; iar voi sunteţi lupi îmbrăcaţi în piei de oaie. Aţi intrat în stână, dar nu ieşiţi cu blana sănătoasă de aici... Să vedeţi acum ce păţiţi cu câinii noştri.

– Cum dar?

– Stai, stai! Eşti predicator?

– Da! Eu am doctoratul în Londra, am...

– Da? Bine! Câţi ani au fost de la Adam până la potop?

– Cred că au fost 1500 de ani.

– Prost ai răspuns, doctorandule! De la Adam până la potop au fost 2243 de ani!

– Unde scrie?

– Nu căuta Biblia! Eu am rădăcina Bibliei. Biblia este un măr care a crescut în pomul Tradiţiei. Dar eu nu cred numai în măr; eu cred în rădăcină şi în copac; că rădăcina Bibliei este Sfânta Tradiţie. Câţi ani au fost de la Adam până la Avraam?

– Parcă au fost 2400, a răspuns predicatorul.

– Greşit ai răspuns. Au fost 3312 ani până la naşterea lui Avraam şi 3387 de ani până la primirea făgăduinţei de la Dumnezeu!

– Unde scrie?

– Ţi-arăt eu în Hronograful lui Gheorghe Chedrinos, în care scrie istoria lumii de la început. Ia să-mi spui tu mie câţi ani au fost de la potop până la zidirea turnului Babel, când Nimrod, fiul lui Hus, a zidit turnul Babel, când li s-au amestecat limbile? Câţi ani au fost?

– Parcă au fost 300!

– Prost ai răspuns! Au fost 531 de ani! Şi câţi ani au fost de la potop până la Avraam?

– !!!

– Au fost 1144 de ani; şi cu 430 de ani, cât a stat poporul evreu în robia Egiptului, fac 3818 de ani. Unde era Biblia scrisă atunci? Unde era sâmbăta voastră? Cu ce s-a mântuit lumea timp de 3821 de ani înainte de a se scrie Biblia? Că în Biblie nu s-a scris totul. Căci Evanghelistul Ioan spune: *Sunt şi alte multe lucruri..., şi care, dacă s-ar fi scris cu de-a-mănuntul, cred că lumea aceasta n-ar cuprinde cărţile ce s-ar fi scris* (Ioan 21, 25). S-a scris numai un rezumat al Sfintei Tradiţii, care formează Biblia sau Sfânta Scriptură. Dar să-mi spui mie, cât a ţinut împărăţia uriaşilor, înainte de potop? Biblia spune: *Când s-au amestecat fiii lui Set cu fiii lui Cain s-a născut poporul uriaş; neam vestit din veac.* Atât! Dar nu spune câte sute de ani au stat împăraţii uriaşilor şi câte urgii au făcut ei pe pământ.

Tăcea predicatorul.

– Vezi că nu ştii? Dar câţi feciori a avut Adam?

– A avut trei: Cain, Abel şi Set şi alţii fără nume.

– Dar Biblia spune că a născut feciori şi fete. Câţi au fost de toţi?

– Or fi fost 30, 40.

– Eva a trăit 950 de ani, mai mult decât Adam cu 20 de ani, şi a născut 50 de perechi de gemeni, băieţi şi fete, adică 100 de copii. Scrie în Hronograful lui Chedrinos. Auzi ce spune Biblia: *Cain a luat în*

căsătorie pe sora sa Milada; şi a luat Set pe sora sa Teax. Se luau fratele cu sora. Aşa s-au înmulţit la început.

– Dar se puteau lua neamuri în căsătorie?

– Da, căci până la Avraam n-a fost interzisă spiţa de rudenie. Se luau neamuri! N-a ţinut Avraam pe nepoata sa? N-a luat Isaac pe nepoata lui Avraam, pe Rebeca? Nu vedeţi? Că nu era pusă legea de neamuri. Dar să-mi spui tu mie câţi ani avea Set când s-a răpit la cer şi a învăţat astronomia şi scrisul de la îngeri?

Se uitau unul la altul...

– Nu scrie nicăieri.

– Set a fost de 40 ani când s-a răpit la ceruri şi a stat în cer 40 de zile şi a învăţat astronomia şi scrisul. Set a trăit 912 ani! Primul om care a scris din lume şi care a învăţat astronomia şi mişcarea astrelor a fost Set, fiul lui Adam. Zice şi Sfântul Vasile: „Astronomia este de origine îngerească”; îngerii l-au învăţat pe Set. Când s-a coborât Set pe pământ, foarte mult îi strălucea faţa. Dacă Moise, numai cât a vorbit cu Dumnezeu pe Muntele Sinai şi când a coborât de pe munte, feciorii lui Israel puneau văl că nu-l puteau vedea de strălucire! Dar faţa lui Set, care a fost în ceruri, strălucea ca soarele, cum arată Sfântul Ioan Gură de Aur. Copiii şi nepoţii au zis: „Tata s-a făcut Dumnezeu!” „Nu, dragul tatei, nu! Eu nu m-am făcut Dumnezeu! Un singur Dumnezeu este, Care a făcut cerul şi pământul! Eu am fost acolo unde îngerii Domnului Îl laudă pe Dumnezeu, şi am învăţat astronomia şi mişcarea astrelor”.

Şi fiii lui Set l-au întrebat: „Tată, ce ţi-a spus Dumnezeu?" „Băgaţi de seamă, printre alte porunci pe care mi le-a dat Dumnezeu, să nu cumva, când vă măritaţi sau vă însuraţi, să luaţi în căsătorie din neamul lui Cain, că el este blestemat de Dumnezeu cu cele şapte pedepse. Că, dacă veţi călca porunca aceasta, se va naşte din voi un popor urât tare de Dumnezeu şi căzut din darul Lui".

– Cine erau fiii lui Dumnezeu şi fiicele oamenilor? Noi zicem că fiii lui Dumnezeu erau îngerii, care s-au pogorât din cer şi au păcătuit cu fetele oamenilor.

– Nebunie... Dacă cugetaţi după capul vostru, vă duceţi în fundul iadului. Ai văzut ce spune? Cât a trăit Set, 912 ani, nu s-au amestecat fiii lui cu fiicele lui Cain. Iar după moartea lui Set, au uitat fiii lui ce le-a spus tatăl lor. Căci spune Scriptura: *Şi s-au rănit fiii lui Set de frumuseţea fiicelor lui Cain şi le-au luat lor de soţii*. Şi ce se năştea din această amestecare era popor uriaş, neam vestit din veac; dar ce răutăţi făceau uriaşii, nu ştiţi voi! Că foarte mult s-au înmulţit fiii lui Set, după ce au luat în căsătorie pe fetele lui Cain! Că fiii lui Set se numeau *fiii lui Dumnezeu*, iar fiii lui Cain, *fiii diavolilor*. Deci atunci când s-au amestecat „fiii lui Dumnezeu" cu fiicele oamenilor, s-a născut poporul uriaş.

– Dar de ce vă închinaţi voi la idoli, că Dumnezeu zice la Deuteronom: *Să nu-ţi faci chip cioplі, nici asemănarea vreunui lucru din câte sunt în cer, sus, pe pământ, jos, în apă şi sub pământ. Să nu te închini lor, să nu slujeşti lor* (Deut. 5, 8–9)?

– Cine sunt aceştia?

– Icoanele la care vă închinaţi voi!

– Ia să-ţi spun eu! Cine a făcut prima icoană?

– !!!

– Dumnezeu a făcut pe om după chipul şi asemănarea Sa. Sfântul Ioan Damaschin spune că prima icoană o face Dumnezeu, adică pe om, după chipul şi asemănarea Sa.

– El a făcut, dar nouă ne-a poruncit să nu facem.

– Ia citeşte dumneata în Biblie, la Ieşire, capitolele 25 până la 30. Vezi acolo că tot ce este în biserică este făcut cu porunca lui Dumnezeu. Şi icoanele şi catapeteasma şi sicriul Legii Domnului şi heruvimii slavei şi veşmintele preoţilor şi mitra arhiereilor şi cădelniţele şi sfeşnicul cu şapte lumini, toate. Nu i-a zis Dumnezeu lui Moise? „Moise, ia şi fă o ladă de salcâm şi o poleieşte toată cu aur! Moise, fă doi drugi de salcâm îmbrăcaţi cu aur, şi lada să aibă verigi, ca să bagi drugii şi să ridici sicriul Legii. Moise, pune în lada aceea Tablele Legii, pe care ţi le-am dat Eu pe Muntele Sinai. Pune şarpele de aramă, pe care l-ai făcut când îi mâncau şerpii în pustie, pune toiagul lui Aaron, care a înfrunzit când a rezemat de sicriul legii cele 12 toiege – căci al lui Aaron a înfrunzit în noaptea aceea şi a făcut migdale –, şi cupa cu mană – o cupă de aur". Mana era ca pâinea uscată, din care au mâncat evreii în pustie 40 de ani. Astea nu erau lucruri de mâini omeneşti?

– Dar voi de ce vă închinaţi şi faceţi cruce, căci crucea a fost lemnul şi spânzurătoarea pe care a murit Domnul Iisus?

– De ce săriţi voi de la un subiect la altul? Aşa faceţi mereu când discutaţi cu cineva, ca să-l prostiţi. Iată ce spune Sfântul Apostol Pavel: *Crucea pentru cei pieritori, nebunie este; iar nouă, celor ce ne mântuim, Crucea este înţelepciunea şi puterea lui Dumnezeu* (I Cor. 1, 18). Vezi că Sfânta Cruce nu-i spânzurătoare şi nici măciucă? Dimpotrivă, este înţelepciunea şi puterea lui Dumnezeu!

Aţi auzit ce-i crucea, voi, sectarilor, care înşelaţi oamenii şi-i duceţi în iad? „Şi va veni o sectă la sfârşitul lumii – zice Sfântul Andrei al Cezareei – care nu va face cruce, căci le va pune antihrist pecetea pe mâna dreaptă şi n-o vor ridica la frunte", că fruntea este partea raţională a sufletului, adică mintea.

Am avut mai demult câteva femei baptiste de la Abrud –Alba. După ce le-am povestit minunea de la Sfântul Mormânt, cu femeia îndrăcită, care atunci când s-a atins de bucata de lemn din Crucea Mântuitorului, s-a vindecat, toate au făcut cruce. Dar una a zis: „Părinte, eu nu fac cruce!" „Fă cruce!" îi spun. „Nu fac! Eu nu pot ridica mâna la frunte!" „Ţi-a pus dracul pecetea, de aceea n-o mai ridici! Fă cruce, femeie, şi vei vedea puterea lui Dumnezeu!" „Nu, că nu pot ridica mâna!"

Şi eu îi iau mâna dreaptă, că stătea lângă mine, în partea dreaptă a mea, şi-i fac cruce de trei ori pe faţă.

„Văleu! Văleu! Vai, tare mă simt uşoară!" „Da! Acum s-a dus dracul de pe mâna ta!" Aşa a fugit de la dânsa diavolul care o stăpânea. Apoi am mărturisit-o şi s-a întors din nou la Biserică. Vedeţi puterea Sfintei Cruci?

– Bine, dar locul de-a dreapta şi de-a stânga Preasfintei Treimi este predestinat, că spune *...a şedea de-a dreapta şi de-a stânga Mea nu este al meu a da, ci se va da celor pentru care s-a pregătit de către Tatăl Meu* (Matei 20, 23).

– Nu este adevărat! Mântuitorul zice: *A şedea de-a dreapta Mea sau de-a stânga Mea nu este al Meu a da, ci celor pentru care s-a pregătit*, căci aceste două locuri sunt rânduite Maicii Domnului şi Sfântului Ioan Botezătorul de către Tatăl. Cine este Ioan Botezătorul? Cel mai mare om născut din femeie. Iar Maica Domnului cine este? Ce spune Psalmul 44? *De faţă a stătut Împărăteasa, de-a dreapta Ta, îmbrăcată în haină aurită şi preaînfrumuseţată*.

Dacă a născut pe Fiul lui Dumnezeu din Duhul Sfânt, a fost „cămara Duhului Sfânt", L-a purtat în pântece şi L-a alăptat. Cine poate fi mai mare decât ea? Ea este Împărăteasa Duhului Sfânt, Împărăteasa Heruvimilor şi a Serafimilor! Toţi sectarii şi păgânii, veţi vedea voi în ziua judecăţii cine este Maica Domnului, când va străluci peste ceata heruvimilor, a serafimilor şi a tuturor tronurilor. Vai de capul vostru! Veţi merge împreună cu satana în focul gheenei, toţi care huliţi pe Maica Domnului!

Vedeţi că Hristos era pe Cruce răstignit şi scuipat şi biciuit, însă nici atunci n-a uitat pe Maica Sa? O arată Sfântului Ioan Evanghelistul, zicând: *Fiule, iată mama ta!* Adică ai grijă de ea! Şi acesta a

luat-o la sine. Şi către ea a zis: *Femeie, iată fiul tău!* A dat-o în stăpânirea celui mai cinstit apostol şi ea a mai trăit 15 ani până la mutarea la cer.

– Dar de ce n-a dat-o în grija unuia dintre *fraţii* Lui?

– Pentru că Mântuitorul n-a mai avut nici un frate. Deşi Sfânta Scriptură aminteşte de „fraţi" ai Domnului, ei nu sunt fraţi naturali ai Lui, deoarece, după Sfânta Tradiţie, Maria, Maica Domnului, a rămas după naştere fecioară, aşa cum a fost prefigurată în vedenia Proorocului Iezechiel (44, 1-3). Apoi, dacă ar fi avut fraţi după trup, Mântuitorul ar fi dat-o în grija vreunui frate, nu în grija Apostolului Ioan. Aşa-zişii „fraţi" ai Domnului erau doar rude ale lui Iisus; cuvântul *fraţi* redă cuvântul grecesc *adelfoi* (în ebraică: *ah*), având sensurile de: fraţi, veri, rude apropiate.

Maica Domnului n-a mai avut copii. Ce zice Scriptura: *Şi n-a cunoscut-o pe ea, până când n-a născut pe Cel întâi născut.*

– Da. Dar de aici se înţelege că după aceea a mai avut şi alţi copii.

– Cuvântul „până când" înseamnă veşnicie. Este scris în Sfânta Scriptură: *Întoarce-Te, Doamne,* ***până când***... Sau *Zis-a Domnul Domnului meu: şezi de-a dreapta Mea* ***până ce*** *voi pune pe vrăjmaşii Tăi aşternut picioarelor Tale* (Ps. 109, 1). Oare aceasta înseamnă că după aceea Mântuitorul nostru Iisus Hristos nu va şedea de-a dreapta Tatălui spre a împărăţi cu El peste toate veacurile, ştiind bine că *împărăţia Lui nu va avea sfârşit* (Luca 1, 35)? Sau

Iată, Eu sunt cu voi ***până la*** *sfârşitul veacului.* Ce? După sfârşitul veacului nu mai este Hristos cu ei? Şi despre Micol, fata lui Saul, zice: *N-a născut copil până n-a murit.* Dar ce, a născut după ce a murit? Cuvântul „până când" înseamnă veşnicie. Nu că a cunoscut-o cândva alt bărbat după naştere.

Ştiţi oare cine este Maica Domnului? Împărăteasa heruvimilor, Împărăteasa a toată făptura, cămara întrupării lui Dumnezeu, uşa luminii, uşa vieţii, uşa cea încuiată prin care n-a trecut nimeni, decât Domnul nostru Iisus Hristos. Ea este scară către cer, cădelniţă dumnezeiască, biserică a Preasfântului Duh. Maica Domnului este mireasa Tatălui, maica Cuvântului şi biserica dumnezeiescului Duh.

Câtă milă o să aibă Maica lui Dumnezeu de cei care au cinstit-o pe ea şi au lăudat-o! Şi câtă urgie o să vină peste cei ce n-au crezut în sfinţenia ei! Ce-o să facă sectele care hulesc pe Maica Domnului? La icoana Maicii Domnului cu Pruncul în braţe, vezi cerul şi pământul. Domnul reprezintă cerul, este mai presus de ceruri şi Maica Domnului reprezintă pământul. Ea este din neamul nostru. Braţele Maicii Domnului sunt mult mai puternice decât umerii heruvimilor şi ai serafimilor.

Ea ţine pe Cel ce a făcut cerul şi pământul şi toate cele văzute şi nevăzute. Ea este mama noastră, care are milă şi de săraci şi de văduve. Pururea se roagă Mântuitorului pentru iertarea păcatelor noastre.

Dumnezeu primeşte pe om la pocăinţă până la ultima lui suflare, dacă se întoarce din toată inima şi cinsteşte pe Maica Domnului. Să aveţi mare evlavie

către ea, că fericită este casa şi familia care are în casă icoana Maicii Domnului. În fiecare zi să citiţi acatistul şi paraclisul ei. Dacă nu ar fi Maica Domnului în ceruri, lumea asta s-ar fi pierdut de două mii de ani. Ea pururea stă în genunchi şi se roagă Preasfintei Treimi. Ea este a patra faţă duhovnicească din ceruri.

– Dar copiii mici de ce trebuie să se curețe prin botez, că ei sunt curaţi, n-au nici un păcat?

– Pentru ca să se spele de păcatul strămoşesc, cu care ne naştem toţi. N-ai citit tu în Psaltire: *Căci întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea*?

– Bine, dar copilul când este mic nu are credinţă şi Biblia spune: *Cine va crede şi se va boteza, acela se va mântui*.

– Într-adevăr, copiii nu pot crede la vârsta când sunt botezaţi. Dar aşa cum în Vechiul Testament tăierea împrejur se făcea în baza credinţei părinţilor, tot aşa botezul se face pe temeiul credinţei părinţilor sufleteşti (naşii) ai pruncilor care se botează (Marcu 9, 36-37). Copiii nu au credinţă, dar au naşii lor, care sunt garanţi şi chezaşi în faţa lui Dumnezeu şi a Bisericii Sale pentru copilul ce se botează şi care fac cuvenita mărturisire de credinţă în locul lor.

Dar voi, sectarilor, ştiţi câte botezuri sunt? Aţi citit „Dogmatica" Sfântului Ioan Damaschin?

– Nu.

– Arătând evoluţia istorică a Botezului, începând cu tipurile care l-au prefigurat, Sfântul Ioan Damaschin numără opt botezuri de la începutul până la sfârşitul lumii:

Primul botez a fost botezul prin potop, pe vremea lui Noe, pentru curmarea păcatului.

Al doilea botez a fost botezul prin mare şi nor, la întoarcerea evreilor din robia lui faraon.

Al treilea botez a fost botezul Legii Vechi, tăierea împrejur.

Al patrulea botez a fost botezul lui Ioan Botezătorul, numit şi botezul pocăinţei.

Al cincilea botez este botezul prin apă şi prin Duh, botezul nostru creştin dat nouă de Hristos prin Sfinţii Apostoli.

Al şaselea botez este botezul prin pocăinţă şi lacrimi, adică Spovedania, instituită de Mântuitorul îndată după Înviere, când a dat apostolilor puterea de a lega şi a dezlega păcatele oamenilor: *Orice veţi dezlega pe pământ, va fi dezlegat şi în ceruri şi orice veţi lega pe pământ va fi legat şi în ceruri.*

Al şaptelea botez este botezul sângelui, adică al mucenicier, cu care Însuşi Hristos S-a botezat în locul nostru, vărsându-Şi Sângele Său pentru mântuirea lumii. Cu acest botez s-au botezat şi mucenicii, din începuturi până astăzi, dându-şi viaţa pentru dragostea lui Hristos.

Al optulea este botezul de la sfârşitul lumii, adică botezul cu foc nestins, pentru cei păcătoşi care se vor chinui în muncile iadului, dacă nu s-au pocăit cât au trăit pe pământ [...].

– Părinte, eu sunt predicator de mai mult timp şi nu pot să mă lepăd de credinţa mea, chiar dacă mi-aţi răspuns la întrebările mele.

– Să ştii dumneata că toţi cei care nu se supun Bisericii lui Hristos celei dreptmăritoare, rămân grupări sectare şi foarte greu se pot îndrepta, că zic Sfinţii Părinţi: „De la tot păcatul se întoarce omul uşor, dar de la eres, foarte greu!" Şi aceasta, pentru că se întunecă partea raţională a sufletului şi degeaba îi spun eu că aici este alb, că el vede negru. Şi atunci foarte greu se întoarce. Aceasta este mentalitatea tuturor sectanţilor.

Pe lângă aceasta, nu puţini creştini ortodocşi, mai ales cei care nu frecventează Biserica şi au o stare materială precară, sunt atraşi la diverse grupări sectare întrucât li se oferă bani, îmbrăcăminte şi alte avantaje materiale de peste hotare. Aceştia şi-au vândut sufletul diavolului şi nu se vor mântui în veci, decât numai dacă se întorc la Biserica mamă, cea adevărată, care este Biserica Ortodoxă.

ÎMPĂRĂŢIA URIAŞILOR

Cel dintâi împărat al uriaşilor despre care citim la Facere a fost Azail. În vremea lui s-au descoperit aurul şi argintul în pământ.

El este primul împărat din lume care a făcut bani cu chipul său pe ei. În timpul lui s-a găsit fierul şi s-a făcut cămaşă de zale din aramă şi sabia. Sfântul Ioan Gură de Aur îl mustră: „O, răutatea ta, Azaile, cu două morţi ai pierdut neamul omenesc: cu sabia, trupurile, şi cu iubirea de bani, sufletele".

După Azail, a luat împărăţia uriaşilor împăratul Tevel, că 314 ani a ţinut împărăţia lor înainte de potop

şi toţi erau din neamul lui Cain. În timpul lui s-a început modelarea fierului şi a aramei. Al treilea împărat al uriaşilor a fost Iova. În timpul lui s-au făcut fluierul şi alăuta, uneltele de cântat.

După ce a murit Iova, a împărăţit sora lui, împărăteasa Noemina, prima împărăteasă din lume care a ţesut pânza şi a închegat brânza! Până atunci nu se ştia că din laptele dobitoacelor se poate face brânză. O uriaşă bătrână, mergând pe munte, i-a arătat împărătesei Noemina: „Vezi aceste frunze? Dacă iei planta asta de aici şi o pui în lapte, se încheagă brânza". Tot în timpul ei s-a descoperit cânepa şi inul, care erau făcute de la zidirea lumii, dar nu se ştia că se pot face cămăşi din acestea. Până atunci oamenii umblau în piei de dobitoace.

Când era Adam de 700 de ani, era la arat în câmpia Senat cu boii. Şi feciorii lui Adam se înmulţiseră tare în acest timp, căci au fost 50 de perechi de gemeni. Adam, arând cu boii, avea dintre feciorii lui foarte răi. Se băteau, se certau unul cu altul, se omorau. Şi se gândea el: primul fecior pe care l-am născut a fost urât de Dumnezeu, Cain cel blestemat şi ucigaş. Dar uite şi aceştia ce fac! Avea şi buni, dar puţini. Şi zicea: „Oare ce-o să facă Dumnezeu? Pe mine şi pe Eva, pentru un păcat, ne-a scos din Rai!" Că au plâns Adam şi Eva la poarta Raiului o sută de ani. Au plâns la poarta Raiului Adam şi Eva, doar s-ar milostivi Dumnezeu să-i bage înapoi în Rai.

Şi a venit Arhanghelul Uriil din cer şi i-a spus lui Adam: „Nu mai plângeţi, Adame şi Eva! Luaţi şi vă cunoaşteţi să naşteţi copii şi întru sudoarea feţei

voastre să vă câştigaţi pâinea!" Că ei au trăit în feciorie timp de 700 de ani în Rai şi nu ştiau că sunt femeie şi bărbat. Ai văzut cum sunt copiii mici, care, dacă îi pui unul lângă altul, nu se ruşinează. Ei nu cunosc sexul; sunt nevinovaţi, îi acoperă nevinovăţia lor de copii. Aşa erau Adam şi Eva în Rai. Apoi au stat o sută de ani la poarta Raiului. Nu s-au împreunat, tot crezând că Dumnezeu îi va băga din nou în Rai. Şi le-a zis Arhanghelul Uriil: „Mai sunt 5508 ani până va veni Mesia, un Fiu Care se va naşte dintr-o Fecioară preasfântă, fără de sămânţă bărbătească. Atunci veţi intra înapoi în Rai".

Tot neamul omenesc, timp de 5508 ani până la Hristos, a stat în iad. Apoi Adam şi Eva s-au apucat de lucru şi s-au înmulţit 700 de ani. Atunci a gândit Adam: „Pe mine Dumnezeu m-a dat afară din Rai numai pentru că am călcat o poruncă. Dar cu aceşti fii ai mei ce-o să facă?" Şi a dat drumul la boi, care arau la popas. Le-a dat de mâncare şi el s-a culcat. Îi aduseseră băieţii de mâncare.

Şi s-a culcat Adam şi, când s-a trezit, Arhanghelul Uriil era la capul lui şi i-a zis: „Adame, ce ai gândit tu înainte de a dormi?" „Doamne, îţi spun drept – că Adam nu se temea de Uriil, că el i-a văzut cât a fost în Rai; că Raiul era o treaptă a Împărăţiei Cerurilor şi îi vedea şi pe Heruvimi şi pe Serafimi – ce-am gândit: Ce-o să facă Preasfântul şi Preabunul Dumnezeu cu lumea aceasta? Uite, feciorii mei s-au făcut mii, şi-s răi şi ştiu că Dumnezeu urăşte păcatul şi numaidecât o să-i pedepsească. Pe mine, pentru călcarea unei porunci, Dumnezeu m-a scos din Rai şi nu m-a iertat; şi am plâns o sută de ani la poarta

Raiului. Ne-a dat de canon pe pământul acesta. Ce-o să facă cu feciorii mei?"

„Adame, să ştii, de aceea m-a trimis Dumnezeu să-ţi spun, că El ştie inima ta, ce-ai gândit tu. Să ştii că au să vină două potopuri".

Dar Adam nu ştia ce înseamnă potop.

„Dar ce înseamnă potop?" „Dumnezeu va înmulţi două stihii: apa şi focul; că toată lumea este făcută din patru stihii, şi trupurile noastre, toate: foc, pământ, apă şi aer. Şi un potop o să fie cu apă şi altul cu foc".

Dar Adam a zis: „Doamne, când va veni potopul?" „Adame, nu-ţi pot spune acum când, dar, uite ce este! Unde stai, este un pârâu cu piatră, cu lespezi multe şi pădure. Deci ia pe feciorii tăi care te ascultă – că avea poate o sută, două, buni – aici unde stai tu, ia leţuri din pârâu şi lut, că în loc de ciment era lut, şi să faci un turn înalt de 45 de coţi şi de 15 coţi lăţime. Să faci trepte de suit pe el; să-l faceţi împreună cu copiii. Şi după ce se va termina de făcut turnul, să faci un foc mare la temelia turnului. Uite, pădurea este aproape. Aduceţi lemne mari. Iar deasupra turnului să puneţi un vas mare cu apă.

Când veţi termina turnul de făcut, o să vină peste voi un somn mare. Să nu staţi lângă turn când îl veţi termina. Fugiţi deoparte de turn şi dormiţi. Când vă veţi trezi, dacă veţi vedea că de la foc s-a evaporat apa, să ştiţi că vine potopul cu foc întâi. Dar dacă vedeţi că apa s-a vărsat de pe stâlp şi a stins focul, să ştiţi că potopul cu apă vine întâi".

Nu l-a mai văzut pe Arhanghelul Uriil, căci ca fulgerul s-a dus. Şi pe Adam, băieţii îl vedeau că

vorbeşte, dar pe înger nu-l vedeau. Şi băieţii i-au adus mâncare şi ziceau: „Tata a înnebunit! Uite vorbeşte singur!" Că nu-l vedeau pe Arhanghelul Uriil. Îl vedeau numai pe Adam, dar nu vedeau îngerul care vorbeşte cu dânsul. Şi l-au întrebat ei: „Tată, dar cu cine vorbeai dumneata?"

Şi-a plâns Adam! „O, dragii mei copii, cu cine vorbeam! Nu l-aţi văzut?" „Nu!" „A venit unul din cele şapte duhuri care stau înaintea lui Dumnezeu. Aceştia poartă numele Dumnezeului Celui viu: Mihail, Gavriil, Rafail, Varahil, Gudiil, Salateil şi Uriil. Toţi au terminaţia „il". Ştiţi ce înseamnă? Înseamnă Dumnezeu! Ştiţi care este adevăratul nume al Arhanghelului Mihail? „Miha" înseamnă putere şi „il", Dumnezeu. El se tălmăceşte, „puterea lui Dumnezeu".

Adevăratul lui nume l-a spus Sfântul Dionisie Areopagitul, „pasărea cerului". Iar Gavriil, „Gav" înseamnă bărbat, „ri" înseamnă tare, şi „il", Dumnezeu. Adevăratul nume al lui Gavriil se tâlcuieşte „bărbat tare, bărbat Dumnezeu". Toţi au nume dumnezeieşti: Rafail, înseamnă „povăţuitor dumnezeiesc"; Varahil, „îndreptător dumnezeiesc"; Gudiil este îngerul proniei lui Dumnezeu, al purtării de grijă; au miliarde de îngeri sub comanda lor. Salateil, „slujitorul cel mai înalt dumnezeiesc", care duce rugăciunile tuturor oamenilor la Dumnezeu; iar Uriil se tâlcuieşte „foc şi lumină dumnezeiască". Acesta a venit la Adam, cel de-al şaptelea arhanghel. Acesta a venit la Adam şi Eva şi când au plâns o sută de ani la poarta Raiului şi le-a spus să-şi ia de grijă, că nu le dă drumul înapoi în Rai.

Atunci Adam a făcut turnul acesta despre care am spus. Şi când l-au terminat, la toţi le-a fost somn şi toţi au fugit, nu cumva să cadă turnul pe ei. Şi când s-au sculat, focul pe care l-au făcut ei la temelia turnului s-a stins, că apa s-a vărsat singură pe foc. Şi au ştiut că vine întâi potopul cu apă, dar n-au ştiut când. Şi a început Adam a se ruga: „Doamne, ştiu că vine apa întâi, dar nu ştiu când. Şi tare-s îngrijorat, ca să nu ne apuce moartea".

Peste 70 de ani, când era Adam la tunsul oilor, a venit acelaşi înger şi i-a zis: „Adame, te rogi lui Dumnezeu să ştii când vine potopul cu apă. Nu fi îngrijorat! Mai sunt 1530 de ani până la potopul cu apă. Întâi se va naşte un om, Noe, tot din neamul lui Set, din cei curaţi, foarte plăcut lui Dumnezeu şi aceluia i se va arăta Dumnezeu, cu 150 de ani înainte de potop, să-i poruncească să-şi facă corabia. Şi apoi o să fie potopul. Şi va cruţa Dumnezeu numai atâta: pe Noe, soţia şi feciorii lor cu soţiile.

Adam a zis: „Doamne, ce semn o să vină înainte de potop?" Şi le-a spus: „Uite ce semn. Băgaţi de seamă să spuneţi la copiii voştri, că înainte de potopul cu apă o să se nască un popor uriaş, pentru că au să se amestece fiii lui Set cu fiii lui Cain, şi o să fie răi înaintea lui Dumnezeu. Şi o să zică Dumnezeu, cum spune în Biblie: *că i-a părut rău lui Dumnezeu că l-a făcut pe om*. Şi vor fi foarte urâţi înaintea Domnului, că uriaşii creşteau de trei ori ca cedrii Libanului. Şi erau cei mai urâţi oameni de pe faţa pământului şi cei mai spurcaţi. Mâncau şi copiii pe care îi lepădau femeile lor, aşa de spurcaţi erau. Căci până la potop nimeni n-a mâncat carne, decât numai uriaşii. Dar nu

mâncau numai din dobitoace, ci mâncau şi pe cei din neamul lui Set.

Erau două feluri de popoare: oameni mari, uriaşii, şi cei din neamul lui Set, care erau normali. Şi cea mai mare scăpare aveau acei mici ca noi, că se ascundeau în păduri. Uriaşii prin pădure nu puteau fugi, că pădurea era numai până la genunchi la ei, cum este la noi iarba. Şi ăştia mici se ascundeau ca puii ca să scape. Şi când îi prindeau uriaşii pe aceştia, aveau nişte oale mari, şi băgau câte 50 de oameni la fiert o dată. Mâncau carne de oameni uriaşii.

Atunci i-a spus Arhanghelul Uriil lui Adam: „Băgaţi de seamă că are să se facă un popor uriaş, că o să se amestece fiii lui Set şi o să calce poruncile lui Dumnezeu. Şi se va face acest popor, şi pentru aceştia se va grăbi Dumnezeu să aducă potopul, că nu-i va mai putea suferi pe faţa pământului pentru răutăţile lor. Dar înainte de potop iată ce alte semne vor fi: vor purta oamenii la dânşii apă în vase de lemn, de piatră, de lut şi în burdufuri de capre şi n-au să se sature de apă. Când se vor întâlni unul cu altul, în loc de bună ziua, o să întrebe: «Ai apă?» «Am!» O să bea oamenii multă apă, vreo 500 de ani înainte de potop. Şi acesta va fi semn că vine pedeapsa omenirii prin apă".

„Dar potopul cu foc?", a întrebat Adam. „Potopul cu foc o să fie la sfârşitul lumii, i-a spus Uriil. Atunci când o să se depărteze lumea de Dumnezeu, o să se ivească o buruiană, tutunul. Şi oamenii vor merge după aceste buruieni, care nu le va ţine nici de foame, nici de sete". Tutunul a fost adus în Franţa de împărăteasa Ecaterina din America şi se chema „iarba împărătesei Ecaterina". Dar nu l-a adus

pentru fumat, ci pentru băi. Această buruiană, adică tutunul, când o vor bea oamenii cu foc şi fum, va fi semn că vine focul şi fumul, care o să iasă dintr-înşii. Acesta va fi primul semn al sfârşitului veacurilor. Al doilea semn va fi răcirea credinţei în Dumnezeu şi oamenii se vor înrăi foarte tare. Potopul cu foc va fi la sfârşitul lumii, aşa cum se pregăteşte acum.

DIALOG CU UN IEHOVIST

Aceştia sunt numiţi antihrişti, pentru că ei atacă dumnezeirea lui Iisus Hristos. Am avut aici la mine un predicator din Piatra Neamţ. L-au adus părinţii lui. Fiindcă n-a vrut să facă armată şi să pună mâna pe armă, a făcut doi ani şi şapte luni de închisoare. Ei sunt şi contra stăpânirii de stat, nu numai a stăpânirii bisericeşti. Un băiet înalt, frumos, voinic, cu părinţii. Şi mi-au zis ei:

– Părinte, am venit să-l lămureşti pe băiatul nostru, că nu mai vrea să asculte deloc ceea ce l-am învăţat din copilărie.

– Ei, cum te cheamă?

– Gheorghe.

– Ce credinţă ţii tu?

– Eu sunt martor sincer al lui Iehova din cer.

– Da? Dar tu recunoşti vreo stăpânire militară, politică sau bisericească?

– Nu! Totul este Iehova din cer.

Era de faţă multă lume. Acesta a fost primul martor al lui Iehova cu care am discutat eu. L-au adus părinţii. Pe urmă a venit altul de la Botoşani.

– Ia ascultă, măi! Nu recunoşti nici o stăpânire?

– Nu.

– Dar crezi în Noul Testament, în epistolele marelui Apostol Pavel?

– Cred!

– Ia deschide la Romani 13, 1-8.

El era cu Scriptura în buzunar. Nu voia.

– Deschide, măi băiete! Uite am şi eu Biblie colo, dar deschide tu, care nu crezi nici într-o stăpânire, în nimic absolut.

– Nu!

Dar tată-su i-a spus:

– Deschide, măi băiete! Că noi te-am adus aici ca să te convingi.

Eu am scris o carte şi acolo este un capitol: „Statul în concepţia biblică". Adică pentru ce dăm dări la stat, pentru ce ascultăm de stat şi de ce îi pomenim pe conducători la sfintele slujbe.

El deschide după un timp Biblia şi citeşte:

– *Tot sufletul să se supună înaltelor stăpâniri, căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu.*

– Ai auzit, măi? Aţi auzit, oameni buni? Stăpânirile sunt puse de Dumnezeu pe faţa pământului. Chiar de ni se pare nouă că sunt bune sau rele. Dumnezeu le-a pus. Ia citeşte al doilea paragraf! Nu vrei? Citeşte-l, măi, că mai tare îţi dă în cap al doilea verset, care zice: *Pentru aceea, cel ce se împotriveşte stăpânirii, se împotriveşte legii lui Dumnezeu.* Ia stai, măi! Iehova cine este?

– Dumnezeu.

– Da? Şi eu ştiu că este Dumnezeu. Că şi noi îi zicem şi Dumnezeu şi Iehova şi Savaot şi Iisus

Hristos. Măi, rusul îi zice Boje lui Dumnezeu, englezul îi zice God, grecul îi zice Teos, francezul îi zice Dieu, evreul îi zice Iehova şi noi îi zicem Dumnezeu, dar este acelaşi nume al lui Dumnezeu. Ai auzit că Iehova a pus stăpânire pe pământ? *Că nu este stăpânire fără numai de la Dumnezeu.* Ai auzit, măi? Iar dincolo ce zice? *Cine nu se supune stăpânirii, legii lui Dumnezeu se împotriveşte.* Deci Iehova este Dumnezeu?

– Da.

– Ai văzut că te împotriveşti lui Iehova? Tu nu eşti iehovist! Eşti cel mai mare antiiehovist. Eşti cel mai mare antihrist înşelat de satana! Stai, că nu scapi aşa! Ia deschide mai departe! *Daţi deci tuturor celor ce sunteţi datori: celui cu darea, darea; celui cu vama, vamă; celui cu teama, teamă; celui cu cinstea, cinste. Nimănui cu nimic să nu fiţi datori.* Ai văzut ce porunceşte Apostolul? Să dăm şi dajdie şi cinste şi să ne supunem şi să ne rugăm pentru stăpâniri.

După ce i-am spus şi i-am arătat din Sfânta Scriptură, el a venit, a spus „bună ziua" şi a plecat, dar n-a mai zis nimic, că îi era ruşine în faţa la atâta lume că s-a biruit.

După vreo trei săptămâni au venit părinţii şi mi-au spus:

– Părinte, a luat citate de la sfinţia voastră şi a mers şi i-a combătut pe toţi la serviciu, că acolo era un grup de vreo 12 inşi care erau convertiţi.

Fraţilor, aceştia sunt antihrişti, să nu vă luaţi după ei, că sunt înaintemergătorii lui Antihrist şi tăgăduiesc dumnezeirea lui Iisus Hristos. Şi Evanghelistul

Ioan, în prima epistolă sobornicească, capitolul 4, spune: Tot duhul care nu mărturiseşte pe Iisus Hristos că este Dumnezeu, este duhul lui antihrist.

De aceea zice: *Nu daţi crezare oricărui duh, ci cercaţi duhurile dacă sunt de la Dumnezeu; pentru că mulţi prooroci mincinoşi au ieşit în lume şi vor să înşele oamenii şi să-i abată de la dreapta credinţă, să-i ducă în gheena.*

DESPRE PENTICOSTALI

Petrecând Hristos cu ucenicii Săi pe Muntele Măslinilor, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte făgăduinţa Tatălui. Şi aţi văzut ce a spus Mântuitorul la Apostoli: *Voi veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt, nu mult după aceste zile* (Fapte 1-5).

Dar cum spun penticostalii blestemaţi că ei au fost botezaţi cu Duh Sfânt? Dar cine ţi-a dat ţie Duhul Sfânt? Diavolul te-a făcut să botezi cu Duh Sfânt şi cu foc! Că Duhul Sfânt a fost dat numai la Apostoli, în chip de limbi de foc, şi prin ei s-a dat ucenicilor, episcopilor şi preoţilor prin hirotonie. De ce n-a venit în alt chip atunci Duhul Sfânt?

Amintind altă istorie, amestecarea limbilor, vedem că Duhul Sfânt, Care a amestecat limbile la turnul Babel, vine acum în chip de limbi de foc să le adune pe toate într-o credinţă, adică toate popoarele.

Că aşa am avut discuţii cu penticostalii, la Vicovul de Sus, în Bucovina: „Noi avem botez cu Duhul Sfânt, ziceau ei, şi de aceea avem darul harismatic de vorbim în limbi!" „Aveţi duhul mândriei în voi! Că nu aceasta a cerut Hristos de la noi. Numai Apostolii, episcopii şi preoţii au putere de la Hristos să boteze cu Duhul Sfânt şi cu foc".

– Penticostalii se laudă că vorbesc în limbi.

– Da. Ştie diavolul toate limbile să te înveţe, că el este mare „filolog"! Iată ce este: Când vă va spune un penticostal că trebuie să vă botezaţi cu Duh Sfânt, să-l stuchiţi între ochi. Că nu cere Hristos de la noi aceasta. Că Botezul a fost destinat numai Apostolilor, când le-a spus Mântuitorul: *Şi nu mult după aceasta, voi vă veţi boteza cu Duh Sfânt şi cu foc, când vă veţi îmbrăca cu putere de sus.* Iar pentru cealaltă biserică, Biserica ascultătoare, s-a rânduit botezul prin apă şi prin Duh.

Că a venit Nicodim noaptea la Mântuitorul şi, stând de vorbă, Mântuitorul îi spune: *De nu se va naşte cineva de sus, nu va putea intra întru Împărăţia Cerurilor*. Şi el, cu toate că era dascăl mare al Legii Vechi, n-a înţeles cuvântul Lui. Mântuitorul îi spune a doua oară: *De nu se va naşte cineva din nou, nu va putea intra întru Împărăţia Cerurilor*. Atunci el mai tare s-a nedumerit. *Cum poate, Doamne, cineva să se nască din nou? Să intre bătrân în pântecele maicii sale şi să se nască din nou?* Nici acum n-a înţeles despre ce naştere vorbeşte. Şi atunci a spus clar Mântuitorul, a treia oară, vedeţi la Ioan 5, 3: *De nu se va naşte cineva din apă şi din Duh, nu poate intra întru Împărăţia Cerului.*

Iată care botez ni se cere nouă tuturor: botezul prin apă şi prin Duh, pe care îl avem noi luat de la

Sfânta Biserică a lui Hristos prin baia naşterii de a doua. Că Duhul este nevăzut şi apa este văzută. Că totdeauna Tainele Bisericii întemeiate de Hristos sunt îndoite: o faţă nevăzută şi una văzută, una care se crede şi una care se simte, adică Duhul şi apa.

DESPRE APOSTOLI ŞI IERARHIA BISERICII

În trei ani şi jumătate, Domnul i-a învăţat pe Apostoli toate minunile cele mari, pe care le-a făcut în faţa lor. Pe urmă, la înălţarea Lui la cer, le-a poruncit: *Voi staţi în Ierusalim până vă veţi îmbrăca cu putere de sus*. N-a fost de ajuns numai că au văzut Apostolii minunile Lui, nu numai că le-a deschis mintea să înţeleagă Scripturile, ci le-a zis: *Staţi că vă îmbrac cu altă putere, adică cu Duhul Sfânt; că mai de folos este să Mă duc Eu, că dacă nu mă duc Eu, nu vine la voi Mângâietorul, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede*. Şi a trimis în chip de limbi de foc pe Duhul Sfânt: *Când va veni Acela, va mărturisi despre Mine toate, şi vă va spune toate*.

Apostolii aveau să uite învăţăturile Mântuitorului, de nu venea Duhul Sfânt peste ei. Dar le-a trimis pe Duhul Sfânt. Iar după ce i-a îmbrăcat cu putere de sus, le-a spus: *Mergând, învăţaţi toate popoarele. Propovăduiţi Evanghelia la toată zidirea, botezându-i pe ei în numele Tatălui şi al Fiului şi al Duhului Sfânt*. Şi pe urmă le spune: *Întru numele Meu draci veţi scoate, în limbi noi veţi vorbi, de veţi bea ceva de moarte nu vă va vătăma, veţi sta cu aspide, cu scorpii şi balauri şi nu vă vor vătăma; morţi veţi învia*.... Le-a dat putere întreită: de a face minuni, de a boteza şi de a predica. Astfel, pe cei aleşi i-a îmbrăcat cu puterile necesare de a duce cuvântul lui Dumnezeu în toată lumea.

Dar nu pe toţi i-a îmbrăcat, nici pe toţi i-a ales. Că dacă i-ar fi ales pe toţi, unde mai era alegerea cea dintâi? A ales numai pe cei doisprezece Apostoli, şi a mai trimis încă şaptezeci de ucenici, câte doi înaintea feţei Sale, de ajutor celor doisprezece. Vezi că Apostolul Petru l-a pus pe Filolog, pe Matia, pe Cleopa, l-a pus pe Timotei şi pe Hermes.

Cei doisprezece Apostoli pe toţi cei şaptezeci i-au făcut episcopi şi i-au trimis în diferite părţi să vestească Evanghelia mântuirii. Până aveau să se facă alţi ucenici, i-a pus pe cei şaptezeci de Apostoli să păstorească Biserica lui Hristos. Iată, pe Timotei l-a pus Sfântul Pavel episcop în Efes şi pe Tit l-a pus în Creta. Aceştia n-au fost din numărul celor 12, ci au fost din cei 70, ca să arate că ierarhia Bisericii începe din cei doisprezece şi se continuă cu cei şaptezeci de Apostoli. Cei doisprezece Apostoli au lăsat în locul lor pe episcopii de astăzi, iar cei şaptezeci au fost urmaţi de preoţi. Aşa arată Sfântul Vasile: „Preoţii ţin locul celor şaptezeci de Apostoli, iar episcopii ţin locul celor doisprezece Apostoli, până la sfârşitul lumii, aşa cum Hristos a pus ierarhia de la început”.

ROLUL FEMEII ÎN FAMILIE, SOCIETATE ŞI ÎN BISERICĂ

Am fost chemat la Mănăstirea Văratec, unde au venit reprezentanţi de la consiliul ecumenic de la Geneva, şi acolo m-au pus să vorbesc ceva în legătură cu rolul femeii în familie, în societate şi în Biserică.

M-am gândit la predica Sfântului Ioan Gură de Aur „Pentru purtarea de grijă de femei şi pentru supunerea şi cinstea femeii către bărbat", din „Împărţirea de grâu". Al doilea, mi-am adus aminte de datoria diaconiţelor din „Tezaurul Liturgic" de Badea Cireşanu. Pe urmă tot în problema asta, mi-am adus aminte de la „Facere", este un cuvânt al Sfântului Ioan Gură de Aur, de ce a numit Dumnezeu pe femeie ajutătoare bărbatului, „că nu-i bine să fie omul singur, să-i facem ajutătoare asemenea lui"; şi de ici-colo am improvizat aşa câteva idei, după care am început să schiţez predica.

Eu credeam că dacă sunt atâţia teologi şi atâţia profesori, poate după slujbă vor vorbi ei. După slujbă am mers cu toţii la casa oficială a mănăstirii. Ne-a dus cu corul acolo, cântând, cum este regula lor. Şi mitropolitul din Liban printr-un translator a zis:

– Mata eşti Ilie Cleopa?

– Da.

– Ai să ne vorbeşti la conferinţă.

– Fie voia Domnului.

Mitropolitul Ardealului, Antonie, se apucă şi mă recomandă la toată mulţimea aceea, iar un episcop m-a

recomandat în limba engleză. Eu care nici româneşte nu ştiu bine le-am spus:

Prea Cuvioasă maică stareţă, prea cucernici părinţi, consilieri, preoţi şi iubiţi fraţi.

Am fost chemat aici să slujesc şi să ţin un cuvânt. Dar să ştiţi că astăzi vă vorbeşte de aici de la tribuna asta un cioban. Să nu aşteptaţi mari lucruri de la mine. Am păzit oile mănăstirii până mai deunăzi pe un munte acolo şi n-o să vă lovesc în gândire cu nimic din cele ce aşteptaţi de la mine. Pentru că eu am învăţat să pasc oile, eu sunt calificat să fac brânză, să pasc oile, toate ale ciobanului.

Eu sunt poreclit călugăr. Pentru că s-a întâmplat să mă numesc călugăr, dar călugăr nu m-am făcut niciodată în viaţă, că a te face călugăr este mare lucru. Cum să spun eu că sunt monah înaintea oamenilor, dacă înaintea lui Dumnezeu nu sunt? Călugărul trebuie să fie înger în trup, nu aşa cu viaţă grosolană cum o duc eu, în păcate şi neputinţă! Eu sunt poreclit călugăr şi am şi acest vot, pe lângă celelalte, şi fac ascultare. Şi am să încerc, în virtutea acestui vot, să vă spun câte ceva.

Mi-aţi spus să vorbesc despre rolul femeii în familie, în societate şi în Biserică.

Ca să vorbim această predică trebuie să luăm istoria lumii de la capăt. Dumnezeu face pe om androgin, adică bărbat şi femeie. Dar înţelepciunea cea fără margini a Lui, Care pe toate le-a făcut mai presus decât mintea omenească, n-a înzestrat pe femeie cu însuşirile bărbatului, şi nici pe bărbat cu însuşirile femeii, ca numai când se întâlnesc amândoi

să formeze omul. Şi *l-a făcut Dumnezeu bărbat şi femeie*. Nu spune aşa la Facere?

Şi dumnezeiescul Ioan Gură de Aur zice: „Iată ce-a zis înţelepciunea cea nemărginită: *Nu-i bine să fie omul singur. Să-i facem ajutătoare asemenea lui*".

Da, femeia este egală cu bărbatul, dar numai după fire, nu după dregătorie. Când a adus-o pe femeie la Adam i-a zis: „Cum se cheamă asta?" „Femeie. *Aceasta-i os din oasele mele şi carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul său*".

Aici este egală femeia cu bărbatul, că-i os şi carne din bărbat, luată din coasta lui, dar nu după dregătorie. Că Dumnezeu a pedepsit-o pe Eva imediat, că ea a întins mâna întâi. Şi primul canon i-a spus: *De ce-ai făcut asta? Pentru că ai întins mâna şi ai mâncat, înmulţind voi înmulţi durerile tale şi întru dureri vei naşte fii*. Şi a doua pedeapsă: *Întoarcerea ta către bărbatul tău şi el te va stăpâni*.

Nu le convenea ce le spuneam că erau mai multe femei. Dar când spuneam de bine băteau din palme, iar când nu, puneau capul jos!

Uite ce, le-am zis. Cât ar fi femeia de învăţată, trebuie să fie supusă bărbatului. Că bărbatul este cap al femeii şi Hristos cap al bărbatului. În ordinea asta este ierarhia în familie.

Iată cum este: Pe femeie a lăsat-o Dumnezeu ajutătoare omului. De aceea zice Sfântul Ioan Gură de Aur: „Femeia este liman al bărbatului". Bărbatul, săracul, vine amărât, cu cele mai mari greutăţi în societate, conduce oşti, războaie; este mare răspunzător

la întreprinderi de stat, în guvern, vine obosit. Dar femeia trebuie să fie liman. Să ştie să-l întâmpine totdeauna cu un cuvânt bun, cu blândeţe, să-i pregătească mâncarea, să-i facă haine, să-l pornească, să-l primească când vine de undeva. Întotdeauna ea trebuie să fie aceea care să odihnească pe bărbat, pentru că-i ajutătoarea lui.

Dar cea mai mare misiune pe care o are femeia în familie, nu-i asta: numai să-i facă mâncare bărbatului şi îmbrăcăminte. Cea mai mare misiune pe care o are femeia în familie, rolul ei este să fie mamă de copii! Să ferească Dumnezeu pe femeia aceea care vrea să înlăture durerea naşterii! Pentru că primul canon pentru că a greşit, ăsta a fost: *Întru dureri vei naşte fii*. Sfântul Ioan Gură de Aur zice: „**Dacă fugi de durerea naşterii, de durerea veşnică vei da!**, de durerea cea din iad. Dumnezeu a pus cu măsură dulceaţa împreunării cu durerea naşterii. Şi tu, dacă fugi de la durere spre plăcere, vei cădea în durere veşnică". Aşa citim în cartea „Împărţirea de grâu", cuvânt pentru mireni, unde arată cum să fie mireasa şi mirele la căsătorie.

Nu fugi de la durere spre plăcere, adică numai să trăieşti cu soţul, dar să nu faci copii, că în durerea cea veşnică te duci. Că dacă fugi de la durere spre plăcere, vei cădea în mâinile şi în braţele cele veşnice ale iadului, că nu vrei durerea care ţi-a rânduit-o Dumnezeu aici, ci vrei să trăieşti în plăcere şi să omori copiii.

Să ferească Dumnezeu! Mai bine nu se năştea femeia aceea care îşi omoară copiii. Pentru că este

păcat împotriva Duhului Sfânt. Apoi unde trebuia să găsească Dumnezeu copilului mai bun sălaş decât în pântecele maicii lui? Şi de acolo îl scoţi şi îl dai la câini şi îl omori? „Care bălăuroaică – spune Sfântul Efrem Sirul –, care leoaică, care ursoaică şi-ar omorî vreodată puiul său? Şi tu, fiinţă raţională şi cuvântătoare, faci mai rău decât animalele cele sălbatice, când ai ajuns să-ţi omori copiii".

Du-te să întâlneşti în pădure o scroafă cu purcei. Eu eram în pădure – am stat nouă ani şi şapte luni prin munţii ăştia singur – şi am întâlnit o scroafă cu purcei într-un munte la „Poiana Craiului". Eram singur. Când am dat faţă în faţă cu ea, să ferească Dumnezeu, m-am întors, că am avut un brad şi m-am agăţat de dânsul. S-o repezit ca fulgerul la mine. Când ai pus mâna pe un purcel te-a făcut praf; poţi să mori tot atunci. Şi vânătorii se tem de ei. Aşa îşi apără scroafa sălbatică purceii. Numai mamele creştine îşi ucid copiii!

Aşa sunt legile firii date de Dumnezeu: mama să-şi apere fiii săi. Dar omul raţional să fie mai rău decât toate fiarele şi dobitoacele şi să-şi omoare copiii? Vai şi amar de acele mame!

Ferească Dumnezeu! Toate păcatele sunt grele, dar acesta este mai greu decât toate. De aceea Sfinţii Părinţi îl pedepsesc aşa de greu. Şi le-am spus la Văratic: Şi Apostolul Pavel, gura lui Hristos, vasul alegerii, spune aşa, când vorbeşte de femeie: **Şi ea se va mântui prin naştere de fii.** Iar dumnezeiescul Gură de Aur, care merge în urmă cu tâlcuirea la Sfântul Apostol Pavel, zice: **Femeia, când a murit**

născând, moare pe altarul jertfei. Este martiră! Tocmai de aceea Biserica pregăteşte femeia pentru moarte înainte de naştere. Poate să fie oprită 30 de ani de Împărtăşanie, dacă este gravidă nu mai ai voie să o opreşti. O spovedeşti şi o împărtăşeşti în faţa morţii; că la cele tinere, mai cu seamă, durerea naşterii este ca din iad. N-aţi auzit ce spune în Psaltire: *Acolo* (în iad) *sunt dureri ca ale celeia ce naşte.*

Sunt o seamă care mor în durerile naşterii. De aceea Biserica, prin dumnezeieştii părinţi, luminaţi de Duhul Sfânt, spune: „Femeia care este gravidă, este dezlegată şi pregătită de moarte", că multe se întâmplă să moară; de aceea nu o opreşte de împărtăşire. Iar dacă se întâmplă şi moare, ea îşi pune viaţa pentru copil, ea este martiră; că aşa ne-a învăţat apostolul. Pentru durerile acelea Dumnezeu îi iartă toate păcatele şi este ca o muceniţă, ca o martiră.

Vine deunăzi una la mine şi-mi zice: „Părinte, am insuficienţe psihice şi mi-a spus doctorul că n-am voie să nasc; să-mi dai voie să fac avort". „Fugi de-aici, criminalo! Ai venit să mă conduci tu pe mine, să înveţi pe popa carte? Să mori de-o mie de ori, să te faci martiră, numai să te spovedeşti şi să te împărtăşeşti. Cine ţi-a spus ţie o nebunie ca aceasta? De unde vii tu? Să-ţi dau eu voie să faci crimă?"

Ei, aşa a fost vorba, că dacă moare femeia născând, moare la datoria ei cea mai sfântă de pe pământ, să fie mamă de copii.

După ce-am vorbit mai mult de rolul femeii în familie, am arătat că acesta nu este numai să-i nască pe copii, că şi fiarele nasc; trebuie să-i şi crească în

frica şi certarea Domnului. Şi la această osteneală trebuie să ia parte şi bărbatul, nu numai femeia, că amândoi l-au făcut pe copil. Că dacă nu-i creşte în frica şi certarea Domnului, îi vai şi amar de câte greutăţi întâmpină în viaţă! Se fac nişte fiare, nu copii.

Pe urmă am trecut la rolul femeii în societate.

Uite ce! În biserică i-a spus Apostolul femeii să tacă, însă în societate ea poate ocupa servicii ca şi bărbatul. Şi le-am dat un exemplu:

Dacă acum s-ar face un întuneric beznă, fără nici o lumânare, fără nici o lampă sau bec, şi în timpul ăsta o mână binefăcătoare vine şi pune o lumânare aici în mijlocul nostru, atunci toţi s-ar bucura că a apărut o zare de lumină. Dar lumânarea asta care stă aici, pusă în slujba tuturor, vorbeşte? Nu vorbeşte! Tace, dar face două lucruri în folosul tuturor. Ea se jertfeşte şi luminează.

Folosindu-ne pe noi şi dând lumină la atâţia, ea se jertfeşte şi începe a se topi, încet-încet, şi se topeşte până ajunge la sfeşnic. Două lucruri face tăcând – zice Sfântul Ioan Gură de Aur: **Tace luminând şi se jertfeşte tăcând.** Acesta este rolul femeii în societate.

O femeie la locul ei de muncă, unde a rânduit-o Dumnezeu, dacă este curată, dacă este credincioasă, dacă este corectă, dacă este harnică, dacă este pricepută la toate, în toate problemele dacă este prezentă, ea n-are nevoie să predice, că viaţa ei predică.

Aici se împlineşte ce-a spus Talasie Libianul: „Taci tu, să vorbească lucrurile tale!", sau „Mustră şi ceartă pe cei de-aproape de tine, prin puterea lucrării, nu prin multa vorbire!"

În felul acesta ea este o lumină în sfeşnic în societate şi pentru toţi care o văd şi o aud şi înţeleg, pentru că este corectă în toate problemele. Aşa şi femeia în societate, este o lumină în sfeşnicul societăţii, dacă la locul ei de muncă are toate însuşirile acestea care am spus mai sus.

Şi am trecut de la rolul femeii în societate la rolul ei în Biserică, fiindcă atunci ei veniseră cu scopul celor ce făceau preoţi şi episcopi pe femei. Erau şi câteva observatoare protestante. Acum de rolul femeii în Biserică, ce să vă spun? Am auzit că protestanţii au ajuns la apogeul nebuniei. Un cioban vă vorbeşte; cine s-o supăra, să-mi ia opincile şi gluga. De 5000 de ani a întemeiat Dumnezeu preoţia, prin Moise şi Aaron şi fiii lui Levi, şi niciodată n-a dat poruncă nimănui să hirotonească persoane de gen feminin.

Poate aţi auzit de diaconiţe: *Şi vă încredinţez pe Febe, sora noastră, care este diaconiţă a Bisericii din Chenhrea* (Rom. 16, 1). Dar, zic, v-aţi pus întrebarea ce misiune aveau diaconiţele? Poate aţi luat de acolo îndrăzneală şi să faceţi diaconi din femei! Voi credeţi că diaconiţele, care au încetat să mai fie din secolul IV în Biserica Ortodoxă, aveau aceeaşi misiune ca un diacon?

Aceste diaconiţe aveau şapte misiuni în Biserică. Datoriile diaconiţelor, le-am spus acolo, ajutau la botezul femeilor, ajutau bolnavii la spitale, duceau împărtăşanie la femeile bolnave, slujeau la mesele agape etc. Dar nicidecum n-aveau hirotonie,

cum spune canonul 19 al Soborului VI ecumenic: „Iar hirotonie la diaconiţe n-am cunoscut, fără numai hirotesii". Ce este hirotesia? Hirotonia se face în altar, iar hirotesia afară de altar. Este o singură rugăciune arhierească care se dădea înainte vreme, şi acum se dă la ierarhia inferioară a Bisericii, la slujitorii inferiori, cum erau: portarii, citeţii, cântăreţii, anagnoştii, ipodiaconii, hartofilacşii etc.

Toţi aceştia aveau această hirotesie sau binecuvântare care o aveau şi diaconiţele; o împuternicire să slujească, să ajute în biserică. Unii erau cu înmormântările, portarii ţineau bastoane în mâini şi atunci când se spunea: „Cei chemaţi ieşiţi", ei scoteau pe catehumenii care încă nu erau botezaţi, din biserică. Le-am arătat misiunile lor.

Dar hirotonia cu hirotesia nu-i tot una! Hirotesia este o mică sfinţire care se dă la slujitorii inferiori, iar slujitorii superiori: diaconul, preotul şi arhiereul au hirotonia în Sfântul Altar. Este mare deosebire între una şi alta.

Să nu credeţi că diaconiţa zicea ecteniile ca diaconul sau zicea evanghelia la popor sau se săruta cu preotul şi se împărtăşea la Sfânta Masă, cum fac clericii. Nicidecum!

Apostolul Pavel a spus aşa: *Văduva care nu se mărită să fie hrănită de la biserică. Care se mărită nu greşeşte, dar mai bine să rămână aşa*. Pe femeile acestea văduve şi bolnave, care nu aveau bărbat, Biserica le ajuta prin diaconiţe.

Ele ţeseau covoare pentru biserică, perdele, făceau lumânări pentru biserică, veşminte pentru

preoţi, făceau curăţenie în altar. Ele erau în slujba Bisericii, iar Biserica le purta de grijă.

Iosif Flaviu, marele istoric, ne arată că la Biserica lui Solomon era astfel: În jurul bisericii celei mari erau case pentru cele care aveau să ţină fecioria până la 30 de ani, şi de atunci puteau să se căsătorească. Mai sus erau fecioarele Bisericii, care se făgăduiau să păzească viaţa curată până la moarte. Apoi mai erau văduvele bisericii. Şi mai erau un fel de călugări numiţi terapeuţi.

Aceste diaconiţe ţineau evidenţa fecioarelor şi văduvelor dintr-o eparhie. Ele spuneau episcopului câte femei ajută la toate bisericile, şi li se dădea un ajutor. Asta era prima misiune a diaconiţelor.

A doua misiune a diaconiţelor. Ele ştiau câte fecioare are Biserica. În timpul marilor persecuţii nu erau mănăstiri cu crucea în vârf, să toace şi să tragă clopotele, Biserica era în catacombe. Dacă o fată se hotăra în casa părintească să păzească fecioria pentru Hristos, părinţii creştini îi dădeau voie. Îi făceau o chiliuţă cu icoane acolo să se închine şi ea petrecea mai mult în post şi rugăciune. Cum a fost şi Sfânta Mare Muceniţă Varvara.

Cine ştia numărul acestora care îşi afieroseau lui Hristos viaţa în sfinţenie? De ele se îngrijeau întâi diaconiţele şi apoi episcopul locului, care le călugărea. Până în secolul VI n-a avut voie preotul să facă călugăriţe; episcopul sfinţea fecioarele. El se ducea la casele lor şi le făcea călugăriţe şi le punea făgăduinţa şi tunderea în faţa părinţilor, că nu erau mănăstiri, ca să facă călugăria în faţa altarului. Aceasta era a doua misiune a diaconiţelor.

A treia misiune a diaconiţelor era catehizarea şi botezul femeilor. Pentru că diaconii şi preoţii aveau ungerea Sfântului şi Marelui Mir, le puneau pe diaconiţe, cu împuternicirea lor, să le miruiască pe femei, să le catehizeze, să le înveţe simbolul credinţei şi legea creştină. Iar la îmbrăcarea şi dezbrăcarea lor era foarte cuviincios să fie femei; şi acestea erau diaconiţele. Asta era a treia misiune a diaconiţelor.

A patra misiune era milostenia. Se strângea milostenie de la biserică pentru cei săraci şi năcăjiţi şi pentru cei ce aveau cereri şi nevoi. Diaconiţele trebuiau să ştie unde să împartă aceste milostenii şi care-i mai necăjit, ca să-i dea raport la episcop.

A cincea misiune a diaconiţelor era curăţenia în Sfântul Altar şi alimentarea lui. Ele alimentau altarul cu tămâie, cu smirnă, cu untdelemn, cu lumânări de ceară, făceau curăţenia în altar, fără să se atingă de Sfânta Masă, de Sfântul Jertfelnic, cum sunt şi călugăriţele acum. Că mai târziu le-au luat locul chiar călugăriţele şi nu s-a mai simţit nevoia de diaconiţe.

A şasea misiune a diaconiţelor. În sărbători şi în Duminici, după ce ieşeau de la biserică, se dădea masa comună cum era atunci. Se duceau diaconiţele undeva aproape de biserică şi adunau femeile să le ţină cateheze, să le înveţe. Ele le spuneau de Sfânta Evanghelie.

A şaptea misiune a diaconiţelor. Ele făceau mare rânduială în biserică. Bărbaţii să stea în partea dreaptă şi femeile în partea stângă în ordinea aceasta: cei prea bătrâni în frunte, cei mai cărunţi la spate, cei tineri până la sfârşit şi printre ei să rămână o cărare ca să meargă creştinii să se închine, să dea darul la altar.

Iată ce misiune aveau diaconiţele, dar nu să le faci diaconi, să le îmbraci cu stihar şi să le pui să zică ectenii. Asta este cea mai mare nebunie. Nu a fost aceasta niciodată. Ia gândiţi-vă dumneavoastră, în istoria Sfinţilor Apostoli, în istoria Evangheliei, nu găsim vreodată că au hirotonit Apostolii vreo femeie. Dacă au fost sfintele mironosiţe, avem Duminica lor după Paşti, fiind cinstite întocmai cu Apostolii, cum au fost: Maria Magdalena, Maria lui Cleopa, Maria lui Iacob cel Mic, Salomeia, Maximilia, Iunia, Iulia, Marta şi Maria şi celelalte femei sfinte, mironosiţe întocmai cu Apostolii.

Cât erau de mari ele, dar nu au îndrăznit Apostolii să le hirotonească. Nu se spune că a hirotonit pe Maria sau pe alta. Au murit martire, au murit mărturisind pe Hristos, şi întocmai cu Apostolii se cheamă, că ele au vestit Învierea întâi şi au mers după Mântuitorul până la moarte şi până la Înviere, dar nicidecum nu spune în Sfânta Evanghelie că au hirotonit vreuna.

Biserica le cinsteşte ca pe Apostoli, dar nu ca pe diaconi sau ca pe preoţi.

*

Vai de lumea asta stricată de cei fără de minte! Îşi fac o mulţime de haine frumoase, mai ales femeile, ca să vadă lumea că au haine. Şi se duc în biserică ca la teatru, să le vadă cineva cum sunt îmbrăcate. Dar de aceea ne ducem la biserică? Dumnezeu se uită la exterior? Dumnezeu se uită în inima ta, de eşti cu inima la El când te rogi în biserică. Acolo te duci la

plâns, la suspine, la zdrobire, la smerenie, la ascultarea cuvântului. Nu te duci acolo să faci teatru, să te vadă cineva cum eşti îmbrăcată şi boită şi cum eşti încălţată. Acestea sunt lucrurile vicleanului diavol. Luxul este o nebunie a veacului şi sminteală pentru tineri şi bărbaţi.

– Părinte Cleopa, poate să cânte femeia în biserică? Unul rosteşte Apostolul, altul citeşte, altul vine la strană să cânte în cor. Este bine sau nu?

– Apostolul Pavel, gura lui Hristos, spune: *Iar femeia în biserică să tacă!*

– Dar avem şi cor mixt.

– Dacă este cor mixt de bărbaţi şi de femei şi preotul ţi-a dat voie să cânţi, cântă, că lauzi pe Dumnezeu. Iar celelalte care n-au blagoslovenie să cânte, să stea să asculte, că aşa este lăsat femeii în biserică, să asculte, nu să predice.

– La noi corul este format din bărbaţi şi femei.

– Aşa este bine să fie corul. Într-o parte să cânte bărbaţii şi într-altă parte să cânte femeile răspunsurile. Dar dacă sunt coruri mixte să le conducă un preot sau dascăl, cineva trebuie să le conducă, pentru că nu ştiu toţi să execute cântări în biserică. Şi dacă este cu blagoslovenia preotului, este bine, pentru că s-a aprobat de Sfântul Sinod în biserică muzica omofonică.

Ştiţi de când s-a pus asta în biserică? De pe timpul Sfinţilor Apostoli. Că în biserică nu cânta numai dascălul pe atunci, ci toată lumea zicea: „Doamne miluieşte". Preotul zice „Cu pace Domnului să ne rugăm" şi toată lumea cântă: „Doamne miluieşte", „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi". Aşa era. Şi în multe biserici din ţară şi acum se cântă muzica omofonică. Am văzut la biserica Sfântul Vasile din Ploieşti, unde era părintele Constantin Galeriu, că toţi împreună dădeau răspunsurile Liturghiei. Dar cei care ştiu că nu pot să cânte bine sunt mai atenţi cu urechea să nu-i împiedice pe ceilalţi. Dar toţi cântă răspunsurile Liturghiei. Iar Heruvicul şi Axionul le cântă mai ales dascălii şi cei care ştiu notele.

VORBIREA LUI DUMNEZEU CU NOI

Ia să-mi spuneţi mie unde eraţi acum 100 de ani? Dar peste 100 de ani unde o să fiţi? Ia spuneţi-mi, unde?

Trupul merge în pământ, de unde a fost luat, dar sufletul unde merge? Aţi auzit ce spune Mântuitorul în Evanghelie? *Voi nu ştiţi de unde veniţi şi unde mergeţi. Eu ştiu de unde vin. Vin de la Tatăl şi merg la Tatăl.* Noi pe pământ suntem într-o trecere, într-o vizită foarte, foarte scurtă.

Vezi? A trăit Adam 930 de ani şi la moartea lui a venit Arhanghelul Mihail din cer – unul din cele şapte duhuri – şi l-a întrebat, când se muncea cu moartea: „Adame, Adame, cum ţi s-a părut viaţa?" „Aşa, Doamne, cum aş intra pe o uşă şi aş ieşi pe cealaltă". După 930 de ani! Dar la noi ce-i viaţa? Nu auziţi ce suntem noi? Şi cine poate să ne spună nouă mai adevărat şi mai sfânt şi mai vrednic de încredere, ca Cel ce ne-a făcut? Auzi ce spune Duhul Sfânt, Care

a zidit toate cele văzute şi nevăzute: *Omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului, aşa va înflori.*

Vezi o fetiţă mică, o floricică, un băieţel. A crescut mai mare, o floare mai mare. S-a căsătorit, începe a se veşteji încet, încet. Gata, apare un păr cărunt. Acesta este semn de plecare. Toamna vieţii. Când ţi-a apărut părul cărunt, îi gata, toamna vine. Vine moartea şi plecăm la veşnicie!

Dar câţi mor înainte de a îmbătrâni? Dacă moartea ar veni să ne ia numai de la 80 de ani înainte, atunci poţi zice: „Stai măi, mai este de treabă!" Dar vezi că Mântuitorul ne-a înarmat cu o armă pentru toate veacurile, când a zis aşa: *Privegheaţi şi vă rugaţi, că nu ştiţi ziua, nici ceasul întru care Fiul Omului va veni!* Nu ştim când plecăm. Că altul pleacă copil, altul tânăr, altul mai bătrân. La unul se întâmplă moartea într-un accident, la altul dintr-un cutremur, sau vine un junghi peste noapte şi gata. Numai Cel de sus ştie toate! De aceea totdeauna trebuie să fim pregătiţi.

*

Hristos a spus: *Vremile şi anii le-a pus Tatăl întru a Sa stăpânire.* Nimeni nu poate porunci să fie soare sau vânt sau ploaie sau furtună sau viscol. Tatăl! În mâna Lui sunt toate. Şi la voia Lui. Vorbeşte cu noi.

Aţi văzut ce spune Mântuitorul în Sfânta Evanghelie? Când predica Mântuitorul în Palestina, s-a prăbuşit un turn în Siloam. Siloamul este un mic lac în marginea Ierusalimului. S-a prăbuşit un turn

mare şi a omorât odată 18 oameni. Şi ei i-au spus: „Uite, Doamne, ce s-a întâmplat!" Mântuitorul le-a zis: *Ce credeţi voi? Aceia peste care a căzut turnul în Siloam, sunt cei mai păcătoşi oameni din lume? Nu! Dar zic vouă: de nu vă veţi pocăi, toţi aşa veţi pieri!* Pildă pentru noi.

Au venit din Banat vreo trei familii. Au fost 30 de cutremure până acum în Banat. Se cutremură, se cutremură şi stă; numai ce vezi la trei zile alt cutremur. Toate vorbesc cu noi. Toate. Că Dumnezeu aşa vorbeşte cu noi. Este prea mare să vorbească altfel.

Arată că în mâna Lui sunt şi cutremurele şi toate. Nu zice în Psaltire? *Cel ce caută spre pământ, şi-l face pe el de se cutremură. Cel ce se atinge de munţi şi fumegă.*

Să vă păzească Preasfânta Treime şi Maica Domnului pe toţi şi pe toţi să vă ducă Bunul Dumnezeu la Rai! Pe voi, pe neamurile voastre, pe copilaşii voştri. Şi tare aş dori să ne întâlnim la Rai, dacă o fi mila Domnului!

Păziţi-vă, mamă! Privegheaţi şi vă rugaţi, că nu ştim ziua, nici ceasul! Ai văzut ce spune Duhul Sfânt despre om: *Omul s-a asemănat deşertăciunii, zilele lui ca umbra trec.* Şi în altă parte: *Zilele mele ca umbra s-au plecat, şi eu ca iarba m-am uscat. Că s-au stins ca fumul zilele mele.* Şi Apostolul Iacob zice: *Ca un abur s-a stins viaţa mea.*

Dumnezeu ne-a dat viaţa, dar s-o întrebuinţăm bine, ca de la viaţa asta să mergem la viaţa cea veşnică şi să ne bucurăm în vecii vecilor. Nu, Doamne fereşte, să ne luăm după deşertăciunile lumii acesteia

şi să cadă cineva în iad! Amintiţi-vă de călugărul Andrei, care a stat un ceas în iad şi i s-a părut 300 de ani.

De ce vă spun, mamă? Nu vedeţi că nu putem răbda o împunsătură de ac, o scânteie? Vai de mine şi de mine! Dar acolo! Dacă ar fi chinurile pe o mie de ani. Dar nu-s, ci în veacul veacului. Să aveţi mare frică de Dumnezeu.

Să ne întrebăm totdeauna: „Oare ce vorbesc eu acum, Îi place lui Dumnezeu? Oare ce vreau eu să fac acum, Îi place lui Dumnezeu? Oare ce gândesc eu acum Îi place lui Dumnezeu?" Conştiinţa îţi spune: „Da" sau „Nu".

Să fiţi mărturisiţi curat în fiecare post. În Postul Mare de două ori, la începutul postului şi la sfârşit. Şi în Postul Crăciunului tot aşa. Sfântul Ioan Gură de Aur auzi ce spune: „De este cu putinţă, o creştine, în fiecare ceas să te spovedeşti". Pentru că în fiecare minut şi în fiecare clipă greşim lui Dumnezeu.

DESPRE SPOVEDANIE

Din frica de Dumnezeu vine mustrarea de conştiinţă: „Măi, nu este bun ce fac eu! Mă mărturisesc şi las păcatul". Căci supărăm pe Dumnezeu în tot chipul. De aceea vreau să vă spun, cât vom putea să fim atenţi, cu băgare de seamă. De vezi că te mustră cugetul, nu lăsa! Du-te la mărturisire şi nu mai face păcatul! Cât de bun este Dumnezeu că ne primeşte la pocăinţă! Că de n-ar fi pus între noi şi El Taina

Spovedaniei, nimeni nu s-ar putea mântui. Că zice Evanghelia: *Nimic necurat nu va intra în Împărăţia Cerurilor.* Nimeni fără mărturisire nu se poate mântui. Că acolo este atâta sfinţenie şi curăţenie! Cum să intre în Rai omul păcătos? Ce? Dacă ai o cămaşă şi se murdăreşte, n-o mai speli? Sau o haină, când se umple de noroi, nu zici: „Ia s-o spăl, că s-a murdărit"? Aşa să faci şi cu sufletul. Spălare prin pocăinţă şi spovedanie, mamă, şi părăsirea păcatelor.

A pus Dumnezeu pocăinţa. Este al doilea Botez. Te-ai mărturisit, te-a dezlegat preotul, să nu mai faci păcatul. Fă oleacă de canon şi te-ai curăţit. Când simţi că iar ai mai greşit, du-te iar la spovedanie. Când vedeţi în casa voastră că a slăbit cineva: tata, mama, sora, copilul, nora, oricine ar fi, şi vezi că-i bolnav tare, nu aduce întâi doctorul! Doctorul este un bolovan de pământ ca şi mine. Eu mor acum, el moare mâine. Ai văzut vreun doctor de 500 de ani? Cum să moară, dacă are şi injecţii şi pastile şi-i doctor? Cum să moară? Dar când a sosit clipa, toţi ne ducem la Hristos.

Stalin avea mii de doctori lângă el şi când i-a venit ceasul, l-a luat dracul! N-au putut doctorii să-l scape. Mai mare grijă să ai de suflet decât de trup, că sufletul este nemuritor. Sufletul este mai scump decât toată lumea, cum zice Mântuitorul: *Ce va da omul în schimb pentru sufletul său?* Chiar dacă ar câştiga toată lumea, ce folos, dacă îşi va pierde sufletul său? Adu întâi preotul, că el a luat putere de la Hristos: *Ce va dezlega preotul pe pământ, va fi dezlegat şi în cer.*

Şi-i zi: „Părinte, vino şi spovedeşte după carte pe mama, pe tata, copilul sau fata sau nora sau ginerele".

Omul, când a slăbit tare, nu mai ţine minte ce păcate a făcut. El uită dacă-i chinuit de boală şi-i ameţit de cap; dar îl poţi spovedi chiar dacă nu poate vorbi, ci numai dacă aude. Şi dacă aude, preotul îl întreabă, şi el, dacă a făcut păcatul, zice: „Da". Dacă n-a făcut, zice „Nu". Dar dacă i s-a legat limba şi şi-a pierdut şi cunoştinţa, nu-l mai poţi mărturisi că el nu mai ştie nimic.

De aceea nu aştepta, Doamne fereşte, să cadă omul în comă. Sau cum a păţit nu de mult o femeie cu bărbatul ei: „Nu aduce preotul, că doar eu nu mor!", a zis el. „Dar eşti slab, măi Ioane". Nu aduce preotul acum!" Şi în noaptea aceea a murit nespovedit de douăzeci de ani. Vedeţi cum l-a înşelat diavolul să nu aducă preotul? Dar ce, preotul vine cu moartea la tine? Vine cu Preacuratele Taine şi Hristos este viaţa lumii; vine cu viaţa, cu Învierea şi cu dumnezeirea lui Iisus Hristos să te vindece şi să-ţi dea sănătate!

Iată vine de la Dolhasca, dintr-un sat, o femeie de 63 de ani, slabă, necăjită, cu sora ei, cu ginerele şi cu fata cu o maşină. Îmi spunea că bărbatul ei n-a fost la biserică de când s-a însurat, de 43 de ani. Nu mai asculta de Dumnezeu; înjura, fuma, era beţiv şi desfrânat şi nu credea în nimic. Numai cu ţigara în gură stătea. Soţia era plecată la o fată măritată acolo în sat. El a venit de la crâşmă, beat, cu ţigara în gură şi s-a culcat cu ţigara aprinsă. De la ţigară s-a aprins casa şi a ars omul plin de păcate. Numai câteva oase i-au mai găsit.

Ai auzit cum moare omul păcătos? Ce spune Apostolul Pavel? *Al cărui sfârşit va fi după faptele lui.* Patruzeci şi trei de ani n-a fost în biserică, nu s-a spovedit şi nu s-a împărtăşit. Şi acum a ars cu ţigara în gură! De la focul acesta s-a dus în focul cel veşnic. Aici a luat arvuna muncii celei veşnice. L-a ars Dumnezeu de viu pentru păcatele lui, ca să ardă în veci, cum spune Mântuitorul: *Unde focul lor nu se stinge şi viermele lor nu doarme.* Aşa moare păcătosul.

Ai auzit ce spune în Psaltire? *Moartea păcătosului este cumplită.*

Şi a venit femeia să-l pună la slujbe:

– Mătuşă – i-am zis –, dacă îmi dai munţi de aur, de aici până la Bucureşti, nu-l pot pune la slujbe!

Şi i-am citit din Pravila Mare, unde scrie: „Cine moare din beţie, e ca şi cel care moare spânzurat". A murit din beţie, cum s-ar fi spânzurat, şi-a făcut sama. Şi n-am putut să-l pun la nici o slujbă. Pentru că o păţesc şi eu. Canoanele Bisericii mă opresc şi cade şi pe cei vii ai lui.

Eu acum în loc să fiu în biserică la priveghere, eu prăşesc pe ogorul vostru. Dar prăşeşte cineva la mine pe ogor? La mine cresc spini, pălămidă, buruieni. Ce-o să zică Domnul: „Tu ai prăşit la altul! Dar la tine?" Dar dacă a vrea Domnul, eu am să zic: „Doamne, eu am prăşit la alţii şi aceia s-au rugat pentru mine. Au prăşit şi ei la mine". Aşa este. Ce să fac? Stau cu voi, că datoria noastră asta este întâi, cât putem. Vom mai face cât ne-o ajuta Dumnezeu.

ISTORIA LUI ELI PREOTUL

Astăzi cea mai importantă datorie care o aveţi în familie este creşterea copiilor în frica lui Dumnezeu. Vai şi amar de acei părinţi care lasă copiii de capul lor! Căci vin aici multe mame plângând: „Uite, părinte, nu mă mai ascultă; s-a măritat fără să mă întrebe; s-a însurat fără să întrebe; s-au despărţit; se bat; s-au dat la beţie, la desfrâu, la avorturi, la răutăţi, la înjurături. Nu mă mai ascultă copiii mei şi nu vor să meargă la biserică, nici să se spovedească".

Cauza este pornită de jos, de la părinţi. Dacă copilul a uitat cei şapte ani de-acasă, se mai duce în societate şi se amestecă cu cei răi, nu mai ai cu cine vorbi. Şi vai de capul părinţilor, câte scârbe au din partea copiilor pentru că au cruţat varga atunci când erau mici. Ce spune Solomon? *Cine cruţă varga, urăşte pe fiul său*. Nu-l iubeşte, îl urăşte. Că zice Solomon: *Varga şi nuiaua dau înţelepciune; iar copilul lăsat de capul său va aduce mare ruşine şi scârbă părinţilor săi*. Vai de mine câte mame vin aici amărâte din cauza copiilor lor.

Sunt atâtea cazuri prin care se vede cum s-a împlinit proorocia Mântuitorului, că copiii omoară pe părinţi. Mântuitorul a spus în Evanghelie: *În vremea de apoi se vor răscula copiii împotriva părinţilor şi-i vor omorî*. Că el, dacă nu crede în nimic, este ca o fiară; nu ştie de păcat, de ruşine, de nimic. Numai ce-l vezi că-l duce satana să-şi omoare pe tată, pe mamă.

Că aici ajung cei care nu au credinţă şi nu se roagă, care nu postesc şi nu merg la biserică. Se fac cei mai răi oameni, şi nu mai ştiu că-i mamă şi că-i tată, că i-a născut. Fiţi cu mare băgare de seamă cum creşteţi copiii, că-i vai şi amar!

Aţi auzit ce s-a întâmplat în Vechiul Testament cu preotul Eli, pentru feciorii lui, că s-au dus în iad împreună cu el.

Acest preot, Eli, era arhiereu şi părinte al poporului, al evreilor; că poporul evreu până la Samuil a fost condus de judecători, n-a avut împăraţi până la Saul. Dar acest om care conducea poporul şi era şi arhiereu şi judecătorul poporului, avea doi feciori şi erau preoţi, Ofni şi Finees. Citiţi în Biblie şi vedeţi ce blestemăţii au făcut.

Căci şi preoţii, dacă nu-s preoţi, atrag mânia lui Dumnezeu. Aceşti feciori, fiindcă tată-su conducea poporul, ce ziceau? „Ce are să ne facă nouă? Tata este mai mare peste toată ţara". Ei făceau multe răutăţi în Israel. Iar poporul îi spunea lui Eli: „Uite, feciorii tăi, se îmbată, beau şi fac desfrânare!" Dar el era un om bătrân, greoi, foarte gras, voinic, avea peste 90 de ani, şi era blând din fire, avea 40 de ani de preoţie şi când îi întâlnea pe băieţi, zicea: „Măi băieţi, dragul tatei, ce aud eu de voi, n-aud bine!" Auzi nepăsare? Putea să le ia preoţia, să-i caterisească, putea ca judecător să-i judece, să-i bage la închisoare, că sminteau poporul. De câte ori îi spunea poporul, n-a luat măsuri să-i îndrepte pe feciorii săi. La templul lui Solomon erau mii de preoţi care slujeau. Jertfele care se aduceau de popor se sfinţeau atunci în altar, dar nu avea nimeni

voie să mănânce până nu le sfinţeą, că erau pentru hrana preoţilor, a diaconilor şi a cântăreţilor bisericii, cum spune Scriptura: *Cei ce slujesc cortului, de la cort să se hrănească.* Adică dacă preoţii slujesc Biserica, au drept să se hrănească de la Biserică.

Aceşti feciori ai lui Eli se duceau, înainte de a fi sfinţite jertfele astea, şi luau din cazane porţiile cele mai grase şi le mâncau cu prietenii lor. Şi-i spuneau oamenii lui Eli: Părinte arhiereu, părinte care conduci poporul, uite ce fac feciorii tăi! Smintesc lumea, că uite, iau jertfe nesfinţite şi mănâncă înainte de vreme!" Dar preotul Eli auzea de sminteala pe care o făceau feciorii săi, dar când îi întâlnea, le zicea: „Măi, dragii tatei, măi, ce aud eu de voi, n-aud bine!" Atât. Nu se tulbura inima în el că ei erau preoţi şi sminteau tot poporul! N-a luat măsuri să-i caterisească, să-i pedepsească!

S-auziţi unde a ajuns omul ăsta cu nepăsarea. Dumnezeu, văzând că Eli preotul nu ia măsuri să îndrepte pe feciorii lui, i-a vorbit întâi prin gura poporului. Apoi, dacă a văzut că tot nu ia măsuri să pedepsească pe feciorii lui, i-a vorbit prin Samuil pruncul. Samuil era fiul lui Ana, născut prin rugăciune şi dat prin făgăduinţă la templul Domnului. Samuil se tâlcuieşte „ascultare de Dumnezeu". Copilul a învăţat în biserică toate rânduielile: să aprindă lumânări, să dea cădelniţa la preot, să ducă veşmântul arhiereului.

Şi Eli preotul, care avea feciorii ăştia aşa de răi, obosit fiind de la slujbă, stătea pe un scaun în pridvor. Samuil, dacă s-a terminat slujba, stătea şi el într-o strană şi adormea acolo. Şi l-a strigat Dumnezeu pe

Samuil: *Samuile, Samuile!* Atunci copilul fuga la bătrânul:

– De ce m-ai chemat, părinte?

– Nu te-am chemat, fiule. Du-te şi te odihneşte!

– Ba m-ai chemat, părinte!

– Nu, fiule. Du-te şi te linişteşte!

Că nu s-a priceput Eli preotul cine-l cheamă pe băiat. Se duce copilul şi când aproape să aţipească, Dumnezeu îl strigă de două ori: *Samuile, Samuile!* Copilul, fuga la bătrân; i-a părut că-l cheamă bătrânul:

– Părinte, de ce m-ai chemat?

– Nu te-am chemat, fiule!

– De două ori m-ai chemat, părinte. Acum ai strigat la mine!

Lui i se părea că-i glasul bătrânului, dar era glasul lui Dumnezeu. După ce l-a mai strigat încă o dată, s-a priceput Eli preotul că este un semn de la Dumnezeu. Şi i-a zis:

– Fiule, du-te acolo în strană şi când te-a mai striga cel ce te strigă pe tine, să zici aşa: „Porunceşte, Doamne, că ascultă robul Tău!" şi vezi ce-ar să-ţi spună!

Şi s-a dus Samuil, şi când aproape să aţipească, îl strigă iarăşi: *Samuile, Samuile!* Copilul a răspuns cum l-a învăţat bătrânul: *Porunceşte, Doamne, că ascultă robul Tău!* Şi atunci începe a vorbi Dumnezeu cu copilul: „Samuile, spune lui Eli preotul, pentru că n-a îndreptat pe fiii lui şi i-a lăsat să facă sminteală în faţa poporului şi n-a luat aminte să-i pedepsească, ci i-a lăsat să fie nişte răi, peste câteva zile am să-i vorbesc Eu lui Eli preotul de o să-i trăsnească

amândouă urechile". Şi a tăcut glasul. Samuil atunci a alergat la Eli:

– Părinte, părinte, a vorbit cu mine Dumnezeu!

– Ce ţi-a spus, copile?

– A spus aşa: Fiindcă dumneata n-ai îndreptat pe feciorii dumitale şi i-ai lăsat să facă rău înaintea Domnului, peste câteva zile are să-ţi vorbească de-o să-ţi trăsnească amândouă urechile!

Dar Eli preotul, care n-a luat seama ce-i vorbea Dumnezeu, nici prin popor, nici prin preoţi, nici acum nu i-a păsat, că a vorbit Dumnezeu cu pruncul Samuil în biserică. Şi i-a întâlnit pe feciorii lui a doua zi: „Măi băieţi măi, ce aud eu de voi, n-aud bine! Măi, uite a vorbit Dumnezeu cu Samuil pruncul şi a spus că o să-mi grăiască de are să-mi trăsnească amândouă urechile, din cauza voastră".

Ce nepăsare! Nici acum Eli n-a luat măsuri, că a vorbit Dumnezeu direct cu Samuil pruncul, să îndrepte pe blestemaţii lui feciori. Ce s-a întâmplat? Peste trei zile s-au ridicat cu război filistenii. Poporul evreu avea mare putere când venea război, că lua chivotul Legii Domnului şi-l ducea pe front.

Ce era chivotul? Era o ladă de salcâm, îmbrăcată cu aur curat, deasupra avea doi heruvimi de aur, ca două păsări cu aripi, faţă în faţă, iar în ladă aveau ei ce-i mai scump sub cer. Erau cele două table ale Legii, care le-a scris Dumnezeu pe Muntele Sinai; era toiagul lui Aaron, care a înfrunzit la alegerea preoţiei lui; era şarpele de aramă pe care l-a turnat Moise când îi muşcau şerpii în pustie, şi cupa cu mană din care au mâncat ei în pustie 40 de ani. Astea

erau ce aveau ei mai scump, şi le păstrau în chivotul Legii Domnului.

Acest chivot, când veneau războaie, îl luau preoţii pe umăr, doi înainte şi doi în urmă, şi-l duceau pe front şi ei biruiau toate popoarele. Filistenii se temeau tare de chivot. „Dacă aduc evreii chivotul acela, Dumnezeul lor bate război pentru dânşii".

Dar acum, pentru păcatele celor doi feciori, nu s-au mai temut. S-a luat frica de la filisteni. Şi au venit filistenii, când au dus chivotul Legii Domnului pe front pe linia întâi, şi mai întâi le-au tăiat capul. Şi cine crezi că purtau chivotul Legii Domnului? Blestemaţii aceia de preoţi, care făceau atâta sminteală poporului. Ei erau înainte, că-s feciorii arhiereului, şi doi în urmă. Le-au tăiat capul la preoţi, au luat filistenii chivotul Legii Domnului în robie, şi l-au dus în ţara lor şi au omorât zeci de mii din tabăra evreilor.

Iar un soldat din tabără a alergat repede la Eli preotul să-i ducă vestea. Când a ajuns soldatul, s-a dat jos de pe cal, îl sărută pe arhiereu:

– Sărut mâna, părinte!

Dar el îl întreabă:

– Fiule, cum merge războiul Domnului?

– Să nu meargă nici duşmanilor tăi, cum merge!

– Ei, dar feciorii mei sunt sănătoşi?

Întâi de feciorii cei spurcaţi a întrebat.

– Capetele lor sunt jos!

– Chivotul Legii Domnului unde este?

– A fost luat în robie de filisteni!

– A căzut chivotul Legii Domnului?

– Da.

Până atunci chivotul niciodată nu cădea. Şi cum era pe scaun, de scârbă, de inimă rea, a căzut pe spate şi-a rupt spinarea şi a murit. Şi zice Scriptura: *Şi s-a dus în iad Eli preotul împreună cu feciorii lui, că i-a crescut rău şi i-a lăsat să facă fărădelegi înaintea lui Dumnezeu.* S-a pierdut pentru veşnicie. Nu i-a fost lui Dumnezeu milă de cei 40 de ani de preoţie, nici de faptele lui bune, pentru că a crescut rău pe copii.

*

V-am spus această istorioară că sunteţi părinţi de copii. Cea mai imperioasă datorie şi cea mai mare, pe care o aveţi voi ăştia căsătoriţi, este să creşteţi copiii în frica şi certarea Domnului.

Când te-ai sculat dimineaţă, întâi pune-i la rugăciune. Dumnezeu să-l ierte pe tatăl meu, pe copii. Era un om înalt, cu barba albă. Alexandru îl chema. Când se scula dimineaţa, avea o curea în cui. Îi zicea Sfântul Nicolae! Noi am fi cerut mâncare la mama că mergeam la şcoală. El zicea: „Măi, uite Sfântul Nicolae! Treci la rugăciune!" Până nu ne rugam un ceas, nu ne dădea mâncare, nimic. Chiar dacă era în post, zicea: „Nu se mănâncă acum. Când vii de la şcoală, la amiază. Nu eşti porc să mănânci de dimineaţă".

Dumnezeu să-l ierte! Nu ştia carte, dar avea frică de Dumnezeu. Să adoarmă seara unul neînchinat? Sau să stea la masă până nu zice „Tatăl nostru"? Sau să nu se ducă Duminica la biserică? Sau să audă c-a înjurat sau a fumat sau a furat ceva? Că nu-l vedeai pe el cu acestea în veac, dar dacă te-a prins, ferească Dumnezeu!

El a fost în casă sfeşnic. El a fost stăpân pe noi.

Când vă treziţi dimineaţa, să nu vă apucaţi de treabă întâi, că sunteţi batjocoriţi de satana! Ci să ziceţi: „Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!" Slăveşte-L pe Dumnezeu, că apoi ai să ai spor la muncă în ziua aceea. Ţi-ajută Dumnezeu, îţi întăreşte şi mintea şi braţele ca să lucrezi cu spor, să te păzească de primejdii, de fulgere, de tunete, de accidente, de orice. Roagă-te lui Dumnezeu şi porneşte la muncă cu toată inima. Dar întâi roagă-te Lui şi ai să vezi cu cât spor mergi în ziua aceea.

Aşa-i, fraţilor. Şi pe copii puneţi-i întâi să se roage. Că dacă cresc sălbatici, nişte bestii, o să păţiţi cum a păţit Eli preotul. Veţi fi gâtuiţi şi omorâţi de dânşii. Şi chiar dacă nu veţi fi omorâţi, veţi fi amărâţi până la ultima suflare de copiii voştri şi veţi suferi din cauza lor şi veţi intra în mormânt cu mult înainte de a veni vremea.

Pentru că în familia unde este tulburare, necredinţă şi neascultare, nu-i viaţă.

*

– Dimineaţa, când vă sculaţi voi, câte ore vă rugaţi? Ia spuneţi, mamă!

– Dar avem treburi, părinte. Zicem câteva rugăciuni şi plecăm.

– „Văruit pe necârpit, bodaproste c-am gătit!" Îmi spunea o fată cum se roagă mama ei: *„Tatăl nostru, Care eşti în ceruri...* Marie, hăi, ai dat mâncare la gâşte?..., *sfinţească-se numele Tău...* Fată, hăi, ai luat rufele de pe sârmă?... *vie împărăţia Ta"*.

Ştii cum râde dracul de femeia aceea? Se îmbolnăveşte. Îl băgaţi în spital. Ea zice «Tatăl nostru» cu gândul la gâşte şi la rufe. Vai de noi! Dumnezeu cercetează inimile şi rărunchii şi El nu ştie numai ce gândim noi acum, ci ce o să gândim până la moarte. Dar când îi vorba să stai la rugăciune, tu te gândeşti la treburile astea trecătoare?

Când staţi la rugăciune, totdeauna întâi să cereţi iertare unul de la altul: „Iartă-mă, femeie!" „Iartă-mă, bărbate!" „Iartă-mă, băiete!" „Sărut mâna, tată!" „Sărut mâna, mamă!" „Iertaţi-mă!". Şi să răspundeţi: „Dumnezeu să vă ierte!"

Iată atunci te iartă Dumnezeu. Poate ai supărat pe mama, pe tata, pentru că zicem la „Tatăl nostru": **Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri.** Dacă ai iertat, te iartă şi Dumnezeu; dacă nu, nu! Auzi ce spune Sfântul Apostol Pavel? *Soarele să nu apună întru mânia voastră.*

N-ai voie să ţii supărare pe cineva până la asfinţitul soarelui. Este mare păcat. Dar dacă mori în noaptea aceea!? Te duci în fundul iadului. Că dacă n-ai iertat din inimă, nu te iartă Dumnezeu pe tine.

În Pateric a venit un frate la un bătrân în pustie.

– Părinte, uite fratele cutare a zis aşa, aşa...

– Fiule, iartă-l!

– Nu-l pot ierta, părinte!

– Fiule, du-te şi-l iartă, şi-ţi cere iertare!

– Nu pot, părinte, că dacă îl iert el se face mai rău.

Atunci a zis bătrânul:

– Hai să ne rugăm, fiule!

S-a pus bătrânul în genunchi – bătrânul cu barba albă –, a luat fesul de pe cap şi a început: „Tatăl nostru Care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă, dă-ne-o nouă astăzi **şi nu ne ierta nouă greşalele...**

Dar fratele:

– Nu aşa, părinte!

– Ba aşa, fiule: „...şi nu ne ierta nouă greşalele..."

– Părinte, ai greşit!

– N-am greşit, fiule! Că dacă nu vrei să-l ierţi pe fratele tău, aşa să zici „Tatăl nostru". Îţi convine? „Şi nu mă ierta, Doamne, de păcate, că nici eu nu iert!"

De ce a pus Preaveşnicul şi Preasfântul Dumnezeu în „Tatăl nostru" condiţia asta? Ca să ne ierte Dumnezeu, precum şi noi iertăm! Că dacă nu ierţi, nu-ţi iartă nici Dumnezeu. Dacă ai avea ură sau zavistie, să ferească Dumnezeu! Zavistia este mai rea decât diavolul!

PUTEREA SFINTEI LITURGHII

Trebuie să ştiţi că din toate slujbele care se fac la biserică, cea mai folositoare şi mai puternică este Sfânta Liturghie. Sfânta Liturghie este jertfa şi răscumpărarea lumii întregi.

În fiecare zi, pe Sfânta Masă unde se face Liturghia, Se jertfeşte Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Cum spune preotul slujitor: „Se jertfeşte Mântuitorul lumii, Cel ce ridică păcatele lumii". O picătură din Sângele lui Iisus Hristos curăţă toate păcatele lumii. Şi de aceea cele dintâi slujbe care se pun şi pentru vii şi pentru morţi sunt Sfintele Liturghii. Al doilea vin panacizile pentru morţi, psaltirea, acatistele, ctitoriile.

Dar Liturghiile nu se pot pune pentru oricine. Uite cum este! Pe oamenii care înjură de lucruri sfinte, nu-i poţi pune la Sfânta Liturghie. Este păcat. Pe oamenii care trăiesc necununaţi nu-i poţi pune la Sfânta Liturghie că este mare păcat. Pe cei ce au trecut la sectari nu-i poţi pune la Sfânta Liturghie, că s-au lepădat de botez şi de Biserică. Pe cei ce au refuzat Sfintele Taine la moarte, nu-i poţi pune la Sfânta Liturghie. Cei ce au murit necununaţi, nu s-au cununat nici la moarte, la fel nu-i poţi pune. Şi pe aceia care au fost în căsătorie cu rudenii prea de aproape; începând cu gradul cinci în jos. Aceia se pot pune la alte slujbe, la Psaltire; iar la Liturghie nici într-un caz.

Apoi voi vedeţi că noi scoatem părticele în fiecare dimineaţă la Sfânta Proscomidie, pentru toate miile de pomelnice care-s acolo. La noi în altar sunt 15-20 de părinţi la pomenit dimineaţa. Ei se duc la preotul ce face Sfânta Proscomidie şi zic: „Părinte, blagosloveşte să pomenesc viii şi morţii". Iar preotul scoate două părticele cu sfânta copie, zicând aşa: „Primeşte, Doamne, jertfa aceasta pentru mila, viaţa, pacea, sănătatea, iertarea păcatelor robului lui Dumnezeu – arhimandritul cutare, sau preotul cutare, sau diaconul cutare – şi toţi care de el se vor pomeni, vii şi morţi". Atunci preotul slujitor pune o părticică la vii şi la morţi pe Sfântul Disc, pentru fiecare preot şi călugăr care pomeneşte.

O părticică pusă în potir este ca o rază de soare; poţi să pomeneşti un milion de suflete. Dar acele părticele reprezintă faţa sufletului pomenit la Sfânta Liturghie. Mare greşeală fac preoţii care dau părticele acasă la oameni. Mare păcat fac! Nu-i voie. Să vii să-mi arăţi unde scrie să dai părticica acasă. Dacă îi dai părticica omului acasă, l-ai lipsit pe el de Liturghia din ziua aceea; nu mai are parte. Părticele se scot la Sfânta Proscomidie din prescura a patra pentru vii şi din prescura a cincea pentru morţi şi morţi grabnic. Ele rămân pe Sfântul Disc, că dimineaţa sunt numai blagoslovite, nu-s încă sfinţite.

La Sfânta Epicleză, la invocarea Sfântului Duh, preotul ridică mâinile în sus şi face trei metanii până la pământ şi cheamă pe Sfântul Duh, zicând: „Doamne, Cela ce pe Preasfântul Tău Duh L-ai trimis în ceasul al treilea Apostolilor Tăi, pe Acela, Bunule, nu-L lua de la noi, ci Îl înnoieşte întru noi care ne rugăm Ţie". Apoi face o metanie cu fruntea până la pământ şi iar ridică mâinile şi cheamă pe Preasfântul Duh, de trei ori. Şi când termină această chemare a Sfântului Duh, el arată dumnezeiescul Agneţ şi Sfântul Potir şi zice: „Şi fă, Doamne, pâinea aceasta, cinstit Trupul Hristosului Tău. Amin. Iar ce este în acest Sfânt Potir, preascump Sângele Hristosului Tău. Amin".

Şi binecuvântându-le, zice: „Prefăcându-le pe ele cu Duhul Tău cel Sfânt. Amin. Amin. Amin!"

Apoi preotul stă în genunchi şi se roagă împreună cu tot poporul, pentru toată lumea.

Aceasta este inima Sfintei Liturghii, căci acum se coboară Duhul Sfânt peste Sfintele Daruri, care se prefac în Trupul şi Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Iar părticelele ce se scot pentru vii şi pentru morţi nu se prefac în Trupul şi Sângele Domnului, ci se pun la urmă în Sfântul Potir şi se sfinţesc când se ating de Preacuratele Taine. Atunci preotul zice: „Spală, Doamne, păcatele celor ce s-au pomenit aici, cu cinstit Sângele Tău, pentru rugăciunile Sfinţilor Tăi. Amin".

În clipa aceea, când aceste miride sau părticele se adapă cu dumnezeiescul Sânge, în acea clipă noi toţi, vii şi adormiţi, ne împărtăşim euharistic, gânditor cu Iisus Hristos. Şi măcar de-ar fi sufletul cuiva în iad sau în cer, de-ar fi la marginea lumii sau oriunde, Dumnezeu este de faţă şi se împărtăşesc toţi cei pomeniţi la Sfânta Liturghie şi sunt în comuniune cu Iisus Hristos. Iar dacă preotul îţi dă dimineaţa părticica nesfinţită, să n-o luaţi. De o mie de ori este mai bine să iei anaforă, că anafora este sfinţită în cadrul Sfintei Liturghii; iar părticelele nesfinţite nu se dau acasă, Doamne fereşte!

Deci în clipa în care părticelele tale s-au adăpat în Sfântul Potir, în clipa aceea tu te-ai împărtăşit cu Iisus Hristos şi cu toată Sfânta Treime. Acesta este rolul sfintelor părticele la Sfânta Liturghie. Iată de ce trebuie să veniţi cât mai regulat la biserică. Dar vă rog, când puneţi pomelnic la Sfânta Liturghie, dacă ştiţi că unii trăiesc necununaţi, dacă s-au luat neamuri de aproape, dacă, Doamne fereşte, cineva este sectar, dacă huleşte pe Dumnezeu sau înjură, nu-l puneţi la Sfânta Liturghie, că-i faceţi mare rău. Noi vrem să-l unim cu Iisus Hristos şi el Îl înjură? Al cui glas ascultă Dumnezeu? Ia gândiţi-vă!

*

Când vă treziţi din somn, dimineaţa, să faceţi întâi şi întâi sfânta rugăciune, adică fă trei închinăciuni şi zi de trei ori: „Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!" Dă cu apă pe faţă să fugă somnul şi treci în faţa sfintelor icoane. Apoi fă de trei ori Sfânta Cruce dreaptă, unind cele trei degete, care închipuiesc Sfânta Treime – Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt –, iar celelalte două degete închipuiesc dumnezeirea şi omenirea lui Hristos, adică cele două firi. Şi pune întâi mâna la frunte: „În numele Tatălui"; la pântece: „al Fiului"; la umărul drept: „al Duhului Sfânt" şi la umărul stâng, zicând: „Amin".

Aceasta este crucea dogmatică, după rânduiala canonică a Bisericii şi după canonul 92 al Sfântului Vasile cel Mare. Să nu faceţi crucea strâmbă sau din fugă, că râde dracul de se prăpădeşte; îl băgaţi în spital de atâta râs. Cine te-a învăţat să-ţi baţi joc de Sfânta Cruce? Cine îţi leagă ţie mâna să nu duci mâna dogmatic?

Drept să faci crucea. Dacă nu, nu eşti ortodox, că îţi baţi joc de Sfânta Cruce şi râde dracul de tine când baţi cobza aşa.

Fă crucea dreaptă şi când treci pe lângă o biserică; să nu-ţi fie ruşine să faci Sfânta Cruce

dreaptă! Acolo permanent este de faţă pe Sfânta Masă Trupul şi Sângele Domnului. Acolo Hristos este viu în Sfântul Altar. În toate bisericile ortodoxe, Preacuratele Taine stau pe Sfânta Masă. Dacă nu te închini la biserică, nu te închini la Hristos!

Să vă văd în Rai pe toţi! Doamne fereşte, unul să nu rămână la munci, toţi să vă bucuraţi în grădinile Raiului! Toţi. Dacă aş avea un sac mare, să vă pun într-un sac, să pot să vă dau drumul în grădinile Raiului! Ştiţi voi cât este de frumos acolo? Auzi ce zice Apostolul Pavel: *Ceea ce ochiul nu a văzut şi urechea n-a auzit şi la inima omului nu s-a suit!*

Aceasta a pregătit Dumnezeu celor ce se tem de El şi-l iubesc pe El.

CUVÂNT LA ÎNCEPUTUL POSTULUI MARE DIN ANUL 1986

Prea Cuvioase părinte stareţ, prea cuvioşi părinţi şi fraţi.

Mai întâi suntem datori să mulţumim din toată inima şi din toată puterea noastră, Preasfintei şi de viaţă făcătoarei Treimi, Dumnezeului nostru, Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria şi la toţi sfinţii cei plăcuţi lui Dumnezeu, care se roagă pentru mântuirea noastră, că am ajuns şi anul acesta, la poarta Sfântului şi Marelui Post al Sfintelor Paşti. Dintre toate posturile, acesta este cel mai mare şi mai însemnat post pe care l-a postit şi Mântuitorul

nostru Iisus Hristos în pustia Carantania. Am fost acolo şi am văzut şi locul şi unde s-a închinat Domnul; este biserică mare.

Ce trebuie să avem noi în postul acesta? Care sunt podoabele sufletului nostru, cu care trebuie să ne îmbrăcăm noi, de acum şi până la Învierea Domnului şi în toată viaţa, dar mai cu seamă acum? Iată care sunt aceste podoabe sufleteşti.

Mai întâi sunt acestea: postul, rugăciunea, smerenia, paza minţii, ascultarea, tăierea voii, înfrânarea, neîmpătimirea către cele lumeşti. Apoi blândeţea, îndelunga răbdare şi dragostea deopotrivă către toţi oamenii din lumea aceasta. Acestea sunt podoabele sufletului cu care trebuie să călătorim noi, mai ales monahii, şi voi creştinii la rândul dumneavoastră. Dar în seara aceasta nu vom vorbi de toate, ca să nu fie cuvântul prea lung. Vom vorbi numai despre trei lucruri: despre post, despre rugăciune şi despre paza minţii, care este o lucrare de geniu şi pentru noi călugării şi pentru dumneavoastră.

Mai înainte de toate trebuie să ştiţi că cea mai veche poruncă a lui Dumnezeu în lume este porunca postului. Auzi ce zice dumnezeiescul ierarh Vasile: „Cucereşte-te, smereşte-te, omule, de vechimea şi cărunteţea postului, că este de o dată cu lumea!" Porunca postului s-a dat omului încă din Rai, mai înainte de a greşi omul, căci i-a spus Dumnezeu lui Adam: *Din toţi pomii Raiului să mâncaţi, iar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mâncaţi, căci cu moarte veţi muri.*

Bătrâneţea şi vechimea postului este deodată cu lumea. De aceea, când a dat Dumnezeu cele zece

porunci pe Muntele Sinai, n-a mai pus şi porunca postului, zic dumnezeieştii Părinţi, pentru că ea era mult mai veche, era dată cu 4108 ani înainte de a se da Legea pe Muntele Sinai. Aceasta era porunca cea preaveche din Rai dată omului. Postul nu s-a pus la întâmplare în Biserica lui Hristos. Postul este rânduit de Mântuitorul, de Sfinţii Apostoli, de Sinoadele ecumenice ale Bisericii şi de toţi Sfinţii Părinţi. Fericiţi, de trei ori fericiţi sunt călugării şi creştinii care postesc cele patru posturi de peste an, precum şi lunea, miercurea şi vinerea, după învăţătura Bisericii.

Postul, să ştiţi, după marele Vasile, se ia după măsura puterii trupului. Nu toţi pot să postească cu aceeaşi măsură. Auzi ce zice Marcu Ascetul: „Câtă deosebire are arama de fier şi fierul de vreascuri, atâta deosebire este între un trup şi altul. De aceea şi măsura postului se ia după măsura puterii fiecăruia. Unul poate să postească o săptămână, să nu ia apă sau mâncare şi posteşte foarte uşor. Am avut părinţi aici, care, de luni până sâmbătă nu gustau nimic şi mai sunt câţiva. Dar altul, săracul, de-abia poate ţine o zi până la apusul soarelui. Însă dacă ţine cu credinţă, mai mare plată are acela, decât celălalt care posteşte o săptămână, dar n-are luptă. Că plata se dă nu după măsura timpului, ci după nevoinţa celui care posteşte.

Ai auzit de Cuviosul Paisie cel Mare? Patruzeci de ani a trăit numai cu Sfânta Împărtăşanie. Se împărtăşea o dată la 40 de zile şi nu-i mai era foame şase săptămâni! Şi mergând el prin pustie, odată, tocmai în ziua în care a împlinit 40 de zile, a întâlnit un om care se tăvălea pe jos de foame:

– Văleu, mi-i rău la stomac! Văleu!

– Ce-ai păţit? l-a întrebat Sfântul Paisie.

– Părinte, de trei zile n-am mâncat.

– Şi ce-i?

– Am mare sete, mare durere înăuntru; ard, nu mai pot de sete!

Într-adevăr, la post cea mai mare luptă o duce creştinul cu setea, nu cu foamea. Începând de mâine seară sau de poimâine seară, dacă vrei să posteşti până la moarte, nu te mai luptă foamea, ci setea; setea şi slăbiciunea. Ameţire de cap, şi începi a te clătina ca omul beat. Dar să te lupţi înainte, că nu mori!

Şi l-a întrebat Cuviosul Paisie:

– Ce ai, frate, de câte zile n-ai mâncat?

– De trei zile, părinte.

– Apoi, atâta nevoinţă ai? Uite eu am astăzi 40 de zile de când n-am gustat nimic!

Şi a auzit un glas:

– Paisie, nu te mândri! Tu posteşti cu darul Meu, iar acesta posteşte silindu-se pe sine; acum se învaţă a posti. Şi mai mare plată are el, care ţine trei zile, luptându-se cu puterea lui, decât tu, care posteşti cu darul Meu 40 de zile. Pentru că a se învăţa omul a posti este o luptă şi trebuie voinţă. Dai voinţă, iei putere! În măsura în care voieşte omul, Dumnezeu îl ajută.

Îmi povestea unul, săracul, care a stat într-o pădure: „Am ţinut post – zice – până sâmbătă, şi vineri seara spre sâmbătă atâta sete îmi era, că-mi venea gândul măcar să ling o frunză de aceea cu rouă.

Dar am zis: Nu! Dacă am lins o frunză, am pierdut postul şi nu vreau".

S-a luptat săracul până a doua zi aşa. Pe la ora zece, a adus oleacă de apă dintr-un pârâu şi a băut. Şi mă uitam: Care vrea şi are dragoste se luptă; şi după măsura voinţei şi a credinţei lui, Dumnezeu îi dă dar. Mai târziu nu mai simte atâta osteneală.

Însă acum, în săptămâna asta, avem rânduială tipiconală a Bisericii, de aproape două mii de ani. Tipicul Sfântului Sava. Deci mâncăm în seară asta când se lasă sec; apoi mai mâncăm miercuri pe la ora trei după amiază şi apoi vineri, la ora trei. Iar sâmbătă mâncăm normal. Părinţii şi fraţii care sunt bolnavi sau prea tineri şi care sunt bătrâni şi nu pot ţine trei zile, după o zi să se ducă la duhovnicul lor, seara, după ce s-a întunecat, să-i dea voie să ia o bucăţică de pâine cu apă.

Mai fericit este însă cel care va ţine tipicul după rânduiala Bisericii. Iar dacă nu poate ţine, la mare nevoie să ia blagoslovenie. Că dacă mănâncă fără blagoslovenie, este batjocorit de dracul lăcomiei. Dumneavoastră, creştinilor, care aţi avut dragoste să veniţi aici, să luaţi parte cu noi la aceste zile sfinte de post şi de rugăciune multă din Săptămâna Mare, veţi ţine cât veţi putea. Nu vă punem lege. Dumneavoastră numai să ţineţi cu mare tărie să nu mâncaţi de frupt în posturi; că în postul acesta nu se mănâncă nici untdelemn, decât numai sâmbăta şi duminica, şi cu dezlegare la peşte numai la Buna Vestire şi la Florii. Atât. Deci ţineţi cât veţi putea.

Eu am văzut creştini care, în postire, i-au întrecut pe călugări! Ştiu eu câţiva care ţin până sâmbăta. Vine o femeie la mine să se mărturisească, Fevronia o chema. Şi vine la mine într-o miercuri – eram duhovnic tânăr pe vremuri, că am tot mărturisit cât am putut în viaţa mea –, şi îi zic:

– Mata, dacă ţi-ajută Dumnezeu, să ţii până mâine! Că era a doua zi din post.

– Ba, ferească Dumnezeu, părinte! De când m-am măritat am 23 de ani şi eu la începutul postului nu gust nimic până sâmbătă.

Auzi cum ne smereşte Dumnezeu!

Iată oameni care îşi aleg de bună voie şi din dragoste să se nevoiască oriunde ar fi, că Dumnezeu este în tot locul de faţă! De aceea, vă spun, să ţineţi postul după măsura puterii fiecăruia. Care poate o zi, care poate două, care poate trei. Care nu poate, să ia blagoslovenie de la duhovnicul lui şi să ia o gustare, ca să se întărească şi să se ţină şi el de ceilalţi. Că postul este o virtute, dar mai cu seamă un ajutor spre virtute.

*

„Dacă un om este bolnav – spune Sfântul Vasile cel Mare – şi s-a uscat de vreo boală aşa de tare, încât îl întoarce altul pe pat, nu se poate întoarce singur, la acela se dezleagă în post să mănânce de dulce, dar nu carne, numai fruct alb".

Nu acela este bolnav, care zice: „Nu-mi place varza şi fasolea; eu vreau mâncare, să-mi faci friptură!" Acela este cu toţi diavolii într-însul.

Acela este bolnav, care nu se poate întoarce şi dacă-i constatat de un doctor creştin, nu ateu sau sectant, care nu ştie ce-i legea creştină. Şi acel doctor creştin spune: „Acest om are nevoie de supraalimentaţie, că moare". Numai atunci se dezleagă postul, să-i dai mâncare la cel bătrân şi bolnav. Nu aşa de capul nostru. Că-i bolnav, că nu-i place fasolea, nu-i place varza, nu-i place cartoful, dar îi place carnea, ouăle, vinul şi rachiul. Acela nu-i bolnav de boală; este bolnav de lăcomia pântecelui.

Ia ascultaţi! Dumnezeu ştie pe fiecare cât poate şi cât vrea. Şi Dumnezeu care ştie putinţa fiecăruia, o să-i ceară socoteală după putinţă, nu după cum mint unii că nu mai pot. Că pe Hristos nu-L putem minţi.

Aţi auzit până unde străbate ştiinţa lui Dumnezeu? Întrebaţi-l pe marele Apostol Pavel: *Cuvântul lui Dumnezeu este mai ascuţit decât toată sabia cea cu două tăişuri şi străbate* – până unde? Nu până la despărţirea trupului de a sufletului, măcar că şi aceasta este unire negrăită – ci *până la despărţirea duhului de a sufletului.*

Cea mai subtilă şi mai înaltă şi mai tainică unire între Dumnezeu şi om este unirea duhului celui dintru noi cu Duhul lui Dumnezeu. „Acest duh este un dor gânditor – după dumnezeiescul Grigore Palama –, care stă în chip de raze de lumină în mijlocul inimii". Cu acesta ne deosebim de îngeri. Cu acesta omul este mai mare decât îngerii. Duhul din noi stă între minte şi între cuvânt, şi are în sine şi pe cuvânt şi pe minte. După cum în semnul Sfintei Treimi, Duhul Sfânt stă în mijloc şi are şi pe Tatăl şi pe Fiul, că-i de aceeaşi

fiinţă, aşa este şi duhul acesta, aprinde mintea şi cuvântul omului şi se formează o treime.

Omul este icoana Sfintei Treimi pe pământ; este chipul şi asemănarea Lui, cum spune la Facere: *Să facem om după chipul şi asemănarea noastră.* Până acolo străbate ştiinţa Lui: *...până la despărţirea duhului de a sufletului.*

Aţi văzut la panacidă: „Dumnezeul duhurilor şi a tot trupul...", aşa arată şi aici, că este Dumnezeul duhurilor. Pentru că cea mai înaltă şi mai subţire unire, nu este acea între trup şi suflet, este aceea între duh şi Dumnezeu. Şi de aceea Dumnezeu ştie gândurile noastre, ca cele mai dinainte gândite ale noastre. Şi la mărturisire când te duci, să nu crezi că poţi tăinui vreun gând, că nu stai în faţa duhovnicului; acolo este Hristos de faţă, cu Maica Domnului şi îngerul tău păzitor şi vede dacă nu cumva cu viclenie te mărturiseşti.

Mărturisirea să fie cea mai sinceră; să te sileşti să te pârăşti pe tine în faţa duhovnicului, cât se poate mai mult. Că zice: *Dreptul lui îşi este pârâş.* Nu cumva să dai vina pe altul: „Din cauza femeii am greşit; din cauza bărbatului; din cauza dracului...", ai pierdut toată mărturisirea.

Aceasta-i mărturisire prihănitoare. Dracul râde cu gura până la urechi dacă tu dai vina pe dânsul. Că el ştie că numai ţi-a dat în gând, cum ai auzit pe Sfântul Teodor Studitul. El este ca pescarul; numai întinde râma. Şi tu, dacă eşti prost, te prinzi, dacă nu ştii să te păzeşti.

Mai mare decât postul este sfânta rugăciune de care o să vorbim acum.

Rugăciunea este obligatorie pentru toţi şi întotdeauna. La post este aşa: **fiecare posteşte cât poate, cu binecuvântarea duhovnicului,** după rânduiala mănăstirii. Dar la rugăciune nu vom zice aşa: Fiecare cât poate. Ci **fiecare să se silească să se roage neîncetat.** Apostolul Pavel, lumina lumii, gura lui Hristos, vasul alegerii, ai auzit ce spune? *Neîncetat vă rugaţi!* Duhul Sfânt, prin proorocul David, ne învaţă: *Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea.* Ai văzut ce spune Duhul Sfânt despre rugăciune în psalmul 102? *În tot locul stăpânirii Lui binecuvintează suflete al meu pe Domnul.* Ai văzut că rugăciunea nu-i condiţionată nici de loc, nici de timp? **În tot locul şi în toată vremea suntem datori să ne rugăm.**

Deci, când vorbim de rugăciune, să nu credeţi voi că toată rugăciunea este rugăciune. Rugăciunea în înălţarea ei, în creşterea ei, ea nu are sfârşit, pentru că se uneşte cu Dumnezeu Cel fără de margini. Prin rugăciune omul câştigă har şi o înţelepciune duhovnicească nemărginită, fiindcă se uneşte cu Cel nemărginit, cu Dumnezeu. Rugăciunea are mai multe trepte.

Prima treaptă este când ne rugăm cu limba şi cu buzele, cu gura şi cu glasul. Aceasta are temelie în Sfânta Scriptură. Auziţi pe Apostolul Pavel: *Aduceţi Domnului roada buzelor voastre.* Şi proorocul David zice: *Şi L-am înălţat pe El cu limba mea.* Auzi şi pe Duhul Sfânt, grăind: *Cu glasul meu către Domnul am strigat, cu glasul meu către Domnul m-am rugat*; sau: *Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea.*

Aceste mărturii – şi aş putea să vă aduc multe –, sunt pentru rugăciunea cea mai de jos: rugăciunea buzelor, a limbii sau rugăciunea glasului. Dar de rugăciunea buzelor şi a limbii ce spune Sfântul Grigore de Nyssa? „Este treapta cea mai de jos şi graniţa cea mai depărtată a rugăciunii". Pentru ce? Vezi mata când te sui pe scară? Pui întâi piciorul pe prima treaptă. Această rugăciune, care o zicem numai cu buzele, cu gura, cu limba şi cu glasul, dar inima şi mintea noastră nu sunt la Dumnezeu, formează treapta cea mai de jos în scara rugăciunii.

Dacă ne-om ruga numai cu aceasta, adică am zis atâţia psalmi, am o căruţă de acatiste, am spus atâtea rugăciuni în noaptea asta, dar mintea şi inima noastră n-ar fi la Dumnezeu, auzim pe proorocul Isaia care ne mustră, zicând: *Aproape eşti Tu, Doamne, de gura lor, dar departe de inima lor!*

Nu păţiţi aşa? Noi păţim, că suntem păcătoşi! Poate voi, nu. Că zic cu gura rugăciuni şi cu mintea mă trezesc pe la Târgu Neamţ, pe la Bucureşti sau în cutare loc. Sau poate voi nu păţiţi, dar noi păţim, că suntem neputincioşi şi păcătoşi. Deci să nu ni se pară că asta-i rugăciune! Ăsta-i începutul rugăciunii; asta-i rugăciunea noilor începători; asta-i rugăciunea pruncilor în Hristos, care se roagă numai cu limba şi cu buzele. Noi trebuie să ne rugăm şi cu mintea.

O treaptă mai înaltă este rugăciunea minţii. Care? Când zic cu gura: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul" sau „Tatăl nostru" sau către Maica Domnului o

rugăciune, și când eu o înțeleg cu mintea, ea a trecut în altă treaptă, a trecut în minte. Și aceasta este mai înaltă decât rugăciunea gurii. Auzi ce zice Apostolul despre această rugăciune a minții: *Vreau mai bine să zic cinci cuvinte cu mintea în biserică, decât zece mii de cuvinte cu limba.* Atâta-i de scumpă rugăciunea când te rogi cu mintea! Când mintea ta se roagă lui Dumnezeu și limba ta poate să tacă. Numai cu gândul te rogi.

Deci câteva cuvinte ale minții sunt mai mult decât zece mii pe care le zici cu limba, pentru că **mintea este ochiul sufletului.** Partea cuvântătoare a sufletului și ochiul sufletului este mintea și tu te rogi pe o treaptă mai înaltă.

Dar oare rugăciunea minții este desăvârșită? Nu. Doamne ferește! Rugăciunea minții este jumătate de rugăciune. Dumnezeieștii Părinți o numesc așa: „Rugăciune cu o aripă sau rugăciune cu un picior!" Cine poate zbura cu o aripă sau cine poate merge cu un picior? Deci nu cumva să credem, când ne rugăm oleacă cu mintea, că am ajuns la rugăciunea desăvârșită, că ne înșelăm foarte mult.

Ai văzut pe Sfântul Teofan Zăvorâtul? Se lupta un boier să învețe rugăciunea minții și a inimii. El se ruga cu mintea, dar nu putea din cauza gândurilor. Cum vin viespile la fagure, așa nu scăpa de gânduri.

– Părinte, mă lupt cu mintea, dar de gânduri nu scap.

Acela a strigat la el:

– Dă-te jos din cap, frate, că acolo-i mare iarmaroc! Cine te-a pus să stai cu rugăciunea în cap?

Adică nu sta la rugăciunea minții. Trebuie să te rogi cu inima. Pentru ce? Când ai ajuns să te rogi cu inima rugăciunea vine în stare sferică, ocolitoare. Aici nu intră satana. În rugăciunea minții intră și-ți dă război și te depărtează de Dumnezeu. Când ai ajuns să te pogori cu mintea în inimă și să te rogi din inimă lui Dumnezeu, nu mai poate vrăjmașul să intre la tine în inimă. **Când ajungem noi cu mintea în inimă? Când eu zic cu limba rugăciunea, cu mintea o înțeleg și cu inima o simt.**

Dacă n-am zis toate cuvintele rugăciunii, de la minte în inimă, adică să o simtă inima, suntem afară de rugăciune. Afară cu totul, că nu ne rugăm cu inima. Ai auzit ce zice Duhul Sfânt în Scriptură? *Dă-mi, fiule, inima ta!* Inima o cere Dumnezeu de la noi. Ai auzit ce zice Duhul Sfânt în Psaltire: *Rugatu-m-am fețeі Tale, Doamne, cu toată inima mea.* Și iarăși: *Strigat-am către Tine cu toată inima mea.* Și iarăși: *Inima mea strigă către Tine, Doamne!*

Aceea-i strigare, care iese din inimă. Aceea-i rugăciune curată, la care, după dumnezeiescul Isaac Sirul, ajunge unul la zece mii. Iar la rugăciunea contemplativă, de-abia unul din generație în generație mai ajunge.

Să ne ajute Preamilostivul Dumnezeu să trecem cu pocăință curgerea Sfântului și Marelui Post și să ajungem cu bucurie la slăvita înviere a Domnului nostru Iisus Hristos. Amin.

DE VORBĂ CU UN GRUP DE MONAHI ŞI CREDINCIOŞI

Cât aţi cheltuit cu trenul, cât aţi cheltuit cu autobuzul, cât aţi venit pe jos, îngerul Domnului v-a numărat paşii, i-a cântărit şi i-a măsurat, că aceşti paşi nu i-aţi făcut către crâşmă şi către nunţi cu lăutari, ci către sfintele mănăstiri, ca să vedeţi o slujbă frumoasă, să auziţi un cuvânt şi să vă spovediţi, mamă.

Iată ce este. Când s-a trezit copilaşul tău, eşti mamă şi tată, ia şi învaţă-l să facă Sfânta Cruce dreaptă, învaţă-l *Tatăl nostru*. Pe urmă învaţă-l Crezul, Simbolul nostru de credinţă niceo-constantinopolitan, de la anul 325. Dreapta credinţă este pecetluită de primele două Sinoade ecumenice, iar Crezul ortodox este aprobat de toate sinoadele până în zilele noastre.

Noi am avut o singură credinţă până în 1054. Până atunci n-au existat catolici sau protestanţi. Ortodocşi eram toţi în toată lumea. Acum catolicii au cedat în favoarea noastră vreo 13 puncte, să se apropie de noi. Mai sunt 10. Şi din cele 10 cel mai greu este **Filioque**. Este o chestiune dogmatică. Ei spun că Duhul Sfânt purcede şi de la Tatăl şi de la Fiul, ceea ce este greşit. Atunci faci Treimea pătrime. Sfântul Ioan Evanghelistul spune clar însă că Duhul Sfânt purcede de la Tatăl şi este trimis în lume prin Fiul.

Catolicii ar vrea să se unească cu noi, că văd greşeala care a fost; că de când s-au despărţit de noi, s-au făcut atâtea erezii. Mai ales de la protestanţi, că protestanţii s-au rupt de catolici la 1516, cu Martin

Luther, cu Calvin, cu Hus, cu Zwingli şi cu ceilalţi reformatori din secolul XVI.

Deci, dacă vreţi să fiţi adevăraţi fii ai Bisericii Ortodoxe, nu primiţi să staţi de vorbă cu sectarii, nu primiţi cărţi de la ei. Că aceşti creştini lepădaţi de Biserică şi hulitori de Dumnezeu, care vin din Apus, vor să ne strice şi credinţa şi neamul şi unitatea noastră naţională. Să ţineţi minte! Suntem fii ai ţării româneşti şi fiii adevăraţi ai Bisericii Ortodoxe! Nu avem nimic cu antihriştii aceia care sunt împotriva Sfintei Cruci, împotriva Sfintelor Icoane.

Apoi, acum la sfârşitul lumii o să apară hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi să înşele lumea. Slugile lui Antihrist.

*

Eu de-acum trebuie să mă gândesc la sicriu, la târnăcop, la lopată, la cruce şi la hârleţ. Asta-i! La acestea trebuie să mă gândesc.

– Prea Cuvioase, cum să ne comportăm ca să-i plăcem lui Dumnezeu? l-a întrebat un credincios.

– Fiecare ştie cum, numai să vrea!

– Sfinţia Voastră ştiţi, dar daţi-ne nişte îndrumări pentru noi.

– Cine nu ştie că trebuie să aibă frică de Dumnezeu şi frică de moarte? Acestea te vor mântui. Sunt două aripi ale sufletului. Să ştii că Dumnezeu este de faţă şi ştie gândurile tale; să ştii că moartea-i lângă tine şi lângă mine şi nu ştim când vine şi să nu uităm că vom muri. Ce spune Scriptura? *Fiule, adu-ţi aminte de cele mai de pe urmă ale tale şi în veac nu*

vei greşi. Şi ţi-a spus şi Hristos şi mi-a spus şi mie: *Privegheaţi şi vă rugaţi că nu ştiţi ziua, nici ceasul întru care Fiul Omului va veni.*

Iar dacă vrei să fii cel mai înţelept om din lume şi să ştii toată Scriptura şi s-o ai cu tine, atâta doar îţi trebuie: să te temi de Dumnezeu şi de moarte. *Că frica Domnului este începutul înţelepciunii,* cum zice David, iar fiul său Solomon mai mult a spus: *Frica Domnului este şcoala înţelepciunii.* Isus, fiul lui Sirah, în cartea înţelepciunii lui a zis: *Frica Domnului mai presus decât toată înţelepciunea a covârşit.* Iată ce-ţi trebuie ţie şi mie: să mă tem de Dumnezeu şi de moarte, că nu ştiu când mă ia. Pe cine fericeşte Duhul Sfânt? Pe cel ce se teme de Dumnezeu: *Fericit bărbatul care se teme de Domnul, întru poruncile Lui va voi foarte.* Numai aşa voim să facem voia Lui şi poruncile lui Dumnezeu, dacă ne temem de El. Dar noi uităm frica de Dumnezeu şi frica de moarte; de aceea umblăm pe toate căile cele rele.

Ştiţi voi cum sunt eu? Ca un pom care are numai frunze, pe care l-a blestemat Mântuitorul, că nu a găsit roadă în el. Aşa sunt eu. Numai vorbe am, dar fapte bune n-am.

– Ştie Dumnezeu roadele, Părinte Cleopa.

– Măi, să fugi de aicea! Eu sunt un om sec, măi. Auzi ce spune Sfântul Isaac Sirul? „Precum este cel ce zugrăveşte apa pe pereţi şi poate să moară de sete lângă apa aceea, aşa este cuvântul care nu lucrează". Aşa-i la mine; eu mor de foame. Îţi spun ţie şi nu fac nimic. Auzi ce spune? **Altul este cuvântul cel din lucrare şi altul este cuvântul cel frumos. Cuvântul cel frumos este amanet al ruşinii.** De ce? Fiindcă ruşinează ştiinţa celui ce vorbeşte. „Ei, spune, măi! Ce vorbeşti tu şi ce faci tu?"

Iar cuvântul din lucrare, adică cel ce vorbeşte cu viaţa, cu faptele, este cămara nădejdii. Mângâie pe om cu nădejdea: „Da. Vorbeşti. Dar faci şi tu".

Şi iată tu vii la mine ca la o vacă stearpă, care am numai vorbe şi fapte n-am! Cine te-a adus pe tine aici?

– Dumnezeu, ca să duc cuvântul şi la alţii.

– Măi, Hristos a zis aşa: „Nu cel ce va învăţa este mare". Dar care? **Cel ce va face şi va învăţa, acela mare se va chema întru Împărăţia Cerurilor.** A pus lucrarea faptelor bune înainte. **Acela-i fericit care tace şi face.** Sfântul Ioan Gură de Aur zice: „Cuvântul şi strigând, supără pe alţii, iar viaţa şi tăcând, foloseşte". Iar Sfântul Isidor Pelusiotul, marele dascăl care a scris mai multe mii de epistole Bisericii lui Hristos, dascălul Sfântului Ioan Gură de Aur şi al atâtor sfinţi părinţi din pustie, zice: **Când se unesc la om două, cuvântul şi fapta, fac pe om icoana a toată filosofia.**

Dar la mine numai vorbă goală ai să găseşti, şi tu duci vorba goală cu aparatul acela pe la lume. Dar n-are nici o putere cuvântul meu, că nu-i însoţit de lucrare, de viaţă, de trăire.

– Eu aş fi mulţumit să fac măcar una la o mie din câte am auzit de la Sfinţia Voastră.

– Alta-i să auzi şi alta-i să faci. Vorbesc şi nu fac. Auzi ce spun Sfinţii Părinţi: **Să taci tu, să vorbească faptele tale.** Să vadă oamenii ce faci, nu

ce vorbeşti. Şi iarăşi spune Sfântul Isaac: „Mustră şi ceartă, prin puterea lucrării, nu prin multa vorbire". Tu vrei să vorbesc mereu aici degeaba! Dar nu mă întrebi: „Părinte, dar de ce dormi toată noaptea? De ce mănânci totdeauna şi n-ai paza minţii şi n-ai rugăciune şi n-ai lacrimi, nici zdrobirea inimii?" Nu mă întrebi de trezvia atenţiei; nu mă întrebi nici de lucrarea cea dinăuntru! Tu numai spui: „Vorbeşte, părinte, la aparat!"

Mânca-v-ar Raiul! Dar dacă oi muri eu, o să mă pomeniţi la rugăciuni?

– Daaaa! au răspuns fraţii şi credincioşii.

STILUL VECHI ŞI NOU

– Părinte, de ce a fost nevoie să se schimbe calendarul vechi, numit şi calendarul iulian?

– Calendarul vechi nu s-a schimbat, ci s-a îndreptat, căci avea mare nevoie de îndreptare. Acest calendar a fost întocmit de filozoful păgân Iulian Sosigene din Alexandria în anul 44, înainte de venirea Domnului, din porunca împăratului Romei, Iulius Cezar. Acest calendar a fost întocmit şi aşezat la acea vreme potrivit cu izomeria (echinocţiul), care era la data de 24 martie şi 24 septembrie. Dar după întocmirea acestui calendar, astronomii cei vechi au observat că acest calendar rămânea în urmă, faţă de calendarul ceresc, cu o zi şi o noapte la 300 de ani.

Deci se vede clar că încă de pe vremea Sfinţilor Apostoli creştinii nu se mai ţineau de echinocţiul

calendarului iulian (cel vechi), care, după cum am văzut, rămânea în urmă. Aşa că Sfinţii Părinţi de la Niceea fac prima îndreptare a calendarului iulian – după cum şi Sfinţii Apostoli mai înainte de ei au făcut-o –, şi echinocţiul cel de la 24 martie, găsindu-l în urmă cu trei zile până la venirea lor, îl fixează la 21 martie unde era atunci.

– Dar eu am auzit pe cei cu stilul vechi spunând despre calendarul nostru îndreptat că este catolic, ca cel gregorian, îndreptat de papa Grigorie al XIII-lea la anul 1582.

– Nu este aşa, iubite frate. Să ştii că rămânerea în urmă a calendarului era cunoscută în Biserica noastră cu sute de ani înainte. Acest lucru se arată din mărturia arhim. Nichifor, care, la sfârşitul Ceaslovului tipărit în anul 1816, arată că din cauza greşelilor calendarului şi pascaliei vechi suntem cu 13 zile în urmă.

– Părinte, dar cum a fost îndreptarea calendarului în Biserica noastră, căci stiliştii zic că patriarhul Miron Cristea a uitat de rânduiala veche şi a stricat calendarul nostru cel sfânt?

– Nu patriarhul Miron Cristea a îndreptat calendarul, ci Biserica noastră dreptmăritoare de Răsărit, în frunte cu patriarhul ecumenic de la Constantinopol şi cu toţi patriarhii Bisericilor Ortodoxe care au fost acolo de faţă sau au trimis delegaţi şi împuterniciţi pentru a semna în locul lor.

– Dar când s-a făcut această îndreptare?

– În anul 1923 s-au adunat la Constantinopol, într-un sinod, reprezentanţi ai tuturor Bisericilor

Ortodoxe. Acolo, cercetând cu frica lui Dumnezeu şi cu amănunţime chestiunea calendarului iulian şi văzând că prin îndreptarea lui nu se aduce nici o ştirbire dogmelor, canoanelor Bisericii şi rânduielilor Sfinţilor Părinţi, şi că prin rămânerea în urmă a calendarului, de la 21 la 8 martie, se calcă rânduiala stabilită de Sfântul şi Marele Sinod ecumenic de la Niceea, au hotărât cu toţii să îndrepte calendarul iulian şi să aducă echinocţiul de la 8 martie la 21 martie, cum este acum.

Hotărârea a fost primită de toate Bisericile Ortodoxe care au luat parte la sinod, prin mitropoliţi, episcopi şi delegaţii lor, urmând ca fiecare Biserică să facă îndreptarea calendarului când va găsi vremea potrivită. Astfel, în anul 1924, la 10 martie, a îndreptat calendarul Patriarhia ecumenică de Constantinopol şi Biserica Greciei. Apoi, pe rând, Patriarhia Alexandriei, Patriarhia Antiohiei şi în anul 1924, în octombrie, a îndreptat calendarul şi Biserica noastră Ortodoxă Română, socotind ziua de 1 octombrie drept 14 octombrie, sărind peste cele 13 zile cu care rămăsese în urmă calendarul iulian.

Iar Sfintele Paşti le serbăm odată cu creştinii ce ţin stilul vechi din celelalte ţări, pentru unitatea şi pacea Bisericilor noastre surori, care încă nu au îndreptat calendarul, precum Biserica Rusă, Biserica Ierusalimului ş.a. Căci aşa s-a făcut înţelegerea la Moscova, în anul 1948, la Sinodul Panortodox, unde au fost de faţă aproape toate Bisericile Ortodoxe, prin reprezentanţii lor.

– Dar stiliştii zic că noi am desfiinţat postul Sfinţilor Apostoli.

– Postul Sfinţilor Apostoli nu este desfiinţat, ci ţinut sub iconomia Bisericii Ortodoxe.

– Dar cum se procedează atunci când postul Sfinţilor Apostoli lipseşte?

– Atunci rămâne la hotărârea Sfântului Sinod şi câte zile rânduieşte Sfântul Sinod, atâtea zile postim.

– Bine, dar cei cu stilul vechi zic că ţin cu Ierusalimul şi cu Sfântul Munte Athos.

– Dacă ţin cu Ierusalimul şi cu Sfântul Munte Athos, de ce Ierusalimul nu-i primeşte nici la slujbă şi nici la împărtăşire? Când am fost la Ierusalim şi am intrat în audienţă la Prea Fericitul Patriarh Benedict, prima întrebare pe care ne-a pus-o a fost: „Nu este vreun stilist printre voi?”, căci nici în audienţă nu voia să-i primească. Apoi, dacă zic că ţin ca la Ierusalim, de ce nu fac ceea ce fac cei din Ierusalim, unde se ţine stilul vechi? Căci atât patriarhul cât şi mitropoliţii, episcopii, preoţii şi diaconii de la Sfântul Mormânt slujesc şi se împărtăşesc cu toţi creştinii care vin din toate ţările unde se ţine stilul nou (calendarul îndreptat). Dacă zic că ţin cu cei de la Sfântul Munte, de ce nu fac şi ei ca cei de la Sfântul Munte: adică să fie supuşi Bisericii şi Sfântului Sinod şi ţării din care fac parte şi să slujească cu preoţii şi episcopii ce ţin stilul nou, aşa cum fac stareţii, preoţii şi monahii din Sfântul Munte Athos?

Dacă stiliştii zic că ţin cu Ierusalimul, de ce n-au venit să slujească cu Patriarhul Diodor al Ierusalimului în anul 1982, la hramul Sfântului Ioan cel Nou

de la Suceava? De ce Biserica Ortodoxă din Ierusalim nu-i recunoaşte, aşa cum nu-i recunoaşte nici Patriarhia Ecumenică din Constantinopol? Căci Patriarhul Diodor al Ierusalimului, a zis la hramul Sfântului Ioan: „Noi nu recunoaştem în România altă Biserică în afară de Biserica Ortodoxă Română. Noi, la Ierusalim, ţinem calendarul iulian cel neîndreptat, dar acest lucru nu este o pricină de despărţire între noi şi celelalte Biserici Ortodoxe surori şi nici nu facem din calendar o dogmă de credinţă".

Dacă stiliştii zic că ţin cu Sfântul Munte, de ce, în anul 1993, când au venit părinţi din Grecia cu lemnul Sfintei Cruci a Mântuitorului prin România, n-au mers şi la ei la Slătioara? De ce, în anul 1995, când s-au întrunit toţi patriarhii la noi în România, n-au pomenit nimic de cei care ţin stilul vechi?

– Părinte, care sunt abaterile canonice ale stiliştilor?

– Stiliştii au şi grave abateri canonice. Iată care sunt cele mai grave:

1. Nu ascultă de hotărârea Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol din anul 1923, care a hotărât îndreptarea calendarului celui vechi.

2. Nu ascultă nici de Patriarhia Ierusalimului.

3. Nu ascultă de Sinodul Bisericii Ortodoxe Române şi de hotărârea întâi-stătătorilor tuturor Bisericilor Ortodoxe, care s-au adunat la Moscova în anul 1948.

4. Episcopii şi preoţii lor, precum şi creştinii conduşi de ei, se depărtează de la slujirea şi împărtăşirea cu preoţii şi ierarhii noştri, din ură, mândrie, răzvrătire şi neascultare, căzând prin aceasta sub osânda canoanelor 12, 13, 14 şi 15 ale Sinoadelor 1 şi 2 din Constantinopol; 31 al Sfinţilor Apostoli; 18 al Sinodului al IV-lea ecumenic; 31 şi 34 ale Sinodului al VI-lea ecumenic; 5 al Sinodului din Antiohia şi altele.

5. Botează şi cunună a doua oară, săvârşind o mare erezie şi greşeală dogmatică.

6. Au rupt legătura duhovnicească cu ierarhia canonică a Bisericii Ortodoxe Române.

7. Hulesc şi defaimă patriarhii, episcopii şi preoţii Bisericii care ţin stilul nou, numindu-i „catolici", „lipsiţi de har", „eretici" etc.

8. Au făcut mănăstiri fără aprobarea Sfântului Sinod.

9. Preoţii stilişti se duc prin sate străine şi fac slujbe pe ascuns, fără să ţină seama de aprobarea episcopului locului şi a parohului din acele parohii.

Şi acestea sunt câteva din greşelile şi abaterile canonice ale celor ce ţin stilul vechi în ţara noastră.

– Stiliştii sunt consideraţi eretici?

– Nu. Sunt schismatici, adică dezbinaţi de Biserica Ortodoxă, căci au călcat legile bisericeşti administrative, organizându-şi mănăstiri şi biserici deosebite, fără aprobarea Sfântului Sinod. Iar dacă îndrăznesc să boteze a doua oară, atunci se fac eretici, potrivit cu canonul 47 Apostolic şi alte canoane.

Calendarul este un ceas. A fost schimbat de cinci ori până acum şi, când va fi nevoie, iar o să-l schimbe.

Calendarul este un ceas al vremii şi tu dacă ai un ceas cu o oră în urmă sau cu două, de-acum al tău este

bun, că a rămas în urmă? Sau pentru calendar să ne sfădim, să ne dezbinăm, să ne urâm că nu mai suntem ortodocşi? Ai auzit vreodată zicând: „Sfinte mucenice calendare, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi?" Ai auzit nebunii de acestea? Calendarul dacă ar fi sfânt, ar trebui să ne închinăm la calendar! Ori calendarul este dogmă? Toate dogmele sunt sintetizate în Crez.

Ai auzit vreodată: „Cred într-unul calendar?" Ai auzit nebunii din acestea? Calendarul nu-i dogmă, nu-i sfânt! Este un ceas al vremii. De ce te închini la el şi din cauza lui nu te supui Bisericii şi te apuci să faci de capul tău hirotonii şi să botezi din nou? Ţine-te de Biserică! Toate sectele care s-au rupt de Biserică, s-au rupt din neascultare şi mândrie de la Trupul lui Hristos.

Vezi la Efeseni ce spune la capitolul 1, 21-22: Biserica este Trupul lui Hristos. Vezi şi la Galateni 18-19: *Cap al Bisericii este Hristos.* Şi la Coloseni ai văzut ce-i Biserica? Cine s-a rupt de Biserică, ori sectar ori stilist, orice ar fi, s-a rupt de Trupul lui Hristos şi nu are mântuire în veacul veacului! Aşa să ştiţi. Nu ne închinăm la calendar niciodată!

Şi aceşti stilişti care sunt nesupuşi Bisericii până în ziua de azi, rămân o fracţiune eretică care nu se va îndrepta, că zice aşa: De la tot păcatul se întoarce omul uşor, dar de la eres, foarte greu! Şi aceasta pentru că se întunecă partea raţională a sufletului. Degeaba îi spun eu că aici este alb, că el vede negru. Şi atunci foarte greu se întoarce, aşa rămâne. Şi aşa rămân şi sectele şi celelalte.

DESPRE „OASTEA DOMNULUI"

– Părinte Cleopa, sunt unii din „Oastea Domnului" care cer credincioşilor să facă legământ cu Iisus. Ce este acest legământ?

– Tu spune-i: „Eu sunt în oastea Domnului de când m-am botezat şi eram cât o păpuşă. De atunci am făcut legământ cu Iisus şi m-am lepădat de satana şi de toate lucrurile lui şi m-am făcut ostaş al lui Iisus Hristos!" Şi dacă nu crede, adă-i Molitfelnicul şi arată-i unde spune: „Iată te-ai făcut ostaşul lui Iisus Hristos". Şi eu sunt ostaş de când m-a născut mama, de când m-am botezat şi am legământ cu Hristos că voi face voia Lui. Nu-mi mai trebuie legământul tău.

Oastea Domnului a fost aprobată de Biserică odată cu organizaţia de binefacere a femeilor din Bucureşti, în anul 1923. Mergeau la spitale, îngrijeau bolnavii, duceau ajutoare la cei bolnavi, foarte mulţi creştini părăseau imoralităţile. Şi altă asociaţie era în Ardeal, asociaţia Sfântul Gheorghe, care în numele Sfântului Gheorghe lupta împotriva catolicilor, a protestanţilor şi a uniţilor. Acestea trei au mers cât au fost conduse de mitropolitul Nicolae Bălan. Cât timp au avut conducători buni, le-au adus mare folos Bisericii. După aceea s-au făcut pepiniere pentru sectari. Se adunau prin case şi cântau cântări făcute de ei. Ca şi sectarii, nu mai mergeau la biserică, nu ascultau de preot.

Sfântul Apostol Pavel arată că ostaşii lui Iisus Hristos, dacă vor să se încununeze, trebuie să se lupte

după lege (II Timotei 2, 5), iar dacă sunt ostaşi numai cu numele şi au părăsit practica tradiţională a Bisericii lui Hristos, apoi unii ca aceştia nu mai sunt ostaşi ai lui Iisus Hristos, ci dezertori şi oameni nelămuriţi în credinţă, care, în loc de folos, aduc pagube Bisericii.

Anul trecut a venit un preot la mine din judeţul Covasna şi mi-a zis: „Părinte, am avut tot satul în „Oastea Domnului" şi toţi au trecut la penticostali. Am rămas numai cu zece familii ortodoxe". Iată cum s-au rupt de Biserică şi s-au făcut pepinieră de sectari. Iar ostaşii Domnului adevăraţi, care au rămas în Biserică şi ascultă de Biserică şi de preot, care ţin cele patru sfinte posturi şi miercurea şi vinerea, care se mărturisesc regulat, se împărtăşesc şi nu fac nimic fără voia Bisericii şi a preoţilor, aceia sunt ostaşi adevăraţi, aceia sunt fii ascultători ai lui Hristos.

Vedeţi câţi suntem noi aici? Toţi suntem în oastea Domnului! **Ştiţi de când suntem în oastea Domnului? De când ne-am botezat.** Aţi auzit ce zice preotul la botez? „Fă, Doamne, pruncul acesta, ostaş ales al Tău". **De atunci ne-am făcut fiii lui Dumnezeu după dar şi ostaşi ai lui Iisus Hristos, de când ne-am botezat.**

Iar Oastea Domnului a fost o asociaţie creştină cu scopul să trezească conştiinţa omului să se lepede de păcate, cum a făgăduit la botez. Că la botez aşa spune: „Mă lepăd de satana şi de toate lucrurile lui". Şi atunci cei din „Oastea Domnului" au spus: să vă lepădaţi de beţie, de curvie, de hoţie, de înjurături, de fumat, de toate răutăţile acestea.

Sora mea cea mare, Maria, a murit în „Oastea Domnului". La fel şi cumnatul meu. O, dacă aş avea eu credinţa ei! La biserică mergea regulat. Atunci le dăduseră şi steaguri şi un fel de decoraţii la ostaşii Domnului. Erau trecuţi în Oastea Domnului şi ofiţeri, aveau şi mulţi preoţi. A pornit foarte bine Oastea Domnului. Dar când au venit comuniştii, au dezbinat-o tare şi mulţi s-au dus la secte, lepădându-se de Biserică.

Am auzit că unii din cei ce-şi zic „ostaşi ai Domnului" fac adunări şi predică prin casele oamenilor, fără să ştie preoţii şi fără să rămână în legătură cu ei. Sfintele canoane nu dau voie mireanului şi nici chiar preotului să predice în public, fără porunca episcopului locului.

Iată ce zic sfintele canoane în această privinţă: „Nu se cuvine creştinului mirean a porni cuvânt în public sau a învăţa, însuşindu-şi lui dregătoria bisericească, ci a urma rânduielii celei predate de Domnul şi a deschide auzul la cei ce au luat darul învăţătorescului cuvânt şi a învăţa de la dânşii cele dumnezeieşti".

Sfântul Apostol Pavel spune în epistola întâi către corinteni: *Au doară toţi sunt apostoli? Au doară toţi sunt prooroci? Au doară toţi sunt tâlcuitori? Ce te faci pe tine păstor, oaie fiind? Ce te faci cap, picior fiind? Ce te apuci a comanda oşti, fiind rânduit între soldaţi?* (12, 29-30). *Cum vor propovădui, dacă nu sunt trimişi* (Romani 10, 15)?

Deci, cel ce predică fără să fi fost trimis de episcopul sau preotul său, acela este pe calea neascultării şi ştim cu toţii că neascultarea lucrează moarte.

Iată, fraţilor, eu v-am învăţat cât am putut din mila lui Dumnezeu, după a mea slabă putere. V-am răspuns la întrebările voastre şi vă îndemn cu toată dragostea, cât încă mai sunt în viaţă, să iubiţi biserica, să ascultaţi de preoţii voştri, să nu lipsiţi de la sfintele slujbe, să vă spovediţi regulat, să faceţi milostenie după putere, să vă rugaţi cât mai mult şi să vă iubiţi duhovniceşte unii pe alţii.

Acestea sunt sfaturile mele pe care le dau tuturor celor care vor să se mântuiască şi să dobândească Împărăţia Cerurilor.

Dar vă rog şi eu acum să nu mă uitaţi la sfintele voastre rugăciuni, că sunt bătrân şi bolnav şi în curând trebuie să stau înaintea Domnului nostru Iisus Hristos, să dau răspuns de toate faptele mele, bune sau rele, câte le-am făcut pe acest pământ.

Dumnezeu să vă binecuvinteze pe toţi, prin harul Duhului Sfânt, ca să moşteniţi viaţa cea veşnică întru lumina şi slava Preasfintei Treimi. Amin.

DIFERENŢELE DINTRE BISERICA ORTODOXĂ ŞI CEA CATOLICĂ

– Care este cea mai apropiată credinţă de cea ortodoxă?

– Cea mai apropiată de Biserica Ortodoxă este Biserica Catolică, dar între ele este o diferenţă ca de la cer la pământ.

Cei mai mari duşmani ai catolicilor sunt protestanţii. Ei s-au rupt de Biserica Catolică la anul

1517, prin Martin Luther, fiind urmat de Calvin şi Zwingli.

Care sunt punctele principale care ne despart de catolici?

Învăţăturile principale care ne despart dogmatic şi canonic de catolici sunt:

1. Întâi este **filioque**. Ei zic că Duhul Sfânt purcede şi de la Tatăl şi de la Fiul. Această greşeală dogmatică este cea mai grea. Sfântul Evanghelist Ioan spune că *Duhul Sfânt purcede de la Tatăl şi este trimis în lume prin Fiul* (Ioan 15, 26).

2. Al doilea este **supremaţia papală**. Papa este considerat de ei capul suprem al Bisericii creştine, adică locţiitorul lui Hristos pe pământ! Mai mare decât toţi patriarhii! Ceea ce n-a făcut Biserica Universală. Mândrie drăcească. Papa se numeşte urmaşul Sfântului Petru!

3. **Infailibilitatea papală**. Ei zic că papa nu poate greşi ca om, în materie de credinţă, când predică el, ceea ce iarăşi este o dogmă nouă respinsă de Biserica Ortodoxă.

4. Al patrulea este **purgatoriul**. Ei zic că între Rai şi iad ar fi un foc mare unde stă sufletul câteva sute de ani şi se curăţă, apoi se duce în Rai. Nu scrie în Sfânta Scriptură aşa ceva; nu-i prevăzută nicăieri această învăţătură.

Noi avem Evanghelia Judecăţii, pe care o au şi ei, dar nu arată trei locuri, ci numai două: Raiul şi iadul. Mântuitorul, când va sta pe scaunul slavei Sale şi va aduna toate popoarele de la zidirea lumii să le judece, îi va despărţi pe dânşii precum desparte

păstorul oile de capre. Şi va pune pe drepţi de-a dreapta Sa şi pe păcătoşi de-a stânga Sa... Şi vor merge păcătoşii în munca veşnică, iar drepţii în viaţa veşnică.

Deci nu putem zice că sunt trei locuri, ci numai două: munca veşnică sau viaţa veşnică.

5. **Azimile**. Ei nu slujesc cu pâine dospită, ci cu azime, ca evreii.

6. Catolicii mai au o dogmă nouă: **imaculata concepţie**. Ei zic că Maica Domnului ar fi născută de la Duhul Sfânt, adică fără păcat strămoşesc. Nu-i adevărat. Este născută în chip firesc din dumnezeieştii Părinţi Ioachim şi Ana, ca rod al rugăciunii.

7. **Transsubstanţierea**. La sfinţirea Sfintelor Daruri catolicii nu fac rugăciunea de invocare a Sfântului Duh, cum facem noi la Sfânta Epicleză. Ei zic că Darurile se sfinţesc singure, când se zice: *Luaţi mâncaţi*... şi celelalte. Nu au rugăciunea de pogorâre a Duhului Sfânt peste Daruri.

8. **Celibatul preoţilor**; preoţii catolici nu se căsătoresc. Sunt celibatari, împotriva Sinoadelor ecumenice, care au hotărât ca preoţii de mir să aibă familie.

9. Ei au şi **indulgenţele** papale. Altă rătăcire. Papei, dacă îi dai parale multe, poţi să faci oricâte păcate, te iartă, te dezleagă. Sfinţii lor au prea multe fapte bune, n-au ce face cu ele, le dau papei, iar el vinde aceste merite prisositoare spre iertarea păcatelor oamenilor care nu au destule fapte bune.

10. Şi mai este un punct important: **mirungerea**. Catolicii nu miruiesc copiii imediat după Botez, ci la şapte-opt ani şi numai arhiereii îi miruiesc.

Noi avem liturghiile constantinopolitane ale Sfântului Vasile cel Mare, ale Sfântului Grigorie Dialogul şi ale Sfântului Ioan Gură de Aur, iar catolicii au liturghia romană şi cea ambroziană.

Iată acestea sunt punctele dogmatice şi canonice principale care despart Biserica Ortodoxă de cea Romano-Catolică.

Iar cu protestanţii nu avem nimic comun. Ei au reformat total dogmele Bisericii stabilite de Sfinţii Părinţi şi au renunţat la cele şapte Sfinte Taine. Ei nu au ierarhie şi taine şi nu se pot mântui. Din cele şapte Taine mai au doar două: Botezul şi Euharistia, pe care o fac cu pâine nedospită ca şi catolicii. Din protestanţi s-au născut toate sectele neoprotestante care atacă ţările ortodoxe astăzi.

ÎNTREBĂRI DE CREDINŢĂ

– Părinte, în Apocalipsă spune de pecetea lui Antihrist, 666, care este puterea lui Antihrist.

– Frate, tu crezi că se ia aşa după slovă, 666?

Aceşti trei de şase simbolizează trei patimi cumplite care vor stăpâni lumea în vremea de pe urmă, şi anume:

I. **Pofta fără de minte,** adică desfrâu şi beţie cum n-a mai fost niciodată pe pământ;

II. **Mânie fără judecată,** adică ură între oameni, războaie, răzbunare, crime de tot felul, ceartă şi tulburare între creştini, între părinţi şi copii, aşa cum scrie la Sfânta Evanghelie.

III. Şi al treilea şase înseamnă **închipuire pripită** sau imaginaţie pripită, care duce la secte, dezbinări de tot felul, boli sufleteşti, vrăjitorie, deznădejde şi sinucidere;

Toate aceste patimi, care sunt simbolizate prin cifra 666, stăpânesc astăzi tot pământul, până când va veni sfârşitul lumii şi judecata de apoi. Atunci fiecare va lua după faptele sale.

Păi voi credeţi că o să fie o pecete cu cifra 666? Prostii! La Apocalipsă, dacă ceri tu 666, eu îţi cer ţie „jivină gândită" şi „cal galben" şi „cal roib" şi „cal negru", şi „cetatea care naşte". Cetatea se face femeie şi naşte.

Ia să-mi spui tu mie ce-s acelea? Cele şapte cupe ale mâniei lui Dumnezeu, cele şapte trâmbiţe, ce-s acelea? Păi spune, măi!

Cea mai blestemată sectă din lume care ne ameninţă este secta iehoviştilor. Ce hule grele aduc ei împotriva Dumnezeirii! Ei nu cred în Hristos. Este o sectă politică iudaică, care luptă împotriva Creştinismului şi încearcă să atace dogma Preasfintei Treimi, căci despart pe Tatăl de Fiul şi de Duhul Sfânt.

A fost vreodată Tatăl fără Cuvânt? Hristos este cuvântul Tatălui. A fost vreodată Tatăl fără Duh? Ce spune în Psalmul 12? *Cu cuvântul Domnului cerurile s-au întărit şi cu Duhul gurii Lui toată puterea lor*. A fost vreodată Tatăl fără Cuvânt sau fără Duh?

N-ai văzut la facerea omului? *Să facem om după chipul şi asemănarea noastră*. Cu cine se sfătuia Tatăl, dacă nu era Fiul şi Duhul Sfânt? N-ai văzut la amestecarea limbilor: *Să ne pogorâm, să le amestecăm limbile*. Sfânta Treime de la început descoperă în cele mai tainice Scripturi.

Deci răul din draci acesta este: **poftă fă[r] minte, închipuire pripită şi mânie fără judecat[ă]**. Asta înseamnă 666!

*

– Poate fi schimbat un patriarh ortodox şi [în] ce condiţii?

– Numai Sfântul Sinod poate schimba [un] patriarh sau un episcop, dacă are abateri grav[e] dogmatice şi canonice şi dacă este grav bolnav şi ce[re] demisia.

– Ce să facem cu Sfânta Anaforă care es[te] veche şi nu se poate mânca?

– Sfânta Anaforă veche, dacă n-ai avut grijă [de] ea şi n-ai mâncat-o şi a mucegăit sau au mâncat şoarecii, că se întâmplă şi de acestea, o dai pe a[pă] curgătoare sau o îngropi în pământ la loc curat. Să n[u o] dai pe foc că este păcat. La fel şi cu icoanele vechi degradate, nu ai voie să le arzi în foc. Cel mai bine le duci la biserică.

– Este bine să cânte creştinii din instrumen[te] muzicale sau nu?

– Cel mai bun organ de a cânta lui Dumnez[eu] este gura şi inima omului. Aşa este în Biseri[ca] Răsăritului. La catolici se cântă din orgă; dar ace[asta] este distracţie şi are notă de teatru. Nu ne ducem să [ne] distrăm la biserică, căci orga te risipeşte cu mintea [în] altă parte. Trebuie să cânt din inima mea, că auzi [ce] spune: *Răcnit-am din suspinarea inimii mele*. Gu

noastră să laude pe Dumnezeu, că zice psalmistul: *Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea.* Iată cum trebuie să lauzi pe Dumnezeu. Nu cu orgă şi chitară.

– Dacă eşti certat cu cineva şi vorbeşti cu el, dar el totuşi nu vrea să răspundă, ce trebuie să facem în acest caz?

– Dacă a intrat diavolul atât de tare în inima lui şi nu te iartă, oricine ar fi – cumătru, cuscru, soră, frate –, trebuie să-i zici de trei ori: „Iartă-mă, frate, pe mine păcătosul şi Dumnezeu să te ierte!"

– Dar dacă după aceasta tot te urăşte şi nu te iartă?

– Dacă îţi ceri iertare de trei ori şi nu te iartă, păcatul rămâne asupra lui. Dar tu să-ţi faci datoria şi până de trei ori să-ţi ceri iertare. Dacă nu te iartă, rămâne greutatea asupra lui şi tu roagă-te pentru el şi urmează sfatul preotului tău.

– Copiii care sunt avortaţi au suflet?

– Au! Cum să nu aibă?

– Dintr-a câta zi au ei suflet?

– Din clipa zămislirii.

– Din acel moment au suflet?

– Da. Nu spune proorocul Ieremia: *Doamne, Tu zideşti duhul omului întru zămislire?*

– Păi, înseamnă că sunt numai suflet, părinte.

– Sămânţa bărbatului şi a femeii este vie. Şi atunci în clipa împreunării s-a zidit şi sufletul şi trupul.

– Prea Cuvioase, ce se zideşte întâi la om?

– Întâi şi întâi se zideşte sufletul şi apoi trupul. Trupul ia forma după suflet.

– Atunci cum este cu copiii avortaţi?

– Pentru un copil avortat, 20 de ani n-are voie să se împărtăşească mama lui. El este viu de când s-a zămislit în pântecele maicii lui; de când era cât o sămânţă de cânepă. Dacă îi faci ceva de atunci sau bei nişte otrăvuri ca să pierzi copilul, ucigaşă de oameni eşti. De ce să nu vă spun? Cum să tac? Că o să mă întrebe Mântuitorul!

– Iertare mai este, părinte?

– Este iertare! Te duci şi te spovedeşti, faci canonul şi te iartă Dumnezeu. **Nu este nici un păcat neiertat. Numai păcatul nepocăit şi nemărturisit rămâne în veci neiertat.**

– Sufletele copiilor avortaţi unde sunt?

– Sufletele copiilor avortaţi stau într-un loc unde nu este nici întuneric, nici lumină. Nici nu se bucură, nici nu se chinuiesc. Şi ei strigă la Dumnezeu: „Doamne, pentru ce suntem noi lipsiţi de bucuria feţei Tale, căci noi nu am văzut lumina soarelui, nu am văzut frumuseţile din această lume şi nici nu am făcut vreun păcat?" Şi atunci glasul lor se ridică la Dumnezeu, iar Dumnezeu va cere sufletele lor din mâna mamelor ucigaşe. Iar părinţii care au omorât copiii în pântece, dacă fac canon, îi eliberează pe copiii lor din acea stare.

– Dar care se feresc să nu nască copii, ce canon trebuie să facă?

– Care se păzesc să nu facă copii sunt opriţi de la Sfânta Împărtăşanie doi ani de zile.

– O femeie bolnavă, care a pierdut un copil fără voia ei, vă întreabă ce să facă?

– Să se ducă la mărturisire la preotul ei şi să-şi facă canonul rânduit, că dacă nu-l face în lumea aceasta, o ajunge canonul cel de dincolo.

– Dacă nu-i dă canon părintele?

– Ba să-i dea canon. Cine a pierdut copii fără voie este oprit de la Sfintele Taine numai doi ani.

– Cum se ia aghiasma mare?

– Aghiasma mare, care se sfinţeşte la Bobotează, se ia zilnic de credincioşi opt zile, până se termină praznicul Arătării Domnului. Numai femeile necurate nu pot să o ia, nici bărbaţii care nu ţin curăţie cu soţiile lor. La fel şi cei care au avut ispitire prin somn n-au voie să ia aghiasmă 24 de ore.

Mai pot lua aghiasmă mare cei care s-au spovedit la duhovnic şi cei care se împărtăşesc a doua zi.

– Ce putere au rugăciunile pentru cei adormiţi?

– Frate, ce spune Hristos? *Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă. Cine se leapădă de voi, de Mine se leapădă.* Ia gândeşte-te că arhiereii şi preoţii toţi sunt ucenici ai lui Hristos şi ei mijlocesc în Sfântul Altar prin rugăciuni şi părticele. Voi ştiţi că pomelnicele acestea care vin de la popor, toate merg în Sfântul Altar şi le scoatem părticele, pe care le punem în Sfântul Potir lângă Trupul lui Hristos? Toate aceste părticele pe care le scoatem dimineaţa cu Sfânta Copie la Sfânta Proscomidie şi le punem pe Sfântul Disc, ele sunt numai blagoslovite. Iar după Sfânta Epicleză, părticelele, numite şi miride, se pun în Sfântul Potir şi aşa cei pomeniţi la vii şi la morţi se

împărtăşesc nevăzut din cele sfinte şi dobândesc iertare de păcate.

Iată ce mare valoare are Sfânta Liturghie!

De aceea suntem datori să mergem regulat la Sfânta Liturghie, ca să ne împărtăşim haric de Sfintele Taine, atât prin rugăciune, cât şi prin sfintele părticele care se scot pentru noi şi se pun în Sfântul Potir.

– Cum vedeţi Sfinţia Voastră unirea Bisericii Ortodoxe cu celelalte culte?

– Fraţilor, unirea Bisericii nu este lucru omenesc, ci dumnezeiesc. Nu-i în puterea noastră. Iată cum văd eu: Să punem post şi rugăciune către Dumnezeu şi când va veni Duhul Sfânt să ne găsească ca la Sfinţii Apostoli. Ce spune la Faptele Sfinţilor Apostoli, când a venit Duhul Sfânt? *Şi era inima celor ce au crezut una şi toate le erau de obşte.* Nu mai ziceau că această casă este a mea, haina asta este a mea! Asta este lucrarea Duhului Sfânt.

Dacă va veni Duhul Sfânt, când îl cerem cu post şi cu rugăciune, când va veni, la toate minţile arhiereilor catolici şi ortodocşi va fi aceeaşi gândire: „Hai să ne unim, că n-au fost la început două Biserici, ci una singură”. Deci asta să cerem la Dumnezeu, că El poate face unitate de vederi în toate privinţele. Noi, nu. Nu zice: *Rămâneţi întru Mine, că fără de Mine nu puteţi face nimic?*

Asta este. Le-am spus atunci. Da. Unitatea în credinţă este un lucru. Mântuitorul a spus: *Trebuie a se predica această Evanghelie a Împărăţiei spre mărturie la toate popoarele şi apoi va veni sfârşitul.* Dacă este spre mărturie, poate să fie şi mâine

sfârşitul. Că Evanghelia a auzit-o şi japonezul şi chinezul şi indianul. Toţi au auzit-o. Iar dacă este vorba să creadă, să se facă unitate de credinţă, atunci numai Domnul ştie.

Dar pe noi ne interesează asta: „Cum am să termin eu viaţa?”, nu când va fi sfârşitul lumii. Că Mântuitorul a spus: *Iar despre ziua şi ceasul acela, nimeni nu ştie; nici îngerii din cer, nici Fiul* ca om, *ci numai Tatăl* Meu. Dar eu, când îmi aduc aminte de sfârşitul lumii, ce spun? „Stai, măi! Dar eu mor mâine! Ce, dacă a mai ţine lumea asta o mie de ani? Cu ce mă duc eu de aici? Ce-am pus eu în traistă?” Că Mântuitorul a spus: *Privegheaţi şi vă rugaţi, că nu ştiţi ziua nici ceasul!*

CUPRINS

Tehnoredactare computerizată la Sfânta Mănăstire Sihăstria

MULTIPRINT
Tipografia MULTIPRINT Iaşi
Calea Chişinăului 22, Iaşi 700264
tel. 0232-211225, 236388, fax. 0232-211252

